

ШКІЛЬНА

БІБЛІОТЕКА

БОРИС
ОЛІЙНИК
ПОЕЗІЇ

Борис Осинов

БОРИС ОЛІЙНИК

ПОЕЗІЇ

Київ
Видавництво
художньої літератури
«Дніпро»
1986

84Ук7-5
О-54

В книгу известного украинского поэта, лауреата Государственной премии СССР, Государственной премии УССР имени Т. Г. Шевченко, Республиканской комсомольской премии имени Н. Островского, вошли лучшие лирические стихи и поэмы, рекомендованные для обязательного и внеклассного чтения в средней школе.

Передмова
Володимира Моренця

О 4702590200—204 204.86
М205(04)—86

© Склад, передмова,
художнє оформлення.
Видавництво «Дніпро», 1986 р.

НА ВИСОКІ, ЗАЖНИВНІ ЛІТА

Перед вами книга, яку треба читати неспіхом. Неспіхом, бо розміреним і глибоким є дихання цієї поезії, що увібрала в себе мудру задуму землі, її шорстку справжність, горду силу, і пам'ять, і доброту. Тихі води і ясні зорі, сонячні овиди і вербова сутінь, шепіт курганів і суворе мовчання могил, пісня з-за гори і гуркіт реактивних двигунів озиваються в ній голосом давнім і новим — великим досвідом народу в його історичному бутті. І від того є в цій книзі достеменність. Є в ній розважливий спокій, з яким тече між пологими і крутими берегами Дніпро, пробивається до сонця паросток, земля вбирає сніг напровесні, а хлібороб порасє ниву. Бо велика праця вимагає зосередженості й терпіння, бо істина відкривається тільки на полегливому розуму і чуйному серцю.

Борис Олійник народився 22 жовтня 1935 р. в селі Зачепилівка неподалік райцентру Нові Санжари: «Отак десь кілометрів три з половиною,— згадує поет,— пройти через лісок, луки, а потім мостом через Ворсклу...» * Розпашіла на осонні, студена м'ятою, у довгім зітханні лепехи над річкою і сполосі горобиних ночей розкриється в поезії Б. Олійника полтавська земля усім своїм соковитим простором. Але над усе — людьми, їх непростими і благородними долями, печалами і радостями, їх пам'яттю, що сягає сивої давнини.

Батько поета працював у районній газеті інструктором, а згодом — її редактором. У 1941 р., коли до Нових Санжар уже наближалися фашистські танки, він підписав до випуску черговий номер газети, віддав наказ закопати типографські шрифти (в поразці гітлерівців жодного сумніву не було) і пішов добровольцем на фронт. Міг не піти — мав травмовану ще від часів роботи на шахті руку, однак пішов. За цією совістю комуніста завжди звирятиме Б. Олійник слова і вчинки,

* Олійник Б. Планета поезія.— К., 1983.— С. 180.

насамперед власні. То й буде спадщина, яку лишить батько синові, загинувши на фронті 1943 р.: «загострене почуття обов'язку та залізне правило і право: не спекулювати на доброті держави і людській співчутливості». Та ще останній спогад: «...десь у підсвідомості, на дні мого серця, світиться невеликий міст через старицю Ворскли. Там ми попрощались. Невисокий, широкоплечий, він ще раз озирнувся посеред мосту, махнув нам рукою і рішуче закрокував на Нові Санжари, до військкомату. За кілька хвилин міст злетів у повітря. Сапери поспішали...» *

Родина евакуюватися не встигла: остання автоколона, до якої пристала дружина Іллі Івановича з сином Борисом, опинилася в оточенні. Розривами бомб і снарядів, вибитою в полі кавалерією, димами й пожаращами вкарбувалася війна в дитячій пам'яті (картини цих днів почасти оживуть і в поемі «Заклинання вогню»). Він уповні розділить долю тих, кого згодом названо «дітьми війни»: руїну, голод, знущання, ненависть до ворога у незайманих душах і живлюще почуття людської взаємопідтримки, єдності:

Я з ними чесно порівну іспив
Весільний 'мед і поминальну чашу.
І вчився вкупі сповідати «наше» —
Закон нерозмежованих степів.

Брати мої по голоду й золі —
Війни священної законні діти!
Перед суворими очима світу
Ми не опустим очі до землі.

А над усе — була віра в перемогу, уроки мужності й доброти, що їх давало життя. Не зітреться в пам'яті Б. Олійника образ незнайомої старої жінки, що переховувала їх з матір'ю в погребі, доки перекочувався горою фронт і за хатою на городі з педантичною розміреністю бахкала ворожа гармата. Ніколи не забути йому горду постать діда Івана, котрий врізав по пиці старосту і був жорстоко покараний шомполами. Не зблідне і спогад про те, як бив офіцер бабу Химку, бо кляла зайдів на всі заставки так, як винахідливо вміє проклинати розпалена люття українська жінка.

* Олійник Б. Планета поезія.— К., 1983.—С. 177.

Спиняємося на цих біографічних епізодах, бо в них відображена реальність, в якій формувався характер майбутнього поета. 1943 року Зачепилівка була звільнена, і хлопець разом з іншими дітьми зміг піти до школи. Але фактично освіта його почалася з п'яти років, відколи він навчився читати твори, що були під рукою: Пушкіна, Шевченка, Франка, Гоголя, Панаса Мирного та ін. Рано визріле в ньому відчуття ритму («не тільки римованої речі, а й прозової фрази») проявилось в поетичних вправах, що припадають на перші шкільні роки. Звісно, дитячі, вони однак мусили чимось візнитися, бо мали несподіваний для малого автора результат: вперше його вірш друкується в районній газеті, коли він вчиться в п'ятому класі.

Відтоді життя хлопця дедалі тісніше пов'язується з трудовими буднями редакції, на замовлення якої він пише зарисовки, нариси, літературні сторінки. Від восьмого класу йому вже довіряють вчитувати матеріали, що готуються до друку, залучаючи таким чином обдарованого юнака до газетної робітні. Так починається трудова біографія Б. Олійника і закінчується його дитинство. Зібгане, скривджене війною, але, як не дивно, скоріше світле, ніж похмуре: так говорить п'ятдесятирічний митець, оглядаючись у минуле. Багато було горя, нестатків, довелося скрути зазнати сповна, але людського тепла, непоказної щедрості, святої правди почуттів і щирості стосунків було більше. «Мені завжди щастило на добрих людей,— згадує Б. Олійник,— що завдяки їхній душевній щирості й сердечності я ніколи не почувався безбатченком. Вони вчили мене найвищого — доброти, щирості й принциповості, і коли я щось справді зробив, то тільки завдяки їм».

Маючи за плечима стаж газетярської роботи, Б. Олійник не вагається у виборі фаху і 1953 р. вступає на факультет журналістики Київського університету. Навчання у вузі він поєднує з творчими відрядженнями на заводи й новобудови. Низка нарисів, опублікованих в газетах, складе першу книгу Б. Олійника — документальну повість «За Сіверським Дінцем» (1959). Книга стала ніби підсумком журналістської роботи митця, роботи, яка виводила його на бистрину життя, збагачувала соціальним досвідом, дозволяла зблизька, впритул придивлятися до людей.

Однак поезія лишається на першому місці. 1957 р. на

республіканському конкурсі поетів Б. Олійник одержує першу премію. Добірки його віршів друкуються в республіканській та всесоюзній пресі. Творчою, пошуково-державною є сама атмосфера університетського життя. То був час, коли на літературну арену, слідом за Д. Павличком і Ліною Костенко, виходять талановиті дебютанти — І. Драч, М. Вінграновський, В. Симоненко, Ірина Жиленко, а разом з ними і Б. Олійник. З їх іменами пов'язуємо особливий сплеск поетичного мистецтва. Вони гаряче відгукнулися на здобутки Соціалістичної Вітчизни. Країна вступила в новий етап розвитку, визначений історичними рішеннями XX з'їзду КПРС. Злітали в небо перші космічні кораблі, небачено швидко ширилися обрії людського знання. Поетичне слово лавиною звучало на площах і стадіонах, збираючи величезні аудиторії.

Протягом наступних десятиріч поет працює в редакціях республіканських газет і журналів, в керівному апараті Спілки письменників України. 1962 р. з'являється перша збірка Б. Олійника «Б'ють у крицю ковали» (вірші 1955—1958 рр.), 1964 р. — збірка «Двадцятий вал», удостоєна Республіканської комсомольської премії ім. М. Островського, далі виходить низка поетичних книжок, яких нині на рахунок Б. Олійника понад два десятки. 1975 р. за збірку «Стою на землі» йому присуджена Державна премія СРСР, 1983 р. за збірки «Заклинання вогню», «Сива ластівка» та «У дзеркалі слова» — Державна премія УРСР ім. Т. Г. Шевченка. Вірші поета перекладені багатьма мовами.

Вся трудова біографія митця позначена активною громадською діяльністю на багатьох напрямках суспільного життя. Зустрічі з читачами, виступи на виробництвах, у колгоспах і радгоспах, організаціях та установах республіки — в колі його щоденної роботи. Нині Б. Олійник — депутат Верховної Ради Української РСР одинадцятого скликання.

В чім же таємниця цієї поезії? Так, саме таємниця. Адже кожен справжній мистецький твір, дозволяючи нам глибше зрозуміти світ і людину в їх історичному розвитку, по-своєму загадковий. Перекласти його до кінця на мову понять і логіки неможливо. Недаремно, обстоюючи незамінність мистецтва у процесі пізнання, Б. Олійник писав: «По е з і я є смь!» І все ж таки зро-

зуміти поезію — значить зазирнути в її загадкову неповторність, наскільки дозволяє сила розуму і серця.

Почнемо з витоків, першої лектури поета, яку склали твори Пушкіна, Гоголя, Шевченка, Франка: народних геніїв, які жили вселюдськими болями й думами, вбачали в художньому слові силу, здатну і покликану поліпшувати світ. В річищі цих традицій, успадкованих і розвинутих соціалістичним мистецтвом, розвивається і міцніє талант Б. Олійника. Він вбирає в себе й багато з того, що заповідають новим літературним лавам класики радянської поезії. Прозоро-філософічний М. Рильський, безконечно поетичний Тичина, пісенний Малишко, «ніжний і тривожний» Сосюра, — всі вони передовсім глибоко громадянські митці. Б. Олійник — у першій шерезі тих їхніх спадкоємців, котрі своєчасно і до кінця зрозуміли нерозривність понять художник і громадянин, усім творчим еством збагнули, що поза проблемами соціальними мистецтва справжнього нема і не може бути. Адже поезія не є усолодженням слуху, хоча краса образу і звука в ній неодмінні. Вона жива турботами і надіями суспільства, і чим активніша її в цьому участь, тим могутніший резонанс в серцях людей.

«Яке це щастя, друже мій, горіти, а не тліть!» — писав В. Сосюра. Прямою відповіддю на ці кличні рядки став один із ранніх віршів Б. Олійника «Та не тліть, а горіть!» Йдеться не про ті чи інші «впливи», якими ніколи не можна до кінця пояснити природу самотнього таланту, а про зв'язок новаторства з традицією, свідоме успадкування митцем принципу соціальної активності художнього слова. Вся творчість Б. Олійника говорить про те, що цей принцип — органічний для його поетичного мислення.

Ми не знайдемо у нього «чистого» поетичного пейзажу, в якому краса природи не набувала б гуманістичного змісту. Ліричний етюд Б. Олійника ніколи не зводиться тільки до розбурханої емоційної сповіді, його спогади стосуються всіх «дітей війни», того покоління, в долі якого лунає і довго лунатиме болісний відгомін боїв. Від першої книги і до найновішої («Міра», 1984) поет пише про суспільновартісне: комуністичну переконаність, сутність інтернаціонального єднання народів, героїку воєнного і трудового подвигу, зв'язок поколінь, пам'ять людини і землі. Він знов і знов замислюється над тим, чим душа багата, що часові

непідвладне, а що забирає з собою його байдужий плин. Йому болять «вічні» питання: життя і смерть, щастя і свобода, обов'язок перед Вітчизною та історією. І завжди світоглядна позиція митця буде гранично чіткою:

Я — комуніст.

І цим усе сказав.

Я — від коріння. Я — із первовіку.

Діла мої, буденні і великі,

Відкриті перед людством, як сльоза.

В його рядках бринить біль і надія республіканської Іспанії, постають образи героїв-краснодонців і тих безіменних синів Вітчизни, які наклали головою в боротьбі з фашизмом, не дійшовши до Перемоги, до миру зовсім трохи — «рівно на відстань дула» («Тривога», «Білий вірш на сірому», «Живим — од полеглих», «Балада про першого» та ін.). Ряд творів Б. Олійника примножить художню Ленініану, причому живі людські риси Ілліча будуть на першому плані цих поетичних картин («Гора», «Мавзолей В. І. Леніна» та ін.). Любов'ю до Батьківщини напоєні такі прекрасні поезії, як «До землі» або «Дискусія з глобусом», в якій поет замислюється над малими земними початками всього великого. В уявній дискусії з глобусом, на якому через «малість» не знайшлося місця його рідному селу, поет не просто уславлюватиме свою «малу вітчизну», — він боронитиме від абстрактної розпливчатості саме поняття патріотизму, величність кожного, хай і найменшого, внеску в загальнонародну справу:

Не вернулася рота в село:

В сіру землю пішли — не в мармур.

Може, хтось і намарне...

Та без роти тої не було б

Ні дивізій повних, ні армій.

А без армій тих не було б

І Останнього Залпу...

Настроєність на загальногромадянське, соціально-філософська широчінь мислення — органічна властивість творчості Б. Олійника. Поетові зовсім не чужі особисті радості й печалі. Однак з якоїсь особливої цнотливості, твердості характеру він не поспішає пере-

кладати на чужі плечі власні біди і жалі («Як світ радіє, ми говорим: «наше», як світ болить, берем собі: «моє»). Він охочий говорити про те, без чого суспільство як таке жити не може. Скажімо, без класової зірності, моральної зосередженості, без віддачі кожного справам громади.

Загальне — це аж ніяк не загальникове. Все, про що пише поет, пройняте його почуттями, забарвлене особистим ставленням. У циклі «Від Білої хати до Білого дому» зіставляються два протилежні світи, їх принципову відмінність поет простежує в усіх галузях життя. Відданий на владу грошей світ капіталізму вражає його вихолощеністю демократичних гасел («Знайомство»), духовною збідненістю («Про черги»), людиноненавистницькою атмосферою («В рамі прицілу»). Однак погляд його на Америку позбавлений упередженості — митець бачить і вітає здорові суспільні паростки, пізнає в них риси трудової Америки, за якою — майбутнє («Горить Нью-Йорк»). Тим переконливішим є гуманістичний пафос циклу, висловлений напрочуд просто, без «перенапруги» поетичного голосу, зі спокоєм непохитної певності: «Вище Білого дому моя Білая хата, Бо за правду стоїть. Бо на правді одвіку стоїть». Проникливим почуттям любові до рідного краю, відчуттям його притягальної і живлющої сили пройнятий завершальний — алегоричний — розділ «Клич гнізда».

Тобто, про загальне поет говорить так, як сам те розуміє і відчуває, не ховаючись за голослівні декларації. Це видно і в кантаті «Кредо», де відбувається знаменна трансформація ліричного «я» від його збірного до конкретно-індивідуального смислу.

Але це тільки один бік діалектики особистого і загального. З такою ж послідовністю, належним відчуттям доречності і міри поет уміє своє, глибоко індивідуальне висвітлити в його вселюдській суті, добутися у власній задумі до спільного кореня людських тривог. Вчитаймося у присвячений пам'яті матері цикл (а по суті, поему) «Сиве сонце моє». В болісному стогоні, у німому відчаї над розверстим проваллям могили, в крижаній тузі найтяжчої втрати як багато думи про єдині для всіх закони життя!

Ось відчутною стає конечність долі, бо коли вмирають батьки, вже нічого не лишається між тобою і вічністю, і неймовірно зростає ціна кожної хвилини, кожного

слова і діла, яким уже ти маєш виборювати безсмертя для величного поняття Людина, щоб повірили в нього і твої діти («Все — на мені. Сам я на сам. Тепер уже — крайній»). Ось до самого денця розкривається очищений від дрібнот смисл життя, заради якого варто боротися і не страшно піти з життя: «Маємо землю отцяку, свою неприкуплену долю. Рідні могили. Святі імена матерів. Маємо все! Ні купити його, ні продати. З віку передане — передамо у віки». Ось горе, якому ні краю, ні кінця, підносить героя на хвилі страждання до істини про вічне і минуше, бо кінечні наші долі, та не міліє ріка всенародного буття, що вбирає в себе наші великі і малі діла: «Чорний вітер. Жовтий смерч... Так у вічній коловерті: При дорозі бродить смерть. Та нема дорозі смерті». І покаже поет людську ницість і людське благородство, в ім'я якого вимагатиме правди суджень, якою б гіркою вона не була. Пришерхлим, наче золою притрушеним шепотом, нехолонучим жаром любові і болю завершується поема, народжена в серці і чимось неділимим, невисловленим захована в душі: «Дивом-казкою, Юним соняхом, — Сива ластівко, Сиве сонечко».

В цьому творі, як і в низці інших поезій, присвячених неньці, мова поета глибоко емоційна, а образ Матері наближається до символу, що вбирає в себе поняття Вітчизни, життя, вірності, ширості й доброти.

Так само і роздуми про власну долю (так звана медитативна лірика) природно переходять у Б. Олійника в розмову про покликання людини, її соціальну цінність і суть. Ліричний герой вірша «До проблеми часу» прагне зазирнути в майбутнє, стривожений тим, як швидко минають його літа. Але відповідь, яку він одержує в розмові зі старим бувальцем, стосується вже не тільки його, а й всіх. Бо виявляється, що добротворча праця є єдиним для всіх способом продовжити життя, зробити його більшим і багатшим: «Голова моя впала на руки безсило і тужно. А старий мені каже: «Я вивідав правду з глибин Не за тим, аби ти побивався над долею скрушно. А — щоб квапивсь на добре і марне часу не губив».

Не становить винятку і тонка, вишукана інтимна лірика поета. Знайдемо тут і щире сповідальність, і щиро переданий трепет почуття, переживання правдиві і глибокі («Вже твоя коса, як у диму, Лиш мені ти світиш юним станом. Стала ти дружиною йому, А мені

навік зорею стала!»). Але коли ще раз повернемося до цих поезій і неспіхом вчитася в них, — зрозуміємо, що є тут і дещо більше, таке, що об'єднує їх (хоч і прозирає, здебільшого, «між рядків»). Це — поетизація самої ідеї кохання, кличної і високої мрії, сили, що має не лише індивідуальну, а й соціальну вартість. Ціла низка творів на тему кохання, де переважають романтизовані барви, пливкі узагальнені образи (біла постать на далекому причалі, «руса коса до пояса», «жовтий квіт мелодії розстань» тощо), саме в цьому має свою невігадану гостроту і проблемність:

Я б спокійно лежав під вагою століть,
Я б давно вже й землею став,
Але ж бісова дівка на кручі стоїть,
Огорнувши вітрами стан.

Так було, так є і нехай буде! Б. Олійник рішуче стає на бік мрії, що облагороджує почуття і дарує людині «крила»: «...хтось дрібненько розтрисив смішок Над дивом платонічної любові. А я щасливий, що вручила ти Мені одвічну тугу за тобою, І хоч тебе лиш вигадав такою, Зате й вірнішу тебе не знайти».

Мрія, ідеал, здатність до «польоту» підносить людину, є рушієм її духовного розвитку. Тому поет непримирений у ставленні до плаского практицизму, вульгарної дрібненості почуттів, до убогого серцем бідака, що тільки й може — «дрібненько розтрисить смішок над дивом платонічної любові». Тому він відверто ворожий до того, хто здатний здійняти руку на людську мрію: образним втіленням цих ідей є поема «Крило».

Отже, єдність особистого і загального простежується в усіх жанрово-тематичних напрямках поезії Б. Олійника. І це також прояснює загадку художньої сили поета, що так владно бере нас у свій полон. Прояснює, але не до кінця.

Бо важливо не тільки, про що і з яким почуттям поет говорить, а й наскільки самостійно і сміливо увіходить він в тему, що нового відкриває в ній для себе і для нас. Тобто, характер осмислення того чи того явища. А він у Б. Олійника — особливий: невтомно пошуковий, дослідницький, відкривавчий. О. Гончар відзначає: «В пошуках істини його поезія не вдовольняється поверховим зрізом життя, вона прагне глибин,

намагається тримати в полі зору багатючий духовний досвід народу» *. До якої б теми не звернувся митець, він віддає перевагу проблемному її вирішенню над описовим. Адже можна, приміром, обмежитися тезою про те, що час і люди виносять оцінку кожному, а можна, — як це робить Б. Олійник, — піти далі самого гасла і спробувати примусити кожного при житті відчути суворість майбутнього іспиту історії, а отже, й зробити певні висновки:

Та воно-то гуртом під історію можна:
Там — проскочиш, а там — проведуть ордени.
Інша справа — сини.
Чи наважиться кожен
З нас воскреснуть,

коли зажадають сини?

В проблемному підході, життєвій діловитості розмови, якій чужі шаблонна декларативність, переповідь прописних істин, — змістовна новизна віршів Б. Олійника, в тому числі створених на один мотив. Так, поет не раз звертається до теми Пам'яті, розкриваючи нові її соціально-психологічні аспекти. У вірші «Усе поспішає» йдеться про плинність історичного часу, що змінює устрій і риси народного побуту («далеко-далеко — те знають хіба що лелеки — розкидала доля киптарики і сіряки»). Але щось головне, приналежне до народного характеру і традицій виявляється часові непідвладним. Таке важко передаване логікою поняття, як духовна пам'ять народу, відтворюється гармонійним емоційно-образним рядом: «А дні облітають, а ночі згоряють на ранки, І падають зорі на дно Амазонки й Дніпра. І щось відмирає, і час заколисує рани, І все ж таки щось не вмира!» У вірші «Зрадити може гвинтівка...» висвітлюється вже інший аспект Пам'яті — її незрадливості, непідкупна правдивість: «Зрадити може гвинтівка, кохана і навіть компас, дружина, хоч ти в її вірність затявсь. Вір тільки в пам'ять. Зраджують пам'ять. Та пам'ять — ніколи. Затям».

Емоційний аспект пам'яті — біль материнського серця — передано в «Баладі про картузи». Здавалося б, чисто лірична тема, що й не передбачає гострих пово-

* Гончар О. Читаючи Бориса Олійника... // У кн.: Олійник Б. Вибрані твори: В 2 т. — К., 1985. Т. — І. — С. 7.

ротів, бо й так «по вінця» повна драматизму: пішли воювати стрижені хлопчики, та й не вернулись, і випала матерям довічна туга. Але й тут поет не вдовольняється «поверховим зрізом життя». Вперше, коли перебиває свою оповідь докором літературному ремісництву, бездушно-шаблонному віршуванню («тепер вони, як у поетів водиться, ромашками у полі проросли»). Вдруге, коли зіставляє суспільну та індивідуальну «пам'ять серця» і ясно показує, що загальна любов і шана до полеглих — то не туманні абстракції, бо живляться цілком конкретною любов'ю і болем людей і від них починаються. «Пам'ять серця» відтворена в зримій пластиці образів, узятих з побуту українського села в його еволюційному плині:

Ну от і все... Та вічна діалектика
Нам стука в серце пальцями золи:
Вони лежать за далями далекими
За те, що ми танцюєм на землі.
Ну от і все...

А в матерів згорьованих
Немає навіть знімка для сльози.
Тому й висять картузики бавовняні
На білих стінах замість образів.

Що веде людину в історичному розвитку і що заважає їй на шляху вдосконалення, які рушійні сили процесу пізнання, — ці та інші питання порушує митець у багатоплановій, широкій філософськими обріями поемі «Дорога». Бачимо тут прекрасні портрети творців і героїв, що несуть у собі кращі людські риси, бачимо персоналізовані в образах психологічні вади (егоїзм, заздрість, кар'єризм тощо), які затрують суспільний гуртожиток і які кожен покликаний долати, починаючи від самого себе. В розділі «Дорога баби Катерини» поет висловлює одну з головних ідей своєї творчості, за якою життя о д у х о т в о р е н е вимагає великої мужності, стійкості й вірності ідеалам. Воно не встелене килимами і не молочні ріки в медових берегах зустрічає на своїй дорозі кожний, хто справді керується високими принципами. Бо в чому, наприклад, перевага самотньої старості баби Катерини, в якій війна одібрала чоловіка і дітей, її «дороги»? Адже є в героїні дах над головою і шматок хліба на старість — перший «зріз» реальності; є дорога пам'ять — другий «зріз». Однак це ще поверхня

дійсності, видима їй заклопотаному сусідському оку, а поет «трудить» душу, відчуває суть людської долі так гостро, як, може, вже й сама людина її не відчуває, при звичаєна і закручена у веремію будня. І тоді видимими стають самотність і неймовірна життєва стома, безконечність жіночого, материнського страждання, неусвідомлювана людська байдужість, невтримний плин життя і вже недалекий останній острівець героїні в ньому. Видимою стає невичерпна духовна суть старої жінки, яка живе отими чотирма обірваними долями і не стомлюється ними жити. Тільки тим і живе.

І не тому, що є в цьому якась перевага (легше б забути!), а тому, що інакше не можна. Тому, що в кожного — своя дорога до єдиних висот честі й благородства. У В. Симоненка, політ якого вже не спинить «ні яром горбатим, ні затишком хати, ні богом, ні чортом, ні віком труни», — спалахнути і згоріти в творчості. У баби Катерини — берегти в серці обірвані війною долі і стежити без обиди і зла зі свого порога, як тече повз неї щасливе життя.

Тому що одухотвореність, на сторожі якої стоїть поет і вся його багаторічна творчість, — завжди індивідуальна. Немає одухотвореності взагалі — є одухотвореність Екзюпері і Шевченка, ратая і лікаря, твоя і моя!

Високість духу, комуністична правдивість і принциповість — творчий постулат, що дозволяє Б. Олійникові все глибше й глибше проникати в суспільне життя, в його психологічні товщі. Дієвість добра, єдність слова і діла — головні ідеї циклу «У дзеркалі слова». Вимога вірності комуністичним ідеалам, відданості всенародній справі звернена до всіх, навіть найсвятіша на світі людина — мати — і та може помилитися, схибити, і тоді ляже на неї тяжка вина. Треба зважити, що для Б. Олійника значить образ матері, аби відчути всю проблемну загостреність і правдивість драматичного сюжету зради слова.

Ця суцця в самому характері прискіпливість спонукає поета докопуватися до кореня, до суті, відбивати не поверхню явищ, а їх морально-філософський смисл. Тому «нас терзає: і де ти поліг, І за що ти наклав головою», «важливо не тільки: якої речеш, а й мислиш якої, важливо». Вона помітна і в дослідженні людських характерів, і в осмисленні суспільно значимих ідей. В першому випадку прикладом може бути вірш

«Дядько Яків», де між іншого висвітлюється несумісність патріотизму й марнослів'я («тільки раз він трахнув по трибуні, як його хотіли правди вчить»), або «Сіяч». Тут, віддаючи шану вченому і хліборобу, поет закликає нас не забувати, що в усіх відкриттях і звершеннях є частка простих трудівників, бо це їх праця лежить в основі суспільного життя: «На хлібах його вирости космонавти і маршали, Геніальні мислителі, ковалі й орачі».

В другому випадку варто згадати «Баладу про хоробрість», яка в час своєрідного диспуту «фізиків» і «ліриків» стала художнім спростуванням ідеї «мужніх» професій. Унікаючи крайності позицій і заглиблюючись в суть предмета, Б. Олійник переконливо показав, що мужність можна виявити на будь-якому місці — і в героїчній праці космонавта, і в звичайному хліборобському труді.

Вміння поглянути на проблему нетрадиційно, глибоко й не раз полемічно — в цьому теж таїна Олійникового вірша. Але знову відповідь тягне за собою питання: як саме досягає цього поет, зберігаючи врівноваженість думки (бо ж говоримо про конструктивну полемічність, а не задержувату перекірливість, «голе» бажання посперечатися).

Почасти допоможе нам у цьому свідчення поета щодо віднайдення свого художнього «ключа»: «Одним із перших, який наближався до мого сьогоднішнього розуміння суті поезії, був, певно, вірш «На гострі брили кинули його...», написаний десь між 60 та 61-м роком. Здається, в ньому знайшов якийсь свій «поворот», що вивів його з ряду однопенек». Чим же відзначався цей вірш, написаний на один з «блукаючих» світових сюжетів — подвигу й покари Прометей? Очевидно, зверненням до практичних суспільних наслідків явища, які змушують ширше поглянути на нього, повтриматися в захватах і бути ґрунтовнішим в оцінках:

Ми славим в одах вогнище святе,
Та всіх пускати до нього нам ще рано:
Адже вогонь, що викрав Прометей,
Спалив колись великого Джордано.

У «Баладі про вогонь і принципи» поет звертається до героїчного образу Джордано Бруно, спаленого на

вогні «святою інквізицією». Ідеєю твору є непохитність людини у власних переконаннях. І ось ця ідея з усією прямою піддається художньому випробуванню: митець відображує боротьбу, що точиться в душі героя, якого страх смерті й розрахунок (а вони підстерігають кожного, і в цьому правдивість твору!) схилиють до компромісу: «Істині від того гірше не стане, коли ти відмовишся від неї». Справді, істині від того гірше не стане, тільки особистості, Джордано Бруно, вже не буде! Із абстрактних висот розмова переводиться в площину реального життя, бо коли вже є Джордано, значить, і твердість світогляду, і непохитність переконань теж є!

В поезії Б. Олійника яскраво виявлена ця настанова на конкретність, це прагнення будь-яку ідею висвітлити в її практичному вияві — і в досягнутому, і в недосягнутому. Слід сказати, що в «оземленні» морально-філософських проблем, в їх наближенні до щоденного життя поет дуже винахідливий і в стильовому плані еластичний. Так, він охоче подає ту чи іншу ідею «на розгляд» у формах самого життя. Про це говорить ціла низка реалістичних сюжетів, де діють конкретні люди, вчинки й почуття яких доносять авторську ідею.

Закручений у веремію війни хлопчина спокусився хоч на мить побачити кохану, що стає причиною багатьох смертей («П'ятий член трибуналу»). Трагічним випадком врятований від заслуженої кари, він шукає смерті в бою, а знаходить славу, шукає загибелі, як порятунку від власної совісті, «а за ним — у конвертах — нагородні листи». На терезах ратного «труда» його здобутки, можливо, вже переважили заподіяні ним утрати, а на терезах совісті? «Він і зараз ходить, Тужний, як осінь, Він свої нагороди На грудях не носить. Бо вони як вогонь. Він не сміє торкатися їх. П'ятий член трибуналу — Серце його — Не підписало касації». Так на життєвому прикладі виявляється сувора і правдива сила Пам'яті, тієї пам'яті, що «не зрадить».

Або інше: замислюється митець над сутністю родинних і родових зв'язків, над небезпекою віддалення від народних традицій і духовного зубожіння. І розгортається перед нами («Та було у матері чотири сини») історія відвідин синами рідної неньки, яка довгі роки ждала-виглядала їх, розбавляючи самотину чим змога. Нарешті з'їжджаються сини і, бажаючи потішити ма-

тір, беруться їй пісню заспівати. Але не минулися безслідно роки байдужої неуваги до матері, ця неувага по-людськи збіднила їх самих, здрібнила, в чомусь важливому випорожнила душі. Сидять сини та й мовчать, і чується в їх німому зняковинні порожнеча. Так втрачає свій «голос» дім, з якого винесено меблі, і відлунюється в голих стінах будь-який чужий, сторонній звук. В цій лункості чужого звуку духовна втрата героїв, їх прикра мовчанка звучить, як грім: «Мовчать... То послала їм долівку ряднами, А собі у голови — кужіль. Перед сном ввімкнула звично радіо: хай уже співають чужі».

Другий шлях, яким Б. Олійник зводить тему з голословних висот на «шорстку недвозначність землі», — це шлях художньої умовності: казки, легенди, притчі, міфа, поетичної вигадки. Наскрізь земна, публіцистично гостра і сьогоденна, творчість митця рясніє фантастичними (умовними) сюжетами. Однак, що важливо, вигадка митця завжди «заадресована» в історії, а її вістря спрямоване на сучасність. Взяти, наприклад, «Баладу», пафосом якої є людська взаємодопомога. Художня тканина твору всуціль казкова: затруєного гординею героя, що в моральному осліпленні вознісся над всі і вся, атакує безжальний шуліка (алегорія будь-якої важкої скрути). В останню мить герой рятується за кам'яною брилою, де його очам відкривається напис: «Ми тут полягли Давно, що аж камінь осів. Усі — за одного. Один — за всіх. І всі, як один, — за всіх». Не можна не побачити в цих рядках прямого відсилання до історії, до традицій, утверджених героїчним поколінням Великої Вітчизняної війни.

Або поглянемо, з яким мистецтвом вписується в реальний життєвий потік ідея спадкоємності поколінь, героїчних традицій народу. Фантазія митця суміщає сиву давнину й радіофіковану сучасність: «На вершці Савур-могили Сіли, як трикутник в колі, Три козаки при антені...» («Пахнуть сонцем дині спілі»). Суміщає по лінії головного: готовності оборонити рідну землю від будь-якого нападника, як захищали її від яничарських набігів запорозькі козаки, як відстояли її радянські воїни в боротьбі з фашизмом. І сучасні хлопці, які б «модернові» не були, по суті своїй подібні батькам, дідам і прадідам, бо, коли треба буде, зведуться і підуть захищати Вітчизну, свій народ, і це —

головне: «Джинси в хлопців модернові — Триста з гаком літ минуло! Та не похитнулось слово, Не зів'яло, не заснуло. Так і жити їм у слові,— Доки в слові не заснули Три козаки при антені...»

Якою б конкретно-реалістичною чи умовно-фантастичною не була стилістика твору, при ближчому розгляді завжди відшукаємо особливий художній «ключ», «поворот», що проблематизує розмову і вводить її в світ реальних стосунків і живого людського клопоту. Але, знову, як саме?

Тут вже не обійтись без аналізу художньої тканини, оригінальної Олійникової стилістики письма. Тут особливої уваги варті численні репліки-вкраплення, зауваження автора до свого ж викладу, що мають оцінковий характер і йдуть ніби «врозріз» з об'єктивною оповіддю. Ці «ключові» уточнення, які змушують пригадати, як же в дійсності виявляється те чи інше, часто беруться поетом з народного досвіду, що залучається таким чином до розмови.

Наприклад, у диптиху «Мікеланджело» вимальовується проблема зв'язку слова і діла, ідеї і практики. Розгніваний папа квапить митця, погрожуючи «вищою карою». І ось тут в реакції героя відбивається вже не тільки його — творця Давида,— і не тільки автора — поета ХХ ст. — погляд на речі, а й віковий досвід трудового народу, який неспростовно доводить, що немає такої «вищої» сили, яка передувала б людині, немає нічого такого в суспільному бутті, що не було б сотворене самою людиною, її трудом: «Похмурий майстер клав за ниттю нить, Позиркуючи скоса на підлогу. І думав: перше, ніж лякати богом, Його, владико, треба ще створить».

Таке ж «заземлення» теми через уточнення (репліку) бачимо й у вірші «Хлібові». Зрозумілим натяком на труднощі, що їх пережив радянський народ, поет надає оповіді історичної конкретності. В цій репліці поета озивається здоровий народний глузд, покликаний у свідки суспільний досвід, що, коли вдуматися, виступає в ролі ліричного персонажа: «Образу хліба вклонімося. Сиріч — людині, Високочолому сіятелю землі. Істинно, люди, живемо не хлібом єдиним. Істинно так... коли маємо хліб на столі».

Вірш Б. Олійника — не лише багатоголосий, а й різноголосий, в ньому взаємодіють різні точки зору, які в

сукупності охоплюють предмет всебічно (при цілком визначеному авторському ставленні). Відмічені «зустрічні» до традиційного пафосу репліки, іронічні, а то й саркастичні зауваження спрямовуються проти словесної порожнечі і допомагають побачити життєві витонки того пафосу. Нерідко вони поширюються на кілька строф (роздум про сивину і досвід у I частині «Заклинання вогню»), стають окремою частиною твору («З народом заграват не треба...» у диптиху «Шевченко і народ») або й самостійним віршем. В такому разі він звучить реплікою до «заграних» в літературі і побуті висловлювань, які через легкість вживання втрачають на значенні. І в цьому — натхненна, істинно громадянська боротьба Б. Олійника зі всяким фразерством, словесною красою:

Людей, звичайно, більше, ніж народу...
Коли виспівуєш на цілий сход
Любов до людства... з сотого заходу,—
Згадай, нарешті, і про свій народ,
Хоча б за те, що має він в цю мить
Виконувати каторжну роботу:
За тебе перед людством червоніть.

Поетична оповідь Б. Олійника відзначається і народною логікою думки, тією предметністю мислення, за якою один життєвий приклад, одне спостереження з власного досвіду важить значно більше, ніж потік умоглядних мудрувань. Це ясно відбито в стилістиці вірша: свої підтвердження «на користь» обстоюваної ідеї автор знаходить у народному побуті. Переконливим прикладом можуть тут бути рядки з вірша «До землі», сповненого щирих синівських почуттів:

Тиха моя. Скорботна моя і велика.
Що я без тебе?
Так собі — сірий суб'єкт.
Он журавель. Хвали небесам накурлика,
А від землі ж почина і дітей, і себе.

В конкретизації оповіді величезну роль відіграють у поезії Б. Олійника фразеологізми, прислів'я, ідіоматичні звороти. Адже відточене століттями слово (приказка, порівняння) конденсує житейський досвід народу. Використовуючи усталені мовні звороти (при тому,

що загалом мова поета вельми жива, первородна, з чистих полтавських джерел), Б. Олійник створює образи промовистого об'єктивно-оцінкового звучання: «Його переспівать когут на думав здуру, Воляючи невладе на сідалі штахет. Та з півнячих потуг сміялись навіть кури І млосно мружились, коли співав Поет». Хапуга з притчі «Він гріб в такому захваті гонитви» змальовується яскравими штрихами, почерпнутими з живої мови: «Трусив державу обома, як грушу. І якось за ікону з тогобіч Відда в чортам без торгу власну душу (підкреслення моє.— В. М.). І тишивсь, що за безцінь має річ!»

Віршеві Б. Олійника властива гостра, часом дошкульна і завжди прицільна іронічність. В ній знову бачимо прояв здорового народного глузду, отой знайомий погляд кмітливого дядька «з-під брови», котрому «важливо не тільки, якої речеш, а й мислиш якої, важливо». Гумором та іронією не раз перевіряється життєвість високого пафосу, що його несе гаряче слово поета: «З народом загравать не треба. Він добре бачить з-під брови: І що ви корчите із себе, і хто есте насправді ви». Засобами іронії та гумору, що буває в міру потреби і погідливо-лагідним, і нищівно-дошкульним, широко користується поет і при змальованні своїх персонажів: «Він усьому заздрив: Навіть латці На старих сусідових штанах. Навіть тіні власній — небораці: «Преться за тобою, сатана».

Без цього оздоровлюючого, веселого чи викривально-го сміху, дотепу (не раз спрямованого автором на самого себе) неможливо собі уявити Олійникового вірша. Думаючи про цю рису його поезії, звертаємо погляд до народних пісень і дум (хоч би про козака Голоту, в якого «шапка-бирка, зверху дірка»), до життєдайного сміху Котляревського і Гоголя, загалом до народного характеру в усій його національній самобутності. Бо і в цьому знада поезії Б. Олійника. Але не тільки в цьому.

Тут ми впритул підходимо до образної пластики письма, що повниться деталями народного побуту, фольклорними мотивами, легендами та уявленнями, потрактованими творчо, по-новому, з позицій сучасного світогляду, подекуди з дрібком доброї іронії, а в кожному разі з любов'ю. Міфи і казки, етнографічні й побутові реалії різного історичного «віку», картини рідної природи від завмерлих у мовчанні криниць до

злітаючих у небо космічних кораблів — це все художня тканина, з якої і витворює Б. Олійник свій поетичний світ. Відповідність поетичних образів митця традиціям народної, виробленої віками естетики, його, що важливо, послідовність у цьому — одна з головних таємниць переконливості й дохідливості його вірша.

Неповторні поетичні образи Б. Олійника ніби «вийняті» з навколишньої дійсності, настільки вони предметно зримі і природні. Поетові загалом чужа метафорична переускладненість чи екзотичність малюнка (яким би казково-фантастичним не був сюжет), він увесь дихає неспішним і тугим ритмом голубих українських просторів, що мають свою доцільну красу і чуттєву перспективу: «Стоїть висока тиша між отав, Мов голубий нерукотворний витвір. Замислившись, на палець собі вітер Незчувсь, як павутину насотав». В цілому поет віддає перевагу поширеному образу, що поступово розвивається в закінчений вірш і замикає в собі поетичну ідею. «Світ глибокий, мов колодязь. Де я в ньому? Крикнув: «Де я?» Лунко злинуло відлуння До галактик — од воріт...» Вже в самій природній озвученості образу світу, «глибокого, мов колодязь», — начерки поетичної ідеї вірша: на поставлене питання ніхто, крім самого героя, відповіді не дасть. Спробуйте схилитись на цямрину і гукнути в холодну темінь криниці — розпросторене в гудінні ваше ж вам і вернеться.

Це не означає, що нема у Б. Олійника яскравого метафоричного штриха. Однак поет вельми економний в цьому і свідомо уникає образної орнаментальності як художньої мети, хоча чудово володіє технікою малюнка і вміє створити образ цілісний, аж майоліково-опуклий: «Все б отак іти Під материнським стягом вишні І скибку місяця нести В прозорій чаші тиші».

Подивовує й те, з яким умінням використовує Б. Олійник витвори народного образного мислення. Скільком поколінням дітлахів батьки й діди, показуючи на Чумацький Шлях, переповідали нехитре повір'я про мандрівників, які возили сіль із далекого Криму та потроху ото й всипали чорне полотно неба білою сіллю (відомо ж бо, що в кожного народу зоряна карта неба має своє образне витлумачення). Б. Олійник і розгортає цей образ, поступово, неспіхом впроваджуючи в нього думку про духовний зв'язок поколінь, відбитий

насамперед у мистецтві, образно кажучи, в пісні. Бо чумацькі валки, «киптарики й сіряки» зникають і губляться в давнині, а етика трудового життя, рівновага духу, яку людина здобуває в немарному і потрібному труді,— все це треба берегти:

Де б отак баритися, бісові душі?

...Відгуло на сотую весну:

— Збились ми з дороги земної у пущі,

То оце верстаєм небесну.

— Що вас занесло в ті парсеки трикляті?

Ми вже завели й космолети,

Але ще такого, коб вас перейняти,

Спорядить не маєм кебети.

Як же вас вернути на рідні пороги

А хоча б на яблука пізні?

Вже ми чи не всі перебрали дороги.

Спробуєм останню... в пісні.

Лірика поета багата на розмовні інтонації, народно-пісенний мелос в усьому його розмаїтті (досить поглянути, як легко і доречно змінюється ритмомелодика вірша хоч би в межах першої частини «Заклинання вогню»). Разом з тим у ній виділяється і чисто олійниківський тон неквапного, з присмаком несолодкої остаточності, роздуму, монологу: «Лиш прошу — не спипись на околиці, Замінованій тихим болотом,— Бо покотиться... та й закотиться...»

Часом, «утікаючи від набридлої формальної гладкості вірша,— як зазначає Л. Новиченко,— він навмисне робить його ритмічне дихання нерівним, ускладненим, переривчастим». Бачимо це, наприклад, у вірші «Антитези». Однак індивідуальний голос поета більшою мірою виявляється в стриманості величезного по суті почуття. Ми не раз почуємо його і в поемі «Дорога» («Наробилася, находилася, переміряла стільки доріг, що й в ногах уже не вмістилися, то й поклала їх під поріг»), і в поемі «Сиве сонце моє» («Де ти, батьку?» — кличу вічно... Тільки прізвище на братській Символічній... символічно»). Ця інтонація зовні спокійної, врівноваженої розповіді про те, що, здавалося б, вимагає крещендо, є однією з умов проникливості поезії Б. Олій-

ника. І в цьому теж джерело загадкової чарівності його вірша. Ще одне, але не останнє.

Бо, увіходячи в цей поетичний світ, кожний відкриває для себе все нові й нові його неповторні і дорогі риси. Бо така вже незглибима природа справжнього мистецтва, що живиться турботами народу, людства, доби, що твориться в ім'я високих комуністичних ідеалів не на один день, а «на високі, заживні літа». Тож, читачу, в добру путь!

Володимир Моренець

ЛІРИКА

І з з б і р о к
«Б'ЮТЬ У КРИЦЮ КОВАЛІ» (1962),
«ДВАДЦЯТИЙ ВАЛ» (1964),
«ВИБІР» (1965), «ПОЕЗІЇ» (1966)

Б'ЮТЬ У КРИЦЮ КОВАЛІ

Як у нашому селі
В крицю вдарять ковалі,
Як у небі голубому
Закурличуть журавлі,—
Так і знай: не за горами
Із пахучими вітрами,
З солов'їними піснями
Йде весна по всій землі.

...Того ранку у селі
Не кували ковалі:
Мого діда серед ночі
Вбили кляті куркулі.
Де осінньої пори
Журно шепчуть явори,—
Поховали мого діда
На колгоспівській землі.

В сорок другому в селі
Не кували ковалі:
Мого брата в ніч осінню
Поліцаї повели...
Постріл тишу розірвав.
Похилилася трава,
І у матері від горя
Посивіла голова.

В сорок третьому в селі
Засмутились ковалі:
Нам до хати із сільради
Чорну звістку принесли:
Десь під Харковом в маю
Впав мій батько у бою,
Покотились сльози в мами
На голівоньку мою.

...Одкуріли роки злі,
Йде весна по всій землі,
Знов у кузні на світанку
Б'ють у крицю ковалі.
Я — з ковальської сім'ї,
Молот взяв до рук своїх,
Як ударю срібнодзвонно —
Аж луна понад гаї!

Спи спокійно, діду мій,
Спи спокійно, батьку мій,
Спи, мій брате, не всоромлю
Я ковальський рід міцний.
Я на повну міць свою
В сталь дзвінку невтомно б'ю.
Те, що ви не докували,
Я з синами докую!

Я ДО ТЕБЕ ЙШОВ...

Я до тебе йшов крізь далі, через роки.
І зустрів тебе одну-єдину в світі:
Ти стояла на порозі на високім
В синім платті, синьоока, в синім квіті.

Уклонилась, повела мене в світлицю,
Пригощала за столом новотесовим.
Пив я воду, пив холодну із криниці —
Срібнодзвонну, срібноплинно-проліскову.

Як ішли ми зелен лугом к зелен гаю,
Солов'ї нам ткали пісню диво-дивну.
Той мотив мені і досі ще лунає —
Незабутній, неповторно переливний.

Зупинилась. Зашарілись ніжно щоки.
Ти звела на мене очі. Роси впали.
Я читав в твоєму погляді глибокім:
Ти чекала.

Ти чекала того сонячного слова,
Неповторного і вічно молодого.
Я ж — неначе відібрало в мене мову —
Мовчки квіти обривав собі під ноги.

Ти зітхнула, ти сказала: — Будь
щасливий.—
І пішла, а я zostався серед квітів.
Раптом серце защеміло (біль —
як злива):
«Дожени! Вона ж твоя — єдина в світі».

Я рвонувся швидше вітру через луки,
І, здалось, уже впізнав твою хустину,
Ще два кроки — й доторкнусь,
протягнувши руку...
Тільки небо, тільки далеч синьо-синя

Та дуби про щось зажурено шепочуть...
І тепер, куди б не йшов я, що б не думав,
В моє серце задивились твої очі
Синім ранком, синім квітом, синім сумом.

ТРИВОГА

Матері

Серед ночі,
як вляжеться нервів і пристрастей вихор
І радисти замкнуть на ключі телеграфні ефір,—
У свідомість мою
нерозгадним для розвідок шифром
Б'є депеша Тривоги
крізь темінь густу, як графіт.
Я щоночі вдивляюсь
в застигли віконні екрани:
Крізь історії пил,
крізь розпачливий вереск. війни
Силуетом Діаса і Лорки ти стала, Іспаніє,
На безхмарному небі моїх наболілих зиниць.
Б'є Тривога!
Я знаю: в призначений долею вечір
Три зозулі мені напророчать дорогу в саду.
І, як плащ матадора,
накинувши небо на плечі,
По маршрутах Тривоги
з Україною в серці піду.
Ви махніть на прощання хустинами білими, чайки,

Ти накинеш хустину
на свій старомодний очіпок,
І незнана тривога
торкнеться твоїх долонь.
...А під ранок тобі
на розписанім сонцем причілку
З чорнозему полтавського
зійде іспанський лимон.

ЯК УПАВ ЖЕ ВІН..

Як упав же він з коня
Та й на білий сніг...

П. Тичина

Як упав же він
на білий
На останній сніг весни,—
Налетіли гуси
та й сіли
В узголів'ї, мов сні.

А із сну виходить мати
На тесові на мости.
«Гуси, гуси, гусенята,
Візьміть мене...» —
і затих.

Стрепенулись гуси з ляку
Та й на гук вожака:
Загорівся сніг
маками
Під грудьми у вояка.

Гей, полинули ж далеко
Ув останній тихий сон,
Де вимощують лелеки
Гнізда колесом.

Вийшла мати в синій вечір,
А з високої імлі
Впали гуси їй на плечі
І заплакали.

Похитнулася, мов колос,
Без ридання і молитв,
Тільки сивим квітом коси
Материні зацвіли,

Тільки десь за верболозом,
На калиновім мосту,
Пропекли дівочі сльози
Білопінную фату.

Знову гуси у заплави
Гублять втому голубу...
Виросли сини біляві,
Тільки ж він русявим був.

І питають матір хлопці,
І питаються гостей:
— А чому, як сходить сонце,
Сніг багрянцями цвіте!

Не питайте її, милі,
Не будіть далекі сни...
Він колись упав
на білий,
На останній сніг весни.

ВИБІР

Над штормом, над шабельним зблиском,
Над леготом теплим в житах
Гойдається вічна колиска
Маятником Життя.

Життю — ні кінця ні начала.
І вічно по колу землі:
Комусь — лебеді від'ячали,
Комусь — ще сурмлять журавлі.

Один передбачливо очі
Прикрив ще за крок від межі,
Ввійшовши клітиною ночі
Тихенько: чи жив, чи й не жив?

А інший — на кроки не міряв:
Летів, і гримів, і... згорів,
І люди відкрили в сузір'ях
Зіницю нової зорі.

Коли б загадали: — Хочеш,
Одне лише слово твоє —
І вища — лаврова! — почесть
Чоло твоє обів'є,—

Я б вибрав найвищу почесть:
У чистім і чеснім бою
На чорному мармурі ночі
Зорю записати своєю!

ЖИВИМ — ОД ПОЛЕГЛИХ...

Смертю смерть здолавши,
Ми говорити хочем:
— Ви
 не забули
 наші
Спалені порохом
 ночі?

Ви,
 що родились в мирі,
Після останніх залпів?
Наші шинелі сірі
Сушаться десь на Альпах.

В наших старих пілотках
Носять сини каштани,
Наші цупкі обмотки
Вточені в меридіани.

Нас не діждались сині,
Нас не діждались карі...
В ночі терпкі осінні
Ми злітаєм з марень

II

Він сказав собі: «На секунду...
Лиш побачу — і знов на пост.
Кий там чорт
Проти ночі швендяти буде?

Я ж на мить лиш її зігрію
І вернусь, як стряхне трава».
...Ой куди ж ти ідеш, Андрію,
Та лляна ж твоя голова?!

А коли він став на помості,
У віконний постукав хрест,
Уповзла в прогалину совісті
Спеціальна команда СС.

Ех, Андрію, пропаща юність!
Хто простить тобі відтепер:
За один за твій поцілунок
Півзагону цілує смерть.

III

Бій пронісся, як шквал,
Як залізний смерч.
Половина — відійшла.
Половині — смерть.

IV

Чотири члени трибуналу
Схилили голови свинцеві.
Чотири
 члени
 трибуналу...
А п'ятий —
 серце його.
...Ех, Андрію, душа загону...
Прохрипів командир:
— Підійди,—
...Ех, Андрію, руса краса...
— Вибирай сам.—

П'ятий член трибуналу —
Серце його

наказало:
«Смерть».

Одвернувся трибунал.

Тиша німа.

Прохрипів командир:

— Проти?

...Нема.

Поклади, Андрію,

свій автомат.

Підбери, комісарє, хлоп'ят,

Щоб... не мазали.—

...Кресонув снаряд —

чотирьох зразу.

А п'ятий — живий.

От тобі й касація:

Командирова рука —

На гілляці.

Комісарє, сигналъ:

— Перебіжками невеликими! —

Залишивсь трибунал

Під осиками.

Навіки.

v

Він за ними біг,

як собака,

По ярах і лісах.

І просив, і плакав:

— Розстріляй, комісар.

Комісар сивий:

— Не проси, дарма.

Бо для тебе, сину,

В мене кулі нема.

Він просив:

— Комісар,

Дай автомат...

Я... сам.

Комісар сивий:
— Не проси,
 сину,
Дарма.
Трибунал у тебе
Забрав автомат.

Ти іди, сину,
Куди хочеш...—
В комісара сивого —
Сиві очі.

VI

Він ішов крізь fronti
І просив смерті.
А за ним у конвертах —
Нагородні листи.

Він тікав од них,
А вони доганяли,
...Шматували сні
Члени трибуналу.

VII

Він і зараз ходить,
Тужний, як осінь,
Він свої нагороди
На грудях не носить.
Бо вони — як вогонь.
Він не сміє торкаться їх...
П'ятий член трибуналу —
Серце його —
Не підписало
Касації.

НЕ ДЛЯ ДІТЕЙ

— Краще померти стоячи,
Ніж на колінах жити! —
Сказав учитель історії
Дітям.

Слухайте, діти, вчителя.
Слухайте маму й тата,
І дай вам бог тільки з читанок
Про це читати.
Так... «Краще померти стоячи...»
Сказано мужньо і строго.
...А в них були перебиті
Ноги.

Вони піднялись на колінах —
І впало вороння крепом.
...Ой зросла у полі
 червона калина,
А над нею — синє небо...

Це я не вам, діти.
Я просто думаю, діти,
Що можна і на колінах
Померти краще,
 ніж стоячи
 жити.

...Діти,
Читайте історію.

ФОРМУЛА

Вірі Іванівні Левкович

Віро Іванівно, спогадом перевисаю
В класну кімнату, де цифри гудуть, як рої...
А за вікном голуба розтривоженість маю,
І в мене в щоденнику двійка похмура стоїть.
Я був нагороджений нею в той ранок по праву
За те, що не взяв Піфагорових гострих вершин.
І сумно зітхала праворуч сусідка білява,
А сонце сміялось, хоч скаргу на нього пиши!
Я плувавсь у формулах, наче в тропічних ліанах,
Я, наче сліпий, натикавсь на кути пірамід,
І всі мінуси мої спроектувалися рано
На вашім обличчі у зморшки до болю прями.

Ах, Віро Іванівно, гуси ячать над землею,
І роки, мов гуси, зникають за вічний кордон...
А вам уже в коси не личить тендітна лілея,
Й мені вже нелегко зробити в «дев'ятку» кидок,
І наші сини вже шкільну припасовують форму
Під дзвін малиновий нових вересневих світань...
А я ж ще й досі не вивів найважчу формулу:
Як повернуть вам розгублені в класах літа.

ПРО ХОРОБРІСТЬ

У колгоспі зітхають корови печально,
Бо я дядька везу в лікарню.
Він лежить на гарбі, як святий із Почаєва,
Сивий-сивий і мудро безхмарний.

Поперек йому біль пропікає та ломить,
А він ще й шелестить губами:
— Ти давай через ліс, щоб поменше знайомих,
Бо невдобно — лежу, як барин.

І мені зрозуміла тривога дядькова,
І ніяковість зрозуміла:
Він уперше в житті не править конякою,
А лежить на гарбі без діла.

І од того лице його полум'ям дише,
І зривається з уст трійчатим:
— Це ж сказитися можна, туди його в дишло.—
Цілі дні без роботи качатись!

Потім тихо, сховавши в зіницях болі,
Нахваляється дядько на завтра,
Що оце хоч книжок начитається вволю
Про любов та про космонавтів...

Шкандибає гарба по бруківці райцентру,
Пропускаючи авта коректно.
І стоїть край дороги забута церква,
Як невдалий макет ракети.

І тому вона йде
 за село, на околицю,
І стає на коліна,
 і небові молитися.
Та не супте ви брів
 і не хмартесь осінньо:
Мати молитися в небо...
 на рідного сина.

* *
*

На гострі брили кинули його
І прикували боговою люттю
За те, що в муках праведних вогонь
Він передав на добре діло людям.

Брели віки. На дугах віражів
Хиталися, блудили в катакомбах,
Хотів для добрих...

 Але ви скажіть:
Чи можна на вогонь поставити пломбу?

Ми славим в одах вогнище святе,
Та всіх пускають до нього ще нам рано:
Адже вогонь, що викрав Прометей,
Спалив колись великого Джордано.

* *
*

Батьки і діти! Діти і батьки!
Нерозділиме і одвічне коло.
Ми засіваємо житейське поле,
І не на день минуций —
 на віки.

Між нас не ляжуть вирвами роки,
Бо ваша кров пульсує в нашій долі...
Батьки і діти... Діти і батьки...
Нам нічого ділить на спільнім полі.

Оцих тополь приречений кортеж
Довічно супроводить Україну,
І традиційні верби, і калина —
Все батьківське, але й синівське теж!

Одне воно, як матір в нас одна.
Як перше слово і останнє слово.
Як шабля незагублена Сіркова
І Лисенкова дума неземна.

Я зрозумів тривогу ваших душ:
Чи діти спадок збережуть великий?
Але — повірте! — краснодонський шурф
Вивчає і мене крізь лінзу крику.

І я по горло — в льодовий Сиваш,
І я за бруствер вириваюсь раптом,
Коли комбат підносить в небо прапор,
Так само мій,
як і по праву ваш!

Все наше — від росинки на вікні
До вічної Тарасової муки —
Передаю синам своїм і внукам
І не на день минуций —
на віки!

І з б і р к и
«КОЛО» (1968)

БАЛАДА ПРО ВОГОНЬ
І ПРИНЦИПИ

І підступно нашіптував сумнів:
Джордано Бруно,
 подивися згори,
Озирнись на всі
 чотири сторони:
Папа нависає,
 мов хижий гриф,
Кардинали в чорних сутанах,
 як ворони.

Джордано Бруно...
 А час витіка,
Смерть, мов командор,
Крокує бруком.
Скоро невмолимий,
 як зло, Ватікан
Смолоскип до ніг
 покладе твоїх, Бруно.

Джордано Бруно,
 а для чоґо все це?
А для чоґо все це,
 Джордано Бруно?..
Розпадеться попелом
 твое серце,
Як у суховій
 ординарна брунька.
Може, й не згадає
 ніхто ніколи...
Тільки буде небо,
 як завше, виснуть.
Колисатимуть
 голубі гондоли
Про чиесь кохання
 одвічну пісню.

Джордано Бруно!
Подумай востаннє,
Слухай-но...
В житті, як у лотереї...
Істині од того
гірше не стане,
Коли ти відмовишся
від неї.

Ах, чом він не покаявся, дивак,
Ну, не навсправжки... тільки на трибуні.
І все було б: життя і... переляк,
Хіба що не було б Джордано Бруно.

* *
*

Ти — зорею. А я — кленом...
Ти — зорею...

Ах, коли б так і лишилось у віках!
І ходив би поміж небом і землею
Білий вітер у пухнастих чобітках.

А дівчата у проектних інститутах
Ставлять клени і у профіль, і анфас.
Підрівняють, підпиляють і підкрутять,
Позаяк у них порядок і асфальт.

Вони нас цивілізують і навчають,
Щоб не пхалися в Європу навпростець,
А в колоні понад шляхом.
І, звичайно ж,
Щоб чуприни — під єдиний гребінець.

Ну, а ми в житті немало попотерлись,
Бо іще до літаків і показух
Своїх діток садовили на пропелери,
І попробуй нас усіх організуй.

Тож не бійся, не печалься, моя нене:
Нас не втримає асфальт на якорях.
Ти — зорею... А я — кленом...

Будуть клени!
Тільки б ти не загасала, як зоря...

РИНГ

І гнів, і жах. І білі маски
Облич.

І злами рук, як ринв.
І от затихло.

Тільки пласко
Лисніє квадратний ринг.

Там не суперник мій,
а ворог
Зіперсь бундючно на канат.
Над ним у чорному,
як ворон,
Чаклує хижий секундант.

Той ворог хитро, як лисиця,
Мені готує рішенець.
Нахабно в праву рукавицю
Кладе для певності свинець.

Суддя те бачить
Та... не баче.
Вони у змовинах давно.
Та й переможців же тим паче
Не судять потім все одно.

А зал, як тур, реве безжально.
Назад одрізано путі:
Мій секундант у роздягальні
Лишив рушник на видноті.

Що ж, буде бій.
Важкий. Без правил.
Мій ворог — публіки владар —
Мені вцілятиме ісправа
Під серце зважений удар.

Він буде бить мене, як схоче:
І знизу, й справа, і згори.
І нижче пояса. І очі
Схова продажний рефері.

Куди розбіглись,
куди сховались —
агей, куди?
Не чуть нікого.
Скінчилась казка
давно...
колись.

Над синім бором,
над сивим бором,
в рудих корчах
Мела-крутила,
ревла і рвала
крута зима.
Прибіг сховатися
під ялинку
малий зайчак.
Заплакав гірко,
бо вже ялинки
тії нема.

Купив я вчора
її на торзі
і в дім заніс.
Поставив гордо:
вона сягнула
верхів'ям крокв.
Круг неї грають
в дитячу щирість
лукавий лис
Лякливий заєць,
кокетка білка
і лисий вовк.

Ах, що зі мною?
І як це сталось,
і де, й коли,
Що я всміхаюсь,
де треба бити,
щоб стигла кров?!
Мене ж по спині
по-братськи ляска
лукавий лис,

Лякливий заєць,
кокетка білка
і лисий вовк.

Вони не з казки,
вони реальні,
як п'ятаки.

Вони все ділять,
вони все важать,
кому дають.

І я між ними,
а отже, й з ними
у дві руки

Жбурляю казку
на рахівницю
і... продаю.

Так що це сталося
зі мною, друзі,
і де, й коли?!

Я вийду з хати
у срібний вечір
до яворів.

Порожнє серце
моє не гріє
і не болить.

Порожні зорі,
порожній місяць,
що одгорів.

Згоріла казка...
Прийшли турботи,
сухі, як хмиз...

Це хто ще шепче
і припадає
до рукава:

— Дивись... Дивися...
Он за ялинку
сховався лис,

І вовчик-братик
біжить до нього
погостювать...

— Це ти, мій синку?..
 Ти віриш в казку?!
 Стривай... посидь...
Ти віриш... Вір же —
 і ні на хвилю
 не похитнись!..
Я не відкрию,
 що то сусідські
 жирують пси,
Хай буде вовчик,
 хай буде братик
 і хитрий лис.
Ти візьмеш, сину,
 мене з собою
 в моє колись?
Ми підем разом
 із малюками
 у царства ті,
Де два ведмеді
 горох молотять
 і ходить лис.
Де білка лущить
 горіхи дивні
 і золоті.
Це буде завтра...
 А зараз, сину,
 я повернусь
У сити хату,
 де з лисим вовком —
 лукавий лис.
Там з перехрестя
 сумну ялинку
 я виверну,
Візьму на руки
 і понесу її
 в мудрий лис..
І прийде ранок,
 і встане сонце,
 і сніг, і день.
І буде казка,
 і буде білка,
 і хитрий лис.

І сірий зайчик
своїми лапками
припаде
До ніг ялинки,
що повернулась
в моє колись.

Простіть, синочку,
і біла білко,
і хитрий лис,
Що я на хвильку
згубив дорогу
і... постарів.
Дивись: вертають
з полону меблів
ялини в ліс...
І ми вертаєм...
у вічну казку...
до матерів.

* *
*

В снах безжурного дитинства смак польоту я відчув:
Аж до сонця головою діставався я тоді.
І, напевне, з того дива став рудий у мене чуб,
І лишилися на лобі сонценята золоті.

А вона у білій стрічці в чорному струмкові кіс,
Наче ластівка, од мене утікала і втіка...
Доганяв. Не здоганялось. Чи й наздожену колись,
Бо вона втіка од мене, наче ластівка...

Одлетіли дні за днями. Одлетіли і літа.
Став я важчим — чортів досвід мої крила
запліта.

Я все нижче над землею обережно підлітав,
Наче селезень під осінь, обережно підлітав.

Потім я у снах лінивих не літав уже, а біг.
І вона од мене бігла... так, щоб я догнати зміг.
Тільки знову чортів досвід ліктем товк мене

під бік:

Обережніш. Зирять люди. Доженеш — вони
на сміх.

Все ж одного дня я зваживсь доторкнутись
білих рук:
Її брови стрепенулись, наче крила дивних птиць.
Поманила, обережно озирнувшись доокруг,
І відчув я... досвід жінки в глибині її зіниць.

Я промовив їй «добридень». Проминув і заспішив.
Щось в мені перегоріло до сухого попільця.
І заплакало, забилося давнє й чисте у душі:
Що, якби почати знову, я б не прагнув до кінця.

ЧАРІВНИК

М. Т. Рильському

Через біле-біле поле
йде веселий дідуган.
Довкруг нього зайці хвацько
витанцьовують аркан.
Із рамена дубельтівка
похилилась дулом вниз.
Вірний пес несе статечно
на багаття сизий хмиз.
Зайченя замість патронів
носить йому жолуді:
— Стрельте, діду, по вороні,
щоб не каркала біді.
— Зараз стрельнем жолудями,
халамидники малі!
Отже, разом: заряджаймо! —
А зайці гукають: — Плі!
— Але де ж ота ворона?
— Полетіла...
— Та невже?!
Не біда... Зате патрони
ми назавтра збережем.
Згода, сірі та вухаті?
— Згода! — крикнули зайці.
— Ну, то я пішов до хати.—
І... просяяв на лиці:

Із двостволки в небо чисте,
з голопузих жолудів
Визирали першим листям
два дубочки молоді.

* *
*

Мати сіяла сон
 під моїм під вікном,
А вродив соняшник.
І тепер: хоч буран, хоч бур'ян чи туман,
А мені — сонячно.

Мати сіяла льон
 під моїм під вікном,
А зійшло полотно.
І тепер: хоч яри, хоч вітри крізь бори,
А я йду все одно.

Мати сіяла сніг,
 щоб він м'яко — до ніг,
А вродило зілля.
І хоч січень січе, а мені за плечем
Журавлі журавлять.

Мати сіяла хміль,
 щоб дівчат звідусіль
Станом я знаджував,
А вони, як на сміх, проминали всі.
Все ж одна — зважилась.

Мати вибрала льон.
 І вино вже давно
Хмільно так хмелиться.
І з-під крил журавлиних
 мені під вікно

Листопад стелиться.
Тільки квітом своїм
 при моєму вікні
Не опав соняшник.
Я несу його в світ,
 щоб не тільки мені,
Щоб і вам — сонячно.

* *
*

Ти гукай не гукай,
а літа не почують.
Все біжать та спішать —
хоч співай чи ридай...
От би взнать: а вони ж хоч човнами кочують
Чи наосліп женуть, як глуха череда?
А навіщо? Хай діти оцінюють чесно.
Ми жили. І дарма, що не всі ми орли,

Як покличуть на звіт,
ми спокійно воскреснем.
Хай Історія судить. Жили, як змогли...

Та воно-то гуртом під Історію можна:
Там — проскочиш, а там — проведуть ордени.
Інша справа — сини.
Чи наважиться кожен
З нас воскреснуть,
коли зажадають сини?

* *
*

...І з черепа п'яного Святослава
П'є вже вино тверезий печеніг.

Микола Зеров

О ви, з одвертим поблизком очей,
Свободи й честі піддані і слуги,
Ви йшли на кривду з праведним мечем,
Нерідко забуваючи кольчуги.

Од власної сп'янівши чистоти,
Себе жбурляли долям на терези.
І нишком посміхалися тверезі:
«Полеглим — слава. Нам — тесать хрести».

І так спадають дні, немов дощі,
Гамують біль...

Та знов на браннім полі:
Сп'янілі часом забувають щит,
Зате тверезі рахівниць —
ніколи.

* *
*

Страшно зустріти смерть.
Страшно — не будьмо лукаві,
В славі там чи в неславі —
Страшно зустріти смерть.

Страшно безсило-малим
Чути себе перед смертю.
Але страшніше,
коли
Ні за що вмерти.

І з б і р к и «ВІДЛУННЯ» (1970)

МАВЗОЛЕЙ В. І. ЛЕНІНА

Цей ритм колон... Цей віковий граніт,
Суворий і скупий на переливи...
І неба молодого синя грива,
І ялиновий теплий оксамит.

Це — Мавзолей... Чіткі квадрати плит —
Неторкані тиші оборона.
І древнього майдану вільний плин,
І сонця августійшого корона...

Він тут лежить.

Притомлене крило
Китайка опуска йому на груди.
Чи думалось, що Мавзолей цей буде?
Напевне ж — ні! Та й ніколи було:
Він працював:

А як життя сплигло —
Його в цей Мавзолей вознесли люди.

І з того дня вони до нього йдуть,
Минаючи десятиліть ковчеги.
І ця із поколінь безсонна черга
Впадає із минулого в майбуть.

Не черга, ні!

Було тих черг, було...
Вони в горлянках берегів скипали.
Вони змивали відчасм вокзали,
Коли воєнним гоготом ревло,

І примерзали до дверей крамниць,
У хлібних картках звались поіменно...
Та з часом опадала їхня міць
І танула у пісках однодення.

А цю ріку спрямовує любов.
В серцях людських струмить її коріння.
За всіх часів один у неї рівень,
Що не підвладний змінності умов.

Ніхто не визнача їй етикет,
Сама ріка диктує свої норми;
Увільнена від шорів уніформи,
Вона тече — і гордий її лет!

Тут кожен із своїм обличчям.
Мур

Пересторог не прогинає плечі:
Безпосередня в подиві малеча,
Статечна старість, юності безжур.

Були тут люди вищої краси!
Шинелі їхні дихали походом.
Тут якимось похитнувся наркомпроду,
Подейкували: голод підкосив...

Ішов поет з проясненим чолом,
Беріг мислитель роздуми у вічу.
Несло свою засмагу віковічну
Неквапне і розсудливе село.

З чужих країв сюди приходив люд.
Незвичний одяг дивував і тишив.
І дипломати в протокольній тиші
Вклонялися, пильнуючи статут.

Траплялося, сховавшись в собі,
Сюди вкрадався і одвертий недруг,
Аби уздрить прочан із диких нетрів,
Що набивають в молитвах лоби.

О, як йому хотілось, далебі,
Щоб коліньми сюди товкли дорогу:
Бо варто лише сотворити бога,
То вже й не штука — сотворить рабів.

Та, дивна річ, ішов спокійно люд.
Перемовлялися діди й онуки.
Он двоє молодят взялись за руки.
Он хтось зустрів знайомого, мабуть.

І тільки як заходили вони
В червону тишу траурного склепу,
Їх очі зацвітали чисто й тепло,
Так, ніби стріли друга давнини.

Ніхто тут запопадливо не клявсь,
Не сипав попіл на смиренну маску...
І недруг важко ніс тавро поразки,
Бо він не стільки гніву їх боявсь,

Як впевненої гідності в собі,
Що розтоптала острахи побожні...
Так, армія тоді непереможна,
Коли любов зове її на бій!

ВІДЛУННЯ

Якби ж було можна
сховати луну до конверта (...конверта...),
Ми стільки б такого узнали,
чого ще не знаємо (...знаєм...).
А то, розумієте, постріл останній —
і мертво (...і стерто...).
Умерла луна. Хтось глухо упав.
А відлуння немає.

— Патронів — по три. Безкозирки — за пояс! —
команда (...шаланда...).

Остання атака. Остання цигарка.

І попіл (...в окопі...).

— Хто вийде живий —
хай розкаже в бригаді (...балада... лада).

— То що — докурили? Прощай, Севастополь...
Прости, Севастополь...

Ніхто не пройшов.

І в тому була своя правда (...і право...).

Луна заблудилась навіки

в глухих катакомбах.

Зоставсь тільки захід,

як жалібний прапор (...над прахом...).

До чого тут прах,

коли їм насудилася бомба?!

Одна на усіх.

І просто як знала: під ноги.

Зраділа — аякже!

Аж землю підкинула гінко.

І все. І нічого.

Умерла луна. І — нічого...

Ну як же — нічого,

як в мить оту скрикнула жінка —

І ти народився.

Ти сірооке відлуння...

(Серед них один сірі очі мав. Сірі очі мав. Сірі).

ПАМ'ЯТІ ПАВЛА ТИЧИНИ

Та коли б я зумів розгадать
оті знаки таємні,

Що в той день мені слали
і трави, і води студені,

Та коли б здогадаться мені,
чого кричуть ворони,—

Я б рвонувся одразу на всі
на чотири сторони

І упав би проваллям,
постав би скелястим порогом,

Щоб спинити його,
щоб вернуть його з тої дороги,

А коли розгадав,
а коли здогадався — пізно.

Він пішов...

На ворота схилилася пісня...

Коли осінь вмирає
на сивому-сизому вітрі,

Ми старієм на рік,
і немає на долю управи.

Та коли полишають нас
дивні поети — повірте,

Що на цілу епоху
старіє народ і держава.

МІЙ БОРГ

Я тим уже боржник,
 що українець зроду:
Бо доля, певне, в гуморі була,
Коли у посаг нам давала землю, й воду,
І голубого неба в два крила.

Мій ситий чорнозем плодучий, наче жінка.
Історія глибока, аж отерп.
Це, мабуть, тільки в нас
 на золоті обжинки
Завжди напoxваті
 зі сміху литий серп.

Зайди в моє село — куди твою едему:
Ставок. Хрущі. Гаїв зеленоград.
А молодик такий, хоч зараз в діадему
Даруй своїй Чурай.

Багата моя Січ була не п'яним скопом —
Могутніми синами! І коли
Панічно борсалась перед врагом Європа,
Я вислав їх на смерть,
 щоб ми і ви жили.

Міцнюща моя кров! Жаркіша від огнива.
І, певно, не дарма татарський людолов
Вогонь моїх дівчат висмоктував хапливо,
Щоб освіжить свою уже осінню кров.

Женуть потужний сік мої гучні городи
В округлість кавунів, картоплі й цибулин.
Заходь і вибирай, як в тебе недороди.
У двері входь.
 У вікна вже були.

Я всевіту боржник: не кожному вточило
Такого, як мені, пісенного вина.
То пригощаю: пий і прилучай до сили,
Хмель і веселій — доволі вам і нам.

Не кожному така судилась
 вечорова

Тужава туга — неба досягти.
То я подарував у всесвіт Корольова —
Нехай і вам щастить безмежжя осягти.

Ні, я не обраний на ролю месіанську.
Усе, що мав, і все, що на віку
Дісталося мені від долі-посіванки,
Несу його на спільну толоку.

Це щастя — мати у вселянськiм домі
Свої борги і місце у строю...
Я всесвіту боржник! Але комусь одному —
Не був. Не є. Й не буду.
І на тiм стою!

СТОЮ НА ЗЕМЛІ

«Мамо! Егей, чуєш мене
крізь морози,
прогнози,
заноси,
покоси
і перекоси?»

Чуєш?
Може, ти спиш?
Бо вже пізня година.
Калина,
ялина
і Україна

сплять...
Та не всі.
В нас тут, у місті,
останні вісті
про все чисто
на білому світі
радіо чистить

густо.
Послухай:
плани,
«на грані»,
ракетоплани,
новини екрана

й літаючі блюда;
та ще про:
зони,
циклони,
тонни патронів,
число похоронних

з В'єтнаму;
та ще про:
хунту
і хутра,
усяких ультра,
англійські фунти
(украли хуру)

і про девальвацію;
та ще про
грози,
погрози,
електровози,
серйозний симпозиум,
«Проблеми корозії» —

бесіда академіка;
та ще про:
акації
нації
ескалацію,
дезинформацію,
інсцензацію

класичних творів
та ще про:
сіно,
доїння,
спортивні новини,
маневри і зміни.
Остання хвилина

прогнози погоди
Північ Але:
дзвонять трамваї,
пари блукають,
в театрах світає,
сон утікає,

і я пишу тобі.
Ти вже пробач,
 що так спритно,
 як спринтер,
 петляю між літер,
 порожні, як вітер,
 слова незігріті
 кладу на палітру,

бо все ніколи.
Вік такий, мамо:
 скажений,
 шалений,
 шосейний,
 атоми й гени
 ловлять генії,—

одне слово, двадцятий.
А ще про вірші.
 Слухай, як вийшло:
 «Білі вишні —
 як білі вірші».
 Отак ми пишемо!
 Здорово вийшло,
 правда ж?»

Мати читала,
головою читала,
навіть зітхала.
Взяла олівець
та й прописала:

«Здрастуй, синку. Я ж тобі казала,
дитино, аби добре вкутував ший,
бо застудишся. А таки допарубкувався!
Мабуть, у тебе жар, бо половини
з твого письма не второпала.
А вишні, їй-бо ж правда, білі.
Мабуть, рясно вродять, бо як молоком обліті.
Так ти, мо', приїхав би? Га?»

 Їду!
 Вагони,
 перони,
 прогони
 і

перегони.
Нарешті — Зачепилівка.
Вийшов на Бабенковій. І одразу:
— Синочку!!! —
Мати...
Баби...
(Діди повмирали).
Тітки...
Дядьки...
Родичі...
— Здрастуйте, мамо. Оце ж і я.
(Ти диви, заговорив нормально.)

Стою на своїй землі.

ПРИТЧА ПРО НОГИ

Рокоче Рим. Поміж гуртів зівак
Чутки й плітки, як псища, колобродять:
Маляр славетний, визнаний народом,
Узявся папу малювать.

Дива!

Хихикали: «Оце так непідкупний!»
Сюсюкали: «Оце так неприступний!»

А сталось так: маестро вліз у борг.
Прочув те папа — та хмизку в багаття:
Мовляв, живе без грошей тільки бог.
І маляр мусив... зрозуміти натяк.

Вже як воно було — те не про нас,
Але маестро видали аванс.

Вже й рік минув, а ще ледь перший жест
Окреслювався, як рельєф на мапі.
Сивів і сохнув з нетерплячки папа,
Але ж мистецтво вимагає жертв!
То мала бути картина із картин!
На полотні, оклично і суворо,
Стоятимуть святі. По рангу. Сорок.
А збоку папа: у святі кортить.

Минали дні — зістарився митець.
Брели літа, а скільки ще до крапки!
Старому папі просурмив кінець,
І заступив його новіший папа.

Новий прийшов оглянуть полотно.
Сказав: «Ну що ж, я відчуваю розмах».
Шепнув митцеві радник:

«Майте ж розум!

Приткніть нового — вам не все одно?»

Не в повен зріст, а десь на місці голому
Посеред гурту домалюйте голову».

«А біс із ним, — махнув на те художник, —
Домалювати голову ще можна».

По всьому, врешті, і вінець за впертість.
Та вже як малося звершитись чудо,
Із жахом пересвідчився маестро,
Що між апостолів лишивсь... Іуда.

Отак невчасно зіпсувати свято!
Ще довелося голову міняти.

А потім ще... Та, зрештою: «Кінець!» —
Оголосив, заплутавшись, митець...
«Живи в ім'я отця, і духа, й сина».
Перехрестив закінчену картину.

І... нагло зблід. І мало не зомлів,
У розпачі тусаючи підлогу,
Коли помітив, що до ТИХ голів
Забув як стій домалювати ноги.

Та пізно: вже від папи йшли гінці.
І він спокійно виринув із трансу,
Відчувши срібний дзвін у гаманці
ТИХ ТРИДЦЯТИ

з останнього авансу.

ХЛІБ

Провели в кабінет.

Лик —

Немов заскороджена грядка:
Він з далекого хутора
Пішки прибивсь до Кремля.
Доручила громада
Дізнатись, чи все там в порядку,
Від найстаршого, значить.
Чи все до ладу там, мовляв?

Він сідає за стіл,
Непоквапний, незграбний, як брила.
Так сідають до столу
Мільйони трудящих людей.
Помолившись про себе
До бога, щоб дав йому сили,
Починаючи здалеку,
Тужну розмову веде:

— Розумієш, Ілліч,
Не туди воно гнеться, їй-богу.
От, приміром, узяти
Хоча б і у наших селі:
За царя моя нивка
Кінчалася за порогом.
Зараз землю дали,
Так у місто забрали хліб.
Розумієш, Ілліч,
Ми ж не просимо божого раю,
Нам би тільки попробувать,
З чим той їдять коровай...

І дивився на Леніна
Тертий, стривожений ратай,
І були в нього вельми
Нехитрі й пекучі слова.

Відказав йому Ленін:
— А чим я зарадити можу?
Ну, скажіть мені: чим?! —
Хлюпнув зойк у очах і погас.—
Ви не чули хіба,

Що вмирає без хліба Поволжя?
Розумієте... діти!..
Вмирають без хліба у нас.

Розумієте: мертво
Кричать поїзди і перони,
А страшна голодуха
На цвинтар міста жене.
Зараз хліб нам потрібний,
Як мир, як свинець, як патрони!
Нам без хліба, товаришу, смерть.
Розумієш мене?

Мовчки слухає ратай,
І вірить, і трохи не вірить,
І підважує мозком
Брехні й побрехеньок баласт.
— Ми, товаришу Ленін,
Народ, пробачайте нам, сірий.
Нам би хліба й до хліба...
А так ми, звичайно, за владу.

І, відкланявшись ревно,
Уже до порога рушає,
Заховавши тривогу,
Неначе зернину в ріллі.
— Може, вип'ємо чаю,
Товаришу, за звичаєм?
Бо дорога далека... —
Підвівся з-за столу Ілліч.

...Обережно поклали
На стіл перед ним скорину.
Пересохлу, аж сіру —
Сірішу святої землі.
Придивився оратай
І злякано вихрипів: — Сину,
Ти скажи мені, що це? —
І Ленін сказав йому: — Хліб.

І побачив оратай,
І раптом побачив оратай,
Що обличчя у Леніна
Жовте од втоми, як віск.

Що блаґенький костюм його
Зліва, над серцем, полатаний,
Що синці прозирають,
Як рани глибокі, з-під вій.

...А на сходці в селі
Він піднявся, похмурий і грізний.
Кресонувши очима
В припишклі ряди жупанів,
Він охрипло сказав:
— Отака моя, хлопці, пісня:
Признавайтесь, де хліб,
Та не гузайтеся довго мені!

І, покликавши в свідки
Ісуса і матір божу,
Він таке їм прорік,
Що малим і паперові зась.
Повернувся до голоти:
— Ви чули: вмирає Поволжя,
Розумієте... діти!..
Вмирають без хліба у нас...

І тоді жупани
Заганяли в утинки патрони...
І знамена із крепом
Схилялись на груди бійців...
Та летіли в міста
Із ядерним зерном ешелони —
Од життя
Повноважні і надзвичайні гінці.

І в дитячих очах
Озивалося небо травневе,
І дівочі уста
Розтулялись, мов дива малі.
І котилось над містом
Пахуче, високе, рожеве,
Тепле сонце,
Як матір'ю спечений хліб.

КУМИР

Прийшов з вербово-степових країв,
Де все таке безмежне і зелене.
І втиснута в квадратну раму сцена
Його гнітила реготом вогнів.

Спочатку слухачам своїм навстріч
Виходив по-косарському понуро.
І театральний модний однострій
Лякавсь його могутньої статури.

Та голос був — позаздрив би й Гомер!..
Він потрясав колони, як підпорки.
Ревла у дикім захваті, гальорка,
І навіть млів досвідчено партер.

А час минав. По килимах афіш
Усе певніше він ступав на сцени.
І з кожним днем м'якіше і ладніш
Лискучий фрак всідався на рамена.

Зійшла засмага. Між колег обтерсь,
Осмыслив жести на вагу і доторк:
Уклін глибокий — в голубий партер,
Демократичний помах — на гальорку...

Бувало, проклинаючи силон
І фанатичну відданість гальорки,
Він наїздив у батьківське село
Відчути степ і вирій без підпорки.

І знову — сцени голений паркет,
Автографи, коханки і зальоти...
Вже не співав — обігрував партер
І загравав обачно до гальорки.

І вірив, що юрба — олімп і дно —
Раби його примхливої химери.
Незчувшись, як попавсь уже давно
На поводок гальорки і партеру.

Та якось — чи забракло в нього сил,
Чи переграв, чи ще якась холера, —

Зірвався голос. Обів'яв і сів
До хрипу рядового контролера.

І зал його, немов плювок, розтер,
Роздерши криком тишу на пацьорки.
— Ганьба! — гукав досвідчений партер
Під свист і тупіт юної гальорки.

І він зійшов. І тої ж миті вмер
Для тих, із ким він торгувався щиро...
Тим часом вже на іншого кумира
Націлились гальорка і партер.

МИКОЛІ КИБАЛЬЧИЧУ

Дивакуватий містечковий піп
Зозла на сан, нелюбий до зчорніння,
Хоч тим зумів дійнять святий Чернігів,
Що народив дітей поважний сніп.

Ліниво плив собі заштатний Короп
Чумацьким шляхом — гей та соб, воли.
Попові діти як з води росли —
На добрий ґрунт натрапив сербський корінь.

...Він ріс, і нетутешня смагота
На лицях пробивалася спроквола.
Охрещений тутешньо на Миколу,
Тутешню казку з молоком всмоктав:

Виходив з бору хмарний Кармелюк.
В крутих бровах жахтіла засторога,
І панство, налягаючи на ноги,
Давно йому напитувало сук.

— Таки попавсь, злодюга. У Сибір!
Під землю! В землю! До чортів! Під чобіт! —
Та, на стіні намалювавши човен,
Він вплив знову на подільський бір...

Були казки. І зорі на весь світ,
Такі домашні у серпневі ночі!

І пульсували чорносливні очі
По колах ще не пізнаних орбіт.

О небо, небо! Під опуклим лобом
Ікарова жага йому пекла...
Та на землі були такі діла,
Що мусив крила перелить на бомбу.

Котилась бомба, як нова зоря,
Нечуваного для охранки смислу.
Нарешті стріла батюшку царя,
І з того щастя серце її... трісло.

— Таки попавсь! Варнак... Бандит!.. На сук!!! —
Котились Петербургом «охи-ахи».
І спішно готував мобільну плаху
Швидкий на руку і неправий суд.

Солдати клякли в сірому каре.
В квадраті смерті коло час доводив.
І спурхували панночки з карет,
Ховаючи під парасольки подив.

А він радів: старанням жандаря
Від справ буденних вільний у в'язниці,
Він знов дитинно в небо слав зіниці.
І в камеру його текла зоря.

Вона була ще ближче, аніж смерть,
І далі, аніж ідеальна форма...
І піднятий з-за столу криком формул,
Біля стіни він прояснів, мов кметь:

На плюсклий камінь лінія лягла,
А потім — друга. Вигин. Перетнуло...
І перший порух юного крила.
І — другий помах: космосом війнуло!

Коли вже корабель його лягав
На колесо орбіти,

озирнувся:

Сумлінний кат удавку одягав
Йому на шию...

Дух ішов по курсу.

ЗОЛОТІ ВОРОТА

Під Золотими воротами...

(Рота —

за ротою.

Рота —

за ротою...)

Під Золотими воротами

Липи лапаті

танцюють з каштанами.

Над Золотими воротами

Котиться сонце,

мов диня баштанами.

Під Золотими воротами

Мила малеча лепече

і...

(Рота —

за ротою. В землю — по плечі.

В шанці...)

Під Золотими воротами

Мила малеча

лепече і кублиться.

Під Золотими воротами

Ми зупинились,

од щастя розгублені.

Ти цим каштанам — ровесниця...

Так мені хмільно і сонячно так мені...

(В землю — по плечі.

Ракети — в ракетницях...

Стихли перед атакою).

Ти цим каштанам — ровесниця.

Так мені хмільно

і лагідно так мені.

Очі твої перевеснені,

Сповнені зваби

і лячної темені.

Під Золотими воротами

Горнутья липи лапаті

до тебе...

(Рота —

за ротою. Рота!!!

Ракета — під небо.

Дніпро закипа.

Перший... чи сотий упав...

Вже на тім боці —
 І радість, і сурми.
 ...І сумно.
 І сонце в чиємусь веселому оці,
 ...І сонце в чиємусь осклілому оці,
 І жалібні марші...)
 Боже, я марю?! Чи, може, ти мариш?
 ...Знаєш, а все це — не тільки наше.
 Все це було вже чиєсь.
 Було... чи є?
 Наше... чи їхнє?
 Під Золотими воротами
 Давні сліди чиїсь тихнуть...
 У мене під серцем...
 печуть...

ПІЗНАННЯ

Цикл

I

Пізнавав я Леніна без екскурсоводів —
 Не було музеїв у нашому селі.
 Та вже як зберуться діди на колоді —
 Де вже тим політикам — замалі!

Взагалі у нас говорять — як ходять:
 Прямо, повноросто, навпрошки.
 Через кон'юнктуру, мов через колоду,
 Чешуть не питаючись дядьки.

А чого б це їм хвостом крутити,
 Коли кожне слово іде в зело.
 Та й нема такого цабе на світі,
 Котре б хлібороба з посади зняло...

Дак отож і я,
 молоде та зелене,
 Зважився спитать: — Товариство діди,
 Дуже вже ви гарно
 кажете про Леніна,
 Як би ж і мені, порадьте, дійти

До тієї книжки
 чи до брошури,
Де про все узnać вам довелось? —
Глянули на мене діди похмуро
І сказали так:

— Молокосос.

Ленін був серйозний чоловік,
Не в брошурках (узяли ще моду!),
Жаль, великих родить не кожен вік,
Але як уродить —

 то вже уродить!

А чого це так, — сказали діди, —
Сам до тої істини дійди.

II

Пізнавав я Леніна без екскурсоводів...
Де вже там у трясці екскурсоводи!
Мати у колгоспі від третіх півнів,
Баба день крізь день кривуля на вгороді,
Я в чужих баштанах стрічаю північ...
Батько? На запитання наївні
Навіть озиратись ми не хотіли,
Бо у нашій славній Зачепилівці
Тих батьків на пальцях ми лічили.
Так і ті на ноги притомилися —
Узяли собі на поміч милиці.

Дехто замість себе прислав повістки.
Мій — то взагалі пропав безвісти.
Інші, як лягли на дно окопу, —
До сьогодні чесно стережуть Європу.

О такій порі, молоде та зелене, я
Починав, братове, пізнавати Леніна.
Без екскурсоводів, самотужки,
Зошити за поясом, як водиться.
А він мені з читанки гарно мруживсь,
Посміхався приязно, як до родича.

Я до нього зовсім підходив близько,
Певно, лише дітям отак дозволено.
І світилися очі глибоким блиском,
І рясніли зморшки, важкі і зболені.

Він моєму серцю являвся різний:
Молодий і дужий, сумний і грізний.
То лише з майстерень Худфонду —
на подив —
Він чомусь однаким у світ виходив.

Так, мов не любив на світанки дивитися.
Так, мов тільки й мріяв у кабінеті,
Щоб понад майдани здіймать правицю,
Навіть як хотілося знять кашкета.

А я ж, хлопці, знав, що правиця визнана,
Окрім того, ще ж і рукою звалася,
Котра білим голубом заметалася,
Коли кров між пальцями з рани бризнула.

А вона ж була і не тільки владною,
А такою теплою і тихою,
Коли білий чубчик хлоп'яті гладила
І в жіночих косах коханням дихала.

III

Через гони літ, вже не так і зелений,
Я ще глибше, друзі, ішов до Леніна.
Він мені навстріч — небуденний і різний:
Молодий і древній, м'який і грізний.
Гнівню рокотав непідкупністю всею,
Коли гримував я його під месію.
Відвертавсь од мене, як від поліна,
Коли аж свербіло пройтись на колінах.
Як він саркастично сміявся, хлопці,
Коли прирівняли його до сонця!
(— Краще вже, — казав, — коли так напосіли,
Бути своєчасним дощем на посіви).
Хмаривсь, коли, перш аніж вибрать двері,
Я на нього зиркав, як на суфлера,
І радів, і схвально кивав бородою,
Коли був я просто самим собою.
Можна б його довго і дуже хвалити
Мармурово-бронзово і в граніті.

Та ніхто й не проти — як гарний пам'ятник,
Коли він під небом людської пам'яті!

ПРО СЕРЕДИНУ

З усіх надбань людського досвіду
Одне,

стабільної ваги,
Не підлягає змінам досвітоків
І примхам лівої ноги.

Довічну мудрість зосереджено
У непохитний припис цей:
«Немає у житті середини.
Є тільки фланги, й тільки — центр».

...Бо якось на плацу зволоженім,
Де кулемети зусібч,
Тринадцять молодих заложників
Зі смертю стали віч-на-віч.

А смерть була з арійським профілем,
Носила вензелі «СС».
В її очах, манірно-проханих,
Дрімала голубінь небес.

Той офіцер любив доконаність
І в одязі, і... взагалі.
І певен був, що узаконений
На цій розхитаній землі.

І діло знав!..
Як личить скептику,
Він не мінився на виду,
Коли на черговому смертнику
Спинався його вибір:
— Du! *

Сьогодні теж з оцих рокованих
Обрати саме одного
Покладено і заплановано
На інтуїцію його.

А той один між флангів присмерку
Метавсь і долю кляв гірку,

* Ти! (Нім.)

Що на приціл прямого присуду
Впіймала вперше на віку.

Він і раніше вельми сердився,
Коли ішов на «так» чи «ні».
І норовив знайти середину,
І тим тримався на коні.

Та нині смерть над світом правила,
На долю встановивши ценз
Єдиний —
 з лівого до правого,
Не обминаючи і центр.

Було од чого розгубитися!
Бо смерті з тисячами дул
Не вкажеш, де їй зупинитися,
Щоб проколоти пальцем: — Du!

Але і тут, уже затюканий,
Коли вже смерть за комірцем,
Він все ж усвердлився гадюкою,
Когось відтерши,
 прямо в центр.

...Мав офіцер одне захоплення
(Він марив сценою колись):
Любив зіграти маску втомлення...
Та нині й справді утомивсь

Від трафаретів:
 кожну акцію
Кінчала куля — не інак.
І взагалі ця клята нація
Хоч і вмирала,
 та не так,

Як би того йому хотілося:
Щоб зойки і мольба при цім.
Та де? Межи очі дивилися,
Неначе брали на приціл...

І настрої був, як після хворості,
І дощ підмочував ефект.

І обвисало не за формою
Його високе галіфе.

Тож, власне, гра була завершена:
Бо він, аби не гаять час,
Одразу вибрав справа першого,
Що надто впевнено тримавсь.

Відтак, уже лише за звичкою,
Він міряв посірілий плац.
Хоч знав, що це мовчання вивчене
Не розітне ні зойк, ні плач...

Аж раптом щось таке з'явилося...
Такого досі не було.
Воно у центрі народилося.
І ворушилось, і росло.

Були то очі, жахом білені,
Уперше він такі зустрів.
Вони металися і бігали,
Вони втікали в хаші брів.

Вони просили, вони плакали
І скавучали із орбіт.
Двома побитими собаками
Повзли покірно до чобіт.

Волали: — Плюй на нас багнюкою,
Онучі нами просуши!
Топчи, як хочеш, закаблуками,
Але за це живим лиши!

Це так хилилось до сенсації,
Так з норми випадало це,
Що офіцер аж клацнув пальцями
І рушив переможно в центр:

Бо хоч один — із сотні, з тисячі! —
А все ж таки він виграв бій...
Та нагла лють, на скроні тиснучи,
Спинила очі голубі.

Є гідність, зрештою, й у ворона.
Своя і в офіцера є:
Він все ж хотів зламати в о р о г а,
Який би мав лице своє.

Бо справжня радість просинається
Від споглядання з висоти,
Коли характери ламаються,
Що мають гідність і хребти!

А тут було щось неокреслене,
Якесь тваринне, далєбі.
Воно звивалося улєсливо,
Хвоста кусаючи собі.

Були то очі, жахом білені,—
Уперше він такі зустрів.
Вони металися і бігали,
Вони втікали в хащі брів.

Вони просили, вони плакали
І скавучали із орбіт.
Двома побитими собаками
Повзли покїрно до чобїт...

Дванадцять, як завжди, нахмурено
Пекли очима револьвер...
І він відчув себе обдуреним,
Як ще ніколи дотепер.

І, масці зрадивши цяцькованій,
Позеленїлий на виду,
Він ткнув у погляд той зацькованій
Не пальцем —
п'ятірнею: — Du!!!

* *
*

Гей, дуби мої — зелені хмарочоси...
А мені уже дорога на похил.
Карі очі? Гойні брови? Чорні коси?..
Де ж ви, коні мої вірні?! Тільки пил.

Щось у білім... Хто се в білім? Хтось у білім...
А мені уже на осїнь — жовтий лист.
Киньте, врешті! Ви коли-небудь любили?
Ви кого-небудь любили, моралїст?

Що це ззаду?.. Хтось позаду... Там, позаду,
Сірий вітер заміта мої сліди.
Ах, облиште! Що ви знаєте про зраду,
Коли зорі б'ються в шибку, як сліпі?

Вам би, мила, пасувало тільки чорне.
Тільки чорне вам пасує. Але ж ви
Окрутили навіть гетевського чорта
Театральним поворотом голови.

Ця майстерність прибиратися у біле,
Голубино-непорочна білизна!
Ви б давно мене зіницями убили,
Коли б я себе в зіницях не впізнав.

Полиняло, оджовтіло, зголубіло,
Всі печалі мої встигли на експрес...
Ви б давно мене медовістю убили,
Коб я вчасно від отрути не воскрес.

ПРИНЦИП

В темпі стройової

Ех, раз-два!
В убранні шекспірівського принца,
Де чотири путівці мовчать,
Височів монументально
Принцип
З іронічним усміхом в очах.

Йшли проз нього по дорозі честі
(Раз-два!)
Троє хлопців здивувати світ.
Зупинив їх Принцип на розхресті.
Пальцем покивав: — Ану заждіть.

Просто позад мене, хлопці, яма,
Ще й засада у кущах сидить.
Хто надума сунутися прямо —
Хай на мене потім не грішить.
Три-чотири.
Обіруч — обходи, переходи,
Через яму вигнулись мости:

Справа — із брехні лежать колоди,
Зліва я перестрах намостив.
Решту вам з історії відомо:
Одному — з Голгофи в Славу путь.
Двоє не зажнуть гучної долі,
Так зате праправнуків діждуть.

Раз-два! Ех,
Ну, то вибирайте, чорноброві,
На стонадцять бід один одвіт.—
Двоє, стрепенувшись на півслові,
Гончаками потягли в обхід.

Третій, неборак, розвів руками,
Смерті підморгнув:
— Ну що ж, стара...—
І пішов, як випадало, прямо:
Зрештою, колись та й умирать.

Ех, три-чотири!
Йде собі, та все не дійде тями:
Хоч дорога, гейби скло, блищить —
Ні тобі обіцяної ями,
Ні тобі засади з-під кущів.
Чорті й що!

Тільки сонце сміхом як не присне
Та тополі вартою стоять...
Коли це наздоганяє Принцип,
Обійма за плечі:
— Ну, то як?
— Та, їй-богу, не дійду до тями.
Хоч скажи: а як же ті...
в обхід?
— А сидять у персональних ямах —
Саме сіроманцям на обід.

— Що ти кажеш? От і вір у досвід!
Вік живи і вік учись-таки.
Мабуть, світ перевернувся,
бо досі ж,
В принципі, бувало навпаки.

— Три-чотири!
Бачу, ти не віриш?!

Вже своїм не вірять, неборак!
Та приглянься: я ж із ваших віршів!
Слава богу, впізнає...

То як?

— Три-чотири...

НІЧ МАСОК

Панорама

Розпластавши крилами руки, входить в сон,
як у мертву петлю, випробувач літаків;
по-хазяйськи надійно, мов плуг,
підійма перелоги сну хлібороб;
врешті спекавшись всяких нарад і засідань,
пада в літепло снів любисткових учений,—
засинають натомлені люди розмаїтих професій,
посад і облич. Засинають, хоч різні,
зате щасливі, бо мають своє обличчя —
однакове вдень, і вночі, і... навіть у смерті.
Вечір м'яко й нечутно вимикає
опуклу люстру сонця, і коли в ній погасне
останній ліхтарик — заходить Ніч.

Всепрощаюча Ноче,
доземний тобі уклін
за нечувану розкіш — пірнути в сон,
за розряд електричний цілунку!

Все, що під лінзою денного реалізму
розкладалося на буденну доцільність,
раптом сповнилося тривожної остороги
і значущої таїни.

Навіть подагричні колони,—
ці озуті в чоботища бетонні ноги запізнилої епохи,—
прибрали вишуканості корінфської колони.
Ат, нехай собі тішаться...

Що за сяйво магічне у темному борі?
Чи то глибої ночі засвічують свічі ворожбити,
чи, може, то папороть квітне?
Чи поганські боги
на підпільний зібралися мітинг?

Гей, пантруй: а можливо, то духи злі?
Пхе, а то лише пень трухлявий...

Всепрощаюча Ноче, ти надто гуманна,
позаяк навіть пневі даруєш оману —
уявить себе сонцем,
без котрого все б охолело й осліпло.
Ат, нехай собі тішиться...

От прийшов із контори мужчина.
Шоколадна засмага. Високий.
М'язи грають і тверднуть, наче у античного дискобола,
а обличчя сіре й жорстоке, як у вовка,
що загнаний в коло
неминуче повільної смерті.
Мовчки скинув костюм дорогого сукна —
маскхалат найновішого крою,
де на спині жолобиться крам від горба.
Потягнувся розкуто
і раптом спинився, вражений,
бо надибав себе у собі справжнього:
високого, плечистого і без горба.
І ліг проти місяця чистого.
І коли по хвилині задихав легко і рівно, як метроном,
обличчя його розгодунилося і повищало.
(Ви погляньте, яке благородне обличчя!)

Він рішуче піднявсь над столом і пішов напролом
до миршавого чоловічка,
якого ненавидів чорно, відколи пам'ятає контору:
за мізерність і дріб'язковий садизм;
за його нелогічну вищість,
підстраховану вищим за інші кріслом;
за прокляття — щодня одягати костюм,
де на спині жолобиться крам від горба,
що з'являється кожного дня по восьмій;
і за кару цідить солодавий посміх,
наступивши на власного язика.
Але, зрештою, досить! Мужчина і муж,
він ступав по крихкому льодкові калюж
перемерзлих од ляку очей
своїх коридорних сподвижників.
І сказав чоловічку усе,
що про нього вистраждав. Обернувся і гордо пішов

поуз колегіальний переляк і шок.
Подивіться — це йде мужчина!
Пхе, так то ж тільки сон.
Ат, нехай собі тішиться...

Ох, ця Ніч, ця лукаво-жагуча Ніч!

...Вона скинула сукню, глуху, мов кольчуга,—
маскхалатик суворий чернечої покори
і класної добродітності. Вона скинула сукню —
й одразу на волю юним лотосом шия її розцвіла,
і зітхнули опукло високі груди
із диявольським квітом пекучих сосків.
І за мить стала жінкою, молодою, і дужою,
і палкою, і соромливо-пружною
у своїх потаємних і грішних замислах.
І гидливо поглянула на благовірного,
що самого себе розіклав на півліжка,
на розмиту навалою років потилицю,
на зів'яле, опале тіло, що ніколи вже
не запульсує шалено.

Зітхнула стамованим криком самиці
і лягла до нього гарячою спиною,
підібгавши, як хвіст лисиця,
потаємні і грішні замисли.

А коли проспівали другі півні
(десь за тисячі верст у глухому селі),
вона тихо, як хмарка, із ліжка спливла
і полинула м'яко в сусідню квартиру,
де він мешкав самотньо, високий і сильний.
(Коли поблизу він проходив повз неї, її тіло
просилось на волю і плакало.

Але сукня з глухим комірцем,
що підкреслювать мала тверезу розважність жони,
затискала його у кольчугу умовностей.

То невже ці тортури — довічні?!

Одчинилися двері, а він її ждав і жадав.

Ще відчула, як руки його прослизнули під пахви
і пальці пожадно опали

на розпечений сніг нетерплячих грудей — і тоді...

І тоді — пропади воно пропадом все:

і сусіди з сусідками чорноротими,

пересуди, плітки і певне становище.

Остогидла щоденна жахлива гра
в добродієність і вірність, але ж —
п е в н е с т а н о в и щ е.

Пропади ж воно все —
за одну лише мить, за одну тільки ніч
справжнього, хмільного, божевільного!
Цілуй до болю... Бери... Вільно...

Пхе, так то ж лише сон!
Ат, нехай собі тішиться...

Ну ж бо й Ніч, ох, злодійська Ніч!
Без ножа й пістолета роздягає поетів,
королів, королев, домотканих акторів.
В пересічного Савки задерлася майка
аж під бороду. Спить.

Запливає у сон справді голий король,
у сімейних трусах спочивають провидці.
І нарешті сповняють бажання свої заповітні,
які вони вдень, у всі дні убивають,
закопують глибоко в серці (п е в н е ж с т а н о в и щ е):
люто грають в футбол, полуниці шукають,
сучать недругам дулі, збирають гриби,
вудять рибу, стрибають у гречку,
за ларком розливають на трьох у стакани,
що взяли напрокат у німих автоматів, —
одне слово, самими собою стають. І вірять наївно,
що вони обдурили іще один День.

Боже, боже, кого вони дурять?!

День не спить і вночі,
бо його агентура мовчить
в телеграфних ключах,
в шифрувальних машинах,
у холодних очах локаторів
і всезнаючих асенізаторів,
у лукавому місяці,
що забрався на раму віконну
і хихика в кулак:
«Ат, нехай собі тішаться».

Вже сіріє. Останні досьє перший промінь
несе у прокуратуру Дня.

Як він буде судити їх, тонко і гречно,
приховавши в зіницях жорстоку ласку!

Потім винесе вирок незаперечний:
одягати щодня одне одному маски.

Вони ж вірять наївно, що День обдурили,
і спішать одягти одне одному маску:
пень активно трясиме трухлявим плащем,—
це, мовляв, моя мрія — трухлявим бути,
я тим ситий, на інше не претендую.

Подагричні колони ревтимуть охрипло,
що такими й хотіли незграбними бути.
(«Ах, ці різні корінфські
такі легковажні!»)

Встане сильний мужчина, як Геркулес,
з вольовим і проясненим з ночі обличчям.
Він одягне костюм — і одразу між пліч
в нього виросте горб, посіріє обличчя.
Наступивши підошвою на язика,
він питатиме ніжно мізерну людину,
як здоров'я, мовляв, у дітей і дружини.
І колеги у захваті колегіальнім
будуть рачки підмуркувать в унісон.

Потім вийде вона обіруч з богоданим,
що нестиме себе обережно, як вазу.
Чорна сукня з глухим комірцем зажене,
як проказу,
вогонь її тіла у карцер умовностей.
Строго плистиме,
як черниця, сховавши під вії гріховну знемогу,
демонструючи вірність своєму чоловіку.
Із сусідками гнівно осудить дівчат,
що цілуються з хлопцями просто на вулиці,
безсоромно нап'явши міні-спідниці:
«Ах, ця молодь сучасна!»

І раптом
її тіло дівоче застогне й заплаче,
коли він поуз неї ітиме на службу...

Починається гра, осоружна, як рабство.
І, прирікши себе добровільно на каторгу,
вони тоскно чекатимуть ночі, як волі,
щоби стати собою...

і вірити знову,
що вони обдурили іще один День.

І не знають, що День вже давно їх вивчає
крізь лінзу сонця
і сміється нещадно, бо правила гри
власноручно і склав, і затвердив, як вирок,—
найстрашніший, який тільки можна придумати:
коли ті, що обдурюють, щиро не відають,
що «обдурений» знає про це наперед
і планує ще з ночі для них цю ілюзію.

День жорстоко сміється, киваючи місяцю:
— Ат, нехай собі тішаться...

.
На світанні так солодко спиться натомленим людям,
що мають своє обличчя — однакове вдень, і вночі,
і... навіть у смерті.

* *
*

Коли ескадрилья ішла на зближення
З ворогом, командир піднімав
Руку особливим знаком,
І в шлемофоні гуло: — Іду
В атаку. Прикрийте мене
З тилу, хлопці.

Я маю на оці, сину,
Відкритий бій, де все просто,
Хоч і небезпечно. Там кожен
Постріл завше доречний
По ворогові і по тобі.
Я маю на оці відкритий
Бій, де все зрозуміло, як в детективі:
Хто боягуз, хто герой,
А хто в перспективі зрадник.

...Але зараз мовчать гармати,
І в ночах, таємниче-прозорих,
Чорногузи на гребінь хати
Виставляють свої дозори.

Стережуть вони літо й осінь
Та приносять дітей в колиску...

Ходить мир, молодий і босий,
Розглядаючи обеліски.

Скільки зелені, стільки й люду,
Стільки ж тонів, як напівтонів!..
Сину, сину! Округлість буднів
Важко втиснуть до шлемофонів.

Тут не станеш на точнім прuzzi...
Ось підходять до мене пружно,
Всі як є — в одностроях друзів,
Хоч не в кожному серці — дружно.

Простягають оклично руки
Особливим вітальним знаком,
Тисну руки усім.

А руки,
Розумієш,— усі однакові!

...Коли б знати, що мислять руки,
Що замислюють руки...

* *
*

Літа вже не мчать,
як лошата прудкі в табуні,
Повільно бредуть, як верблюди в піску
марокканським...
Все легше когось підловити на щирій
брехні,
Все важче купитись на срібну блешню
провокацій.
І вже починаєш не час цінувати,
а мить,
Холодний аналіз чуття затискає
в лещата...
Все легше чийсь відступ од юних замрій
зрозуміть,
Все важче і важче той відступ прощати.

На перше захоплення око не вельми
зважа —

Досвідчене око навчилося вивчати
й мовчати...
Все ближче з імли підкрадається вічна
межа,
Все далі назад відпливає
безхмарний початок.

Не ті уже чари несе проліскова пора,
Не той уже хміль від коси, і краси,
і косинки...
Все рідше від першого погляду серце вмира,
Все більше у ньому примруженої оцінки.

Певніше обходиш ковбані й каміння мулькі.
Обачніші рухи, скупіші і жести, і жарти...
Все нижча відсоток, рокований на помилки.
І так неймовірно зроста
їхня вартість!

* *
*

...То був день середини тижня,
А тиждень — серединою місяця таргеліона*.
Сонце проминуло апогей,
І надумав я усі свої помилки покласти
на рахівницю.
(Наївний чоловік, гадав у такий спосіб
Застерегтися од повторень!)

Печаль моя глибокою була:
Кружальце до кружальця клав і клав,
Я ще в дитинстві тільки кружеляв,
А вже мені не стачило кружал!
І сірий ляк зашкрібся, наче миша,
І в розпачі рахунок я облишив.

...Сонце вже перетинало видиму грань
видноколу,
І тоді вирішив я покласти на рахівницю
Усі свої праведні і правильні кроки.

* Одинадцятий місяць афінського календаря, що відповідає травню — червню, тобто середині року.

(Наївний чоловік, гадав у такий спосіб
Заколисати власне сумління!)

Печаль моя — глибока і гірка:
Я так шукав, я так уже шукав!
Не поминав найменшої події,
І танули, як віск, мої надії:
Так мало уродило на кружальці,
Що вистачило б на правиці пальців.

В дитинство закидав по колу сіть,
Вже й до сьогодні власного підходив,
А тих кружал було — що колосків
В лихі роки тотальних недородів.

І страх тонкий прокрався аж у вірші.
І в розпачі рахунок я облишив.

Запала ніч, зловісна, як отрута.
Я ждав... і от стрибнули з-за кущів
Усі мої похибки, яко Брути,
Ховаючи кинджали під плащі.

Стають довкіл так холодно і близько,
Що пробирає кригою ножа.
І піднялося невелике військо
Моїх нехибних кроків і бажань.

Так мало їх, і так багато Брутів!
Та пізно важить: бути чи не бути.

І все сплелось в побоїщі жорстокім,
І бризнула на помертвілий лоб
Гаряча кров моїх нехибних кроків,
Хімічна паста кривних помилок.

Я був приречений на кару дивну:
Назвати переможця об'єктивно.

Це мало стати: з триумфальним виском
Похибки брали гору... І тоді
Я став на бік свого малого війська,
Проклявши роль третейського судді.

* *

*

Жінки й чоловіки малих та більших сіл —
Коріння первородне мого роду —
О, скільки воїв, кметів, голосів
Ви дарували світові,
вхопивши часом нуль у нагороду.

Зате великих слів дісталосся удосталь:
«Мадонни» і «боги» —
чистісінькі Венери й Аполлони.
Гай-гай. Поетам просто
хотілось відробить борги.
Слова ж знецінились,
то й лік пішов не в грамах, а на тонни.

Красивих слів. Високих, як бур'ян.
Легких, мов пір'я із качок домашніх.
Тим часом жали, звозили буряк
Далеко не античні Василі й Домахи.

Жили й живуть.
Народжують і мруть.
Співають гучно, плачуть — як співають.
Статут суворий їм диктує труд,
Земля їм платить: що посіють — мають.

Старіють важко: матері — як верби,
Батьки, як морені дуби,
стоять залізно.

Сивіють пізно.
Їм щороку серпень
По нитці запліта,
щоб не згубили ліку
Своїм рокам свого крутого віку.

Є сивина парадна, для портрета:
Мовляв, тремтіть над попелом епохи!
Придивишся — аж то зола з паперу.
Варто лиш потерти —
Ні попелу, ні жару. Усього потроху.

Дуби ж горять надійно і на віру,
Не розсипаються від пальця вітру,
А тверднуть у графіт, яким одразу,
Без попередніх зважень і велінь,
Розписуватись можна на рейхстазі
І викреслить себе
із боржників Землі.

* *
*

Зрадити може гвинтівка, кохана
і навіть
Компас, дружина, хоч ти в її вірність затавсь.
Вір
тільки
в пам'ять.
Зраджують пам'ять. Та пам'ять — ніколи.
Затям.

Можна люстерце дурить, і закон — як люстерце.
Смерть навіть дурять, як ставка іде на життя.
Вір
тільки
серцю.
Дурять і серце. Та серце — ніколи.
Затям.

Скільки облич приручив, а свого — не впрохати.
Суть не по листю — по кореню мітку веде.
Знай:
не сховатись.
Можна — від когось. Від себе ж — ніколи й ніде.

Пам'ять не зрадить, а серце дурити не стане.
Кругла Земля — неховає, хоч тин городи:
Всі
Магеллани
Звідки рушали, туди й повертались завжди.

* *

*

Погоня... І постріл... І змилений круп...
Чорніє на дубі тривічному крук.

Нажаханий вершник шмагає коня.
Насумрений крук збайдужіло куня.

Тривога росте, нависа, як гора.
На грудях у вершника друг помира,

І серце коневе довершує круг...
Пронизливе око розплющує крук.

Розгублений вершник коня зупиня,
У круковім оці зловтіха зрина.

Товариша вершник на землю кладе.
За рухами крук своїм оком веде.

У вершника мука покраяла лоб.
У крука пожадно розлуцився дзьоб.

Так манить рятунок у вільне сідло!..
У крука повільно сповзає крило.

От-от уже зрада за повід смикне...
Та щось верхівця насупроти жене,

Себе перемігши, до друга бреде.
Розлючений крук за ним оком веде.

Ось вершник до друга припав, як роса.
У круковім оці зловтіха згаса.

Поранений важко лягає в сідло.
У крука охляло спадає крило.

Востаннє під місяцем зблискує круп.
...Куняє на дубі тривічному крук.

* *
*

Був чоловік... І — нема.
Як же це, вічний світе?
Вернеться осінь... зима.
Прийдуть весна і літо.
А чоловіка — нема...
Як же це, клятий світе?!

...Грошей не дбав у мішок.
Справно ходив на роботу.
Якось і не знайшов
Дня, щоб спочить по турботах.
Що їй — стоїть робота!
...А чоловік пішов.

Ну, не догодиш усім:
Друзі були й набриди.
Надто запеклий сусід —
От уже мав сусіду!
Що там — живе сусід...
Від чоловіка — й сліду.

Щось підупав сусід.
Ходить, цигаркою блиска.
Тихо. Як вимер світ.
Навіть... полаятись ні з ким.
Все-таки був чоловік.
От і нема чоловіка.

Космос в собі дріма.
Діти біжать до школи.
Осінь мина... Зима...
Літо й весна — по колу.
А чоловіка — нема...
Страшно не те, що нема,
А що й не буде ж ніколи!

Вже тих учених — тьма.
Все прояснили на світі.
Ще б їм одне прояснити:
Як ото був — і нема.
Що вже простіше на світі?!
...А чоловіка — нема.

* *

*

Мені на сірому причалі,
Де стільки злизано слідів,
Такого море намовчало
В своїй одвертості сліпій,

Що тільки наслухай покірно,
Лише встигай зважать на те,
Як поміж хвилями то вирне,
То заховається підтекст.

Багатомовно, як з гарему,
З безодні моря долина
Останнє марне «SOS» триреми
І лютий посвист гарпуна,

І гул невольничої Кафи
Спливає, стогне і скорбить,
І дивна мова грецьких амфор,
І сміх накрадених скарбів,

Різким,
 як автоматна черга,
Наріччям,
 поціля в злобі
В зеленій касці жовтий череп
З арійським вискалом зубів.

І все це б'ється в круговерті
І навідає звідусіль...
Та з-поміж криків напівстертих,
Чужих погроз, мелодій, слів

Я лиш одне з того мовчання
Без тлумача собі беру;
Високий лет козацьких чайок
І безкозирки чорний круг.

* *

*

Між людей у будні й свята ходить дивний чоловік.
Якось вельми загадково з-під наляканих повік
Його очі непорушні захолили, ніби жерсть.

Щось таке могильне в ньому,

гейби він шукає жертв.

Наче він когось убити ночі глумої рішив.

Наче в нього вже з колиски

Чорний камінь на душі. І той камінь сірим жахом
Визира з його зіниць. Хто погляне йому в очі —

Наче криги доторкнувсь.

Тільки ви його не бійтесь,

не хиліть обличчя ниць.

Пожалійте чоловіка: він в перестрашу загруз.

Він своїм великим ляком вас лякає, далєбі.

Якось він себе злякався

і відтоді десь подівсь.

Пожалійте чоловіка: просто він себе убив.

...Це було у понеділок. Починався новий цикл.

Тіло радості просило — він гукнув на нього:

— Цить! —

Тіло так вогню хотіло — він гукнув на нього:

— Цить!

У вівторок він піднявся, наче праведна гроза.

Мався шпагою зітерти жирний ляпас підляка.

Та за крок перед бар'єром:

— Змовкни! — честі наказав.—

Де гарантія на виграш? А гляди — здригне рука? —

І од ляку перед боєм всохла назавжди рука.

В середу упала звістка: «Друг-товариш у біді!»

— Виручай! — гукнула совість.— Не спіши,—

промимрив ляк.—

Озирнися, розберися у перебігу подій.

Сім разів одмір, щоб в яму сам не вскочив,

неборак.—

І повисла його совість, вчеплена ребром за гак.

У четвер зустрів дівчину, юну й чисту,

як сльоза.

Щось у ній було нехитре, небуденно-неземне.
Та злякався чистоти він. — Глухни! —
серцю наказав.
І сховав погаслі очі, як монети, в портмоне.

В п'ятницю крилом журавки мрія кликала:
— Летім! —
Дух одважно стрепенувся, щоб шугнуть у височінь.
— Чи не високо занадто? — смачно позіхнула
лінь. —
Все ж певніш синиця в жмені,
Як у небі журавель. —
Так і є: синиця — в жмені. А у небі — журавель...

У суботу він прокинувся, тільки ж...
не знайшов себе.
«Що воно за чортів батько: де ж це я себе
подів?!»
Страх його зіпхнув із ліжка,
під грудьми заохолодив.
Нагло кинувся до люстра — і від подиву затерп:
Не знайшов себе у люстрі. Так натомість,
так зате:
В портмоне бряжчали очі, як зелені мідяки,
На стіні чипіла совість — найдешевша між оздоб.
І на вщерть усохлій гілці його правої руки
Дві синиці діловиті порали собі гніздо.

...Це було якраз в неділю —
саме викінчився цикл.
Страх у ньому, як вельможа, своє тіло розпростер...

Тільки ви його не бійтесь.
не хиліть обличчя ниць.
Пожалійте чоловіка — він не весь іще помер.
Подивіться тепло в очі: десь на дні його зіниць
Ледве-ледве диха Пам'ять...
Отже, він іще не вмер.

І з з б і р к и
«НА ЛІНІЇ ТИШІ» (1972)

СЕЛО

МАЛЮНОК

Осіння днина опуска чоло.
Далекий обрій — голубе з червоним.
І павутиння малиновим дзвоном
Вколисує у вибалку село.

Та сон ще бродить ген зоддалеки.
Комбайн іще блукає в кукурудзі.
І буряки, лютуючи на кузов,
Погладжують натовчені боки.

М'яким димком розмита далина.
І агробог, поглянувши у небо:
— Оце б дощу,— промовив сам до себе,—
Йй-богу, погорить озимина...

Та то вже в ньому з глибини віків
Озвалася обачність нелукава:
Озимина таки взялась на славу,
На золото майбутніх колосків...

Модерний клуб стира стару межу,
Біля дверей — строката плутанина:
Дядьки незграбно вносять піаніно,
Не звиклі до крижкого вантажу.

Внесли-таки. Перекурити звать.
Один відстав.

І, мов школяр цікавий,
Латунним пальцем раптом дзьобнув клавіш
І злякано прикрив кашкетом звук...

Отара замела хвостами день.
Промчала листоноша конозисто.

Десь вискнув наполохано транзистор,
Вколотившись об стерню телеантен.

Ні день, ні вечір.

Час відпочива
На цій двозначній і непевній грані.
У чоботях і модному реглані
Пішов додому важко голова.

Вмостився день на сідалі.

Пора.

Виходить місяць, як нова монета.
Із Байконура вкоськані ракети
Спинились в узголів'ї школяра...

Через городи сизий, як імла,
По чарці нелегальній самограю,
Вминаючи нетрудовий окрасць,
Петляє лисом біль і страм села...

Пірнають в сон натомлені батьки
І матері, як радари, чутливі.
Хова рука, велика і красива,
Щасливий ляк тендітної руки.

Когось на пісню раптом потягло.
Десь забухикав довгожитель глухо.
І стихло...

До землі припавши вухом,
Заснуло враз нароблене село.

А десь в містах,

озутих в дим і скло,
Коли охрипло відспівають треті,
Згорають в творчій полум'ї поети
Безмовно,
щоб не розбудить село...

Воно до світу встало

й почало

Викохувати й годувать планету.
Від міста делікатно одійшло,
Щоб не збудити змучених поетів,

Без котрих вже не проживе село,
Як і поет — без хліба...
Піють треті.

ДОЛОНЯ

Що було — не вернеться.
Одгуляло.
Жовто...
Запливає вересень
у затоку жовтня.
Вересню мій,
веслами весело греби,
Ждуть тебе на березі
з кошиком гриби.
Чаль хутчій до берега,
бо встає над світом
Із протоки Берінга
скрижанілий вітер.
Ти ховайсь у яблуко,
в терен і у кріп.
Ти втікай у ямби,
а хочеш — у верлібр.
А як піде з висвистом
завірюха клята,
Попросись у прихисток
під долоню ратая,
Де між ліній світяться
дати і віки,
Де дванадцять місяців
сплять, як малюки...

* *

*

Говорили-балакали дві верби за селом.
Потім тихо поплакали дві верби за селом.
А про що,
А за чим говорили-балакали, потім тихо поплакали
Дві верби за селом?

Говорили-балакали дві вдови за селом.
Потім тихо поплакали дві вдови за селом.

А про що,
А за чим говорили-балакали, потім тихо поплакали
Дві вдови за селом?

Говорили-шепталися дві топольки гінкі.
Потім тихо сміялися дві топольки гінкі.
А про що
І чому говорили-шепталися, потім тихо сміялися
Дві топольки гінкі?

Говорили-шепталися дві дівчини в порі,
Потім тихо сміялися дві дівчини в порі.
А про що
І чому говорили-шепталися, потім тихо сміялися
Дві дівчини в порі?

Мабуть, знають о тім лише дві стежини малі,
Що одна — тільки топчеться, а друга заростає вже,
Що одна лиш вибрунькує, а друга усихає вже,
Як листок на гіллі.

БАЛАДА ПРО ПЕРШОГО

Останні позиції
 і бліндажі
Розорює ревно Європа.
Лиш він, обійнявши гвинтівку, лежить
У вічнім, як рана, окопі.

Давно просурмили відбій сурмачі,
Вляглися кордони у русла,
А він не почує —
 хоч вічність кричи,—
Вчепившись руками у бруствер.

Над світом новим
 молоді ясени
Гудуть в оксамитові дзвони.
З найдальших фронтів
 повернулись сини
І всі вже прийшли похоронні.

Лиш він не поверне.
Даремно шукать,
І кликать, і ждати на вісті.
Над ним владарює
останній наказ:
— Ні кроку назад,
комуністи! —
Він весь перейшов
у патрон і клинок
На вічному пружі окопу...

Уже гімнастерка його
полином
Сивіє у косах Європи.

І ти його, мамо,
з походу не жди —
Нехай йому солодко спиться.
Віддав він калині твоїй
назавжди
Червону відвагу петлиці.

Не встиг він оддячить за хліб
старшині
І подвигом слави зажити.
Медалі його
і його ордени
Видзвонюють листям на вітах.

Минають літа,
одцвітають літа,
Імення і дати затерши...
Не встиг він
під лаври Історії стать,
Він —
просто один із перших,
Що в судну годину
на першій межі,
Підвладний святому закону,
Рвонувсь на чужинців...
Він так і лежить,
Дославши патрон у патронник.
Йому не здавались
на милість міста,

І чарки ніхто не поставив.
Не він підіймався
на сірий рейхстаг,
Щоб прямо спуститися в славу.
Та, низько вклонившись
на Ельбу, за Буг,
Де подвиг салютом завершивсь,
Врятований світе мій!
Ти ж не забудь
Його...
одного
із перших.

АНТИТЕЗИ

І от я іду по землі.
А земля — кругла.
Пружна, мов гумовий м'яч
у дитячих руках.
Та от я іду по землі.
А земля — квадратна,
Холодна, немов плита
однієї з мільярдів могил.
І от я іду. А земля —
як мати щаслива,
Коли її діти
качають в долонях м'яч.
Та от я іду по землі.
А земля — як матір,
Що всипала попелом коси
над криком могил.
І от я іду по землі.
А земля — як пісня
Над хмелем осінніх
багатих, бучних весіль.
Та от я іду по землі.
А земля — як реквієм
Над горем обірваних
кулями сподівань.
І от я іду по землі.
А земля — блакитна,

Бо очі усіх коханих
од ніжності голубі.
Та от я іду по землі.
А земля — сиза,
Бо очі у всіх загиблих —
як попіл померлих багать.
І от я іду по землі.
А земля — цільна,
Опукла, мов яблуко,
як у Сократа чоло.
Та от я іду по землі.
А земля — покраяна,
Мов карта військова
у маніяка на столі...
— Для чого ж тоді на Ельбі
поклали ви круглі голови?! —
Кричить нам у вічі земля
ротами траншей.
— Для того, — відповідаємо, —
поклали ми круглі голови,
Щоб кругла, як м'яч, земля
не захолола в квадрат!

ДИСКУСІЯ З ГЛОБУСОМ

Продираюся полозом
Крізь міста і ліани рік,
Посковзнувшись на полюсі,
Падаю на екваторі,
А тебе все нема, Зачепилівко.

Тільки глобус поголений,
Набик схиливши голову,
Іронічно буравить зіницями
Респектабельних міст і столиць:
Мов по наших масштабах
Вроді й нема Зачепилівки.

— Як це так,
що нема Зачепилівки?!

— А отак! Впадає з каталога...

— Та пощо мені ті каталоги,
Коли я реально — не в сні —

З пацанами хвацько катався
На соняшничинні.

Коли мазали баби наші
До великодня около,
І корови несли із паші
Вим'я, сповнені молоком,
Коли сонце кружком макухи
В сорок шостім котило в полин,
І ми землю, як жорна, рухали,
А як рухали — отже, й жили.

Отже, є і була Зачепилівка!

Але глобус круглоголовий,
Уявивши, що він і справді
Ледве чи не сама Земля,
Одвернувсь і прорік пихато,
Що, мовляв, він і так навантажений
Океанами, і хребтами,
І державами із столицями,
І містами багатомільйонними,
А дрібниці на кшталт Зачепилівки
Взагалі не цікавлять його.

— А хіба це дрібниця, коли
Моя мати побожно надвечір
Дістає з голубої печі
Повновидий, як місяць, хліб!

А коли вона ранком гожим
Із тітками іде на пар,
І незмінна її сапа
На ручний кулемет похожа!

Але що я тобі доводжу,
Паперова твоя голова!
Бо хіба тобі зрозуміти,
Що, можливо б, сьогодні щезла
Не одна з твого лоба столиця,
Коли б мати моя у червні
Мого батька не провела,
Щоб вдовою тепер сивіти;
І коли б зачепилівські хлопці
Не лягли тоді нагло навзнік

Під Варшавою, на Сапун-горі,
Впововж Ельби і під Берліном.

Не вернулася рота в село:
В сіру землю пішли — не в мрамур.
Може, хтось і намарне...
Та без роти тої не було б
Ні дивізій повних, ні армій.
А без армій тих не було б
І Останнього Залпу.

Вірю в пам'ять і серце людське:
Десь на теплих його півкулях
Є село моє —
Зачепилівка!

ДО ЗАЛИ «А»

Висока. Чолом — до неба.
Одверта, як білий день,
Виходжу я перед тебе
На сцену, мов під рентген.

Весела і невідступна.
Чутлива, як стетоскоп,
Тебе на м'якинї не купиш,
Не візьмеш в обхід чи в лоб.

На кожну мою удачу
В очах твоїх мідь цвіте.
На кожну мою невдачу
Ти прямо говориш: «Не те».

Коли ж я спіткнусь на кризі,
Коли мене зрадить рух —
Ти візьмеш мене на крила
Своїх обережних рук.

О мамо, моя голубко
Аж десь ув останнім ряду!
О, як ти мене голубиш,
Очима столітніх дум!

Прости мої вдачі ранні
І мій велемовний стиль.
Єдиного — загравання
Зі словом — мені не прости!

Коли у моєму слові
Олжа павутиння зітче,
Жбурни його, як полову,
На сором моїх очей,

Щоб я у твоєму гніві
Навіки-віків осліп.
Щоб губи мої зрадливі
Забули, як зветься хліб.

ДО ЗАЛИ «Б»

Літературним снобам

Шановна зало!

Наче на рентгені
Стою, відкритий з ніг до голови,
Перед тобою на долоні сцени...
І — хоч би тінь від кущика трави!

Шановна! Ти — немертна. Я — минучий.
Я з тих, кого ти часом від нудьги
Возносила і кидала нагим
На дно ганьби з Олімпової кручі.

О многолика! Я — твоя заваба.
І згубний, і солодкий твій полон.
Я чую, як ротів твоїх мільйон
Волає водночас: «Ганьба!» і «Слава!»

І горе тим, що прагли угодити
На всі твої і примхи, і смаки.
Над ними присудом стоять віки.
Вгодити — означа: себе убити:

Оскільки, зало, ти своєї правиш,
Заманюючи на непевну путь,
Я залишаю за собою право:
Самим собою бути.

МУЗИКА

Я прийду уже з посрібленими скронями,
Обважнілий під умовностями й узами,
В той завулок з тополиними колонами,
Що тече мені під серце, наче музика.

Під ворітьми, де літа мої проходили,
Я об спогади спіткнувся, мов загнuzданий.
І хлюпне мені тремкою прохолодою
Твоїх пальців лебедино-біла музика.

Я прийду сюди аж ген із того досвітку
Хлопчаком у полинялому картузику,
І розтане сивий іней мого досвіду
У завулку, що гучить мені, як музика.

А кохання найгрізнішими указами
Ні зів'яти, ні вхолонуть — не примусити.
А єдиних слів, на жаль, було не сказано...
А для чого ті слова, як плаче музика?

ТА БУЛО У МАТЕРІ ЧОТИРИ СИНІ...

Та було у матері чотири сини.
(Люлі-люлі. Гойда-хить).
Колисала їх, поки мала силу.
Виросли — пустила у світ.

Як прощались — присягали, звісно,
Ми ж тобі і те, і се:
І любов довічну, і вірну пісню
У своєму серці принесем.

Та й пішли собі на чотири боки:
Хто пляями, хто шосе.
Снопувались дні, скиртувались роки,
Забувалось те і се.

В того жінка вийшла якась невинна,
В того клопоту, як гусей.
Третій побивавсь: «Діла державні».
А четвертий — те і се.

Мати працювала в городній бригаді
І любила борщ пісний.
Перед сном, бувало, вмикала радіо,
Як передавали пісні.

А роки летіли,
 мов сиві коні...
Вже й недобачати стала.
Над очима клала дашком долоні —
Ждала-виглядала.
На двадцяте літо сини згадали,
Вдарили у поли скрушно.
Зрештою, на карті село відшукали —
Рушили.

За поріг ступили:
 «Здрастуй, ненько,
Вибачай, що трохи запізно.
Так зате ж тобі ми,
 хоч і здалеченька,
А таки ж принесли пісню».

«То сідайте, діти. Дарма що тісно,
Дяка, що згадали мене.
А найбільша дяка вам за пісню!
То, синочки, хто ж почне?»

Перший зашарівся, наче ружа,
Другий прикусив губу.
Третій наполохано:
 «А чи зручно?»
А четвертий каже: «Забув».

І чогось так боязко озираються,
Мовби хтось у ший жене.
Почекала мати
 та й знов питається:
«Ну, так хто ж, синочки, почне?»

Мовчать...

То послала їм долівку ряднами,

А собі у голови — кужіль.

Перед сном ввімкнула звично радіо:

Хай уже співають чужі.

У ПОЕТА ГРОШІ ЗАВЕЛИСЬ...

Притча

Реготали фізики до сліз,
Посміхались доктори обліслі:

«У поета гроші завелись?

У поета? Гроші?

Та облиште!»

Критик цю проблему охопив
Оком всевидючим і недремним:

«Ну, якщо авансом не пропив,

То тепер уже проп'є напевне».

Рахував зневажливо касир,

Обиватель млів: «Живуть же, гади!»

А поет розгублено косив

На поважну паку безпорадно.

Вже борги повернуто давно,

Вже й позичив кривим однодумам,

Але на руках усе одно

Залишилася незвична сума.

І уперше хлопця потягло

Щось таке придбати для родини,

Щоб воно і в пам'ятку було,

І нарешті втішило дружину.

Довго під вітринами нудивсь

В пошуках пристойного товару.

Та й не спостеріг, як опинивсь

В галасливій метушні базару.

Червоніли кавуни до сліз,

Реготали гарбузи обліслі:

«У поета гроші завелись?
У поета? Гроші? Та облиште!»

Він бродив байдужо між рядів,
Де усе до похвалянь охоче...
Коли це в кутку глухому дід
Трапився поетові на очі.

Ну, не дід... Такий собі дідок.
Кілька ложок, виструганих круто.
Традиційно сперлись на ціпок
Пересічні вуса й самокрутка.

Надто вже буденний був дідок.
І товар непоказний із виду.
Тільки от поетові ціпок
Хтозна-чим, а незвичайним видавсь:

На пожовклому од часу тлі
Вирізьблене дерево ненаське.
Як живі, співали на гіллі
Дивні птиці із борів праказки.

І гучали срібно голоси,
І на серце опадали тихо...
— Чуєш, діду, чи не продаси
Ти мені ціпок отсей з горіха?

— Чоловіче! — одказав старий.—
Я б тобі віддав його і даром,
Але сей ціпок мені горить
Спогаданням давньої покари.

Був і я щаслив і юн колись.
Мав надії і в коханні втіху,
Доки на дорозі не зустрівсь
Із красивим і гнучким горіхом.

Десять літ в малюнок цей лягло.
Рівно десять — як одна година.
Господарство, як вода, сплигло,
І пішла до іншого дружина.

Чоловіче, за натхнення мед
Заплатив я дорого занадто!.. —
Вибрав решту із кишень поет
І поклав до ніг старому:
— Натє!

Якось дивно прояснів старий
І сказав поетові на тому:
— Коли так — без грошей забори.
Щось ми, хлопче, начебто... знайомі.

Реготали фізики до сліз,
Посміхались доктори імлісто,
Як поет ціпок додому ніс
Кам'яним і діловитим містом.

...І залишився поет один
В стінах чотирьох, до щему голих.
Тільки часом забігає син
Курдзькома до нього після школи.

Тихо входить лагідна жура
І сіда між ними у світлиці.
І тоді в поета з-під пера
Постають великі таємниці.

І тоді горіховий ціпок
В древо обертається вінчальне,
І на пальцях трепетних гілок
Оживають птиці незвичайні.

І виходить древо на балкон,
І у вікна крониться розлого.
І кричить в квартирі телефон:
— Що у вас там діється, їй-богу?!

Ціле місто під вікном стоїть,
Збилися таксі, неначе вівці.
Якщо ласка, ви нам поясніть.
Розумієте... в двадцятім віці...

Реготали фізики до сліз,
Посміхались доктори обачно:
— У квартирі? Серед міста? Ліс?!
Ах, в поета! Ну, тоді пробачте...

БІЛИЙ ВІРШ НА СІРОМУ...

*Олегові... Любці... Сергійкові...
Ульці... краснодонцям*

І от коли ти вже застаєшся наодинці з собою
у камері смертника, коли життя
з його дрібними й значущими клопотами,
з маленькими й великими radoщами та болями,
з великими й малими чеснотами та хитрощами,
з довершеною і наївно-невмілою грою, —
одне слово, коли все оце і все інше — тобто життя —
залишається за важкими дверима,
взятими на засув байдужим охоронником, —
ти стаєш самим собою,
точніше — повертаєшся до свого первеня,
або у нас іще кажуть: стоїш у чому мати народила
(навіть тоді, коли ти народивсь у сорочці).
Так от: стоїш ти перед себе оголений
(не плутати з «голий»!),
і тобі, хоч би й захотів,
нема перед ким і для кого грати.

Грати —
єдині твої свідки і глядачі.
...І сірі аркуші стін...

Через мільярди літ
(кожна хвилина у камері смертника
важить сотню звичайних років)...
Через мільярди літ читаю на аркушах стін слова
і дістаюся до первокореня слова,
звільненого від яскравих обгортки розрахованої
інтонації,

від простих і значущих пауз-хитрощів,
від сценічної вишуканості,
від професійно-витонченої дикції тощо.
Дістаюся до ядра слова,
до зерна і правди слова
і думаю:
коли б зібрати усі слова (тобто ядра слів)
зі стін камер смертників
в одну книгу —

це була б невелика книжечка,
вага котрої
пронизала б Землю, як горіх, до ядра,
і тоді вже й справді почався б страшний суд.

...Любка... Сергій... Улька... Олег...

краснодонці.

Боже, ви ж були дітьми,
п'ятнадцяти-сімнадцятилітніми дітьми!
Ви ж навіть не встигли надбати усіх отих дрібничок,
котрими бавляться дорослі:
заколок, запонок, каблучок, брошок —
аби видовбати на сірому аркуші стіни
останнього листа до живих.
Тільки пальці... Тільки пальчики...

О ви, народжені в 43-му
під знаком краснодонського шурфу!
І ви, котрим сьогодні п'ятнадцять-сімнадцять!
Коли під численними яскравими обгортками
ви часом втрачаєте первокорінь деяких слів,
загляньте в цей кам'яний Буквар,
складений не зі слів, а з ядер слів,—
«мамо», «умираю, але не видав...», «не видала»,
«Вітчизна», «не здалися...», «не здався...»,
«не здалася»,
«смерть фашизму»,
«живіть щасливо»,
«ми переможемо»,
«пам'ятайте про нас, живі...»

Тільки — жодних запитань,
тільки — жодних уточнень,
прошу вас!

І не треба нічого записувати.
Цьому не можна навчить.
Хіба вас учили,
як знайти губами материні груди?

І з з б і р к и «РУХ» (1973)

ДО ЗЕМЛІ

Альфо й омега, колиско і мавзолею —
Земле!

З тебе пішов і в тебе вернусь.
Власні планетки ліплять жуки-скарабеї.
Ат, суета...

З тебе пішов і в тебе вернусь.
І оце-то вже — істина.

Як я метався:

і пекло, і рай собі видумав,
Так не хотілось — в ніщо!
Думав: хоч за молитву вчеплюсь.
Але пішло покоління в тебе

видимо і невидимо,

Земле,—

Тільки ж ніхто,

хоч криком кричи,

назад не вернусь.

І оце-то вже — істина.

Скільки тебе ми

снарядями й мінами шарпали,
Списом кололи, свинцем поливали!

А ти

Брала до себе, як мати, солдатів і маршалів
Під обеліски, під горбики і хрести.

Тиха моя. Скорбна моя і велика.

Що я без тебе?

Так собі — сірий суб'єкт.

Он журавель. Хвали небесам накурлика,
А від землі ж почина і дітей, і себе.

О, серед нас було стільки орлів, що хитали
Небо, мов стріху дідівських осель, та й вони

На материнських могилах безкрило ридали,
Склавши обпалені крила на віко труни.

Рідна моя!

Я тут жагуче зачатий
В ніч на Купала, як папороть зацвіта.
Верби зітхають.

Вишні тремтять, мов дівчата,
Коли парубки кладуть їм смагу на уста.

От я спинився на мить в борозні. Іще тепло
Дихає рана, аж світ закипає в очах.

Плугом надрізані

нерви оголених стебел
Болем збілілим безмовно кричать.

Земле!..

Тобі я на рану не висиплю солі —
Я окроплю твою рану цілющим зерном.
В муках пологів із материнського болю
Хай обертається в колос надії воно.

Ось я торкнувся

неторканих уст троянди.

От я сахнувся хробака

і втрапив на кропиву...

Земле свята!

Я не безгрішний янгол:
Часто із житом дорідним я сів погану траву.

Стерпіла все ти од мене:

і примхи, і вибрики модні,

І колисала дітей моїх,

і берегла від нещасть.

Земле моя!

У твоїй чистоті великодній
Від гріховиння і я очищавсь.

Альфо й омега, колиско і мавзолею,—
Земле,

з тебе пішов і в тебе вернусь.

Власні планетки ліплять жуки-скарабеї.

Ат, суєта...

З тебе пішов і в тебе вернусь.

І повернуся!

І мчатиму юно степами.

Доки лунатиме в дітях

мій рід і народ.

В землю перейде скороминущая плоть.

В генах нащадкам перейде незнищено Пам'ять.

І це так же істотно, як тричі істинно те, що:

Після зимової смерті

трава і дерева правлять

Службу незмінно зелену,

як сотні, як тисячі літ.

Стали землею ті,

що починали цей світ.

Інші прийшли, зовсім не схожі. А цвіт

Чисто червоний, як перше,

вінчає калину і прапор.

РОБОТА

Пам'яті Євгена Оскаровича Пагона

Одні залюблені в старі листи.

Ті — в музику. А ті — в руді томища.

Таке життя...

А він любив мости.

О, не любив — кохав.

А може, й вище!

Він їх не слав, не креслив, не мостив.

Він їх ліпив і дарував їм душі.

Під серцем тихо, як дітей, носив

І клав на сон грядущий під подушку.

Вони з уяви прагли висоти,

Громозкі і тендітно-елегантні,

По котрих би Улановій пливти —

Ефірно так, на голубих пуантах.

Як ворожбит, він блискавки метав

І мав суворий аскетичний профіль.

І впертий до зятятості метал

Лягав ритмічно у залізни строфи.

Він міг, як маг, єднати береги,
Над урвищем зависнути орлино.
І перед ним ставали на коліна
Жахких проваль повержені боги.

Він прагнув возз'єднать материки,
Щоб повернуть планеті первозданне.
Та нагло на шляху його руки
Постав залізний ромб Гудеріана.

Стялися духи зла і доброти,
І нікуди з двоєю відступати:
Одного доля прирекла єднати,
А другого — висаджувать мости.

Мостар в броню сховав свою любов
До тих часів, коли на полі брані
Останній «тигр» з лісів Гудеріана
Розплющив лоба о Патонів шов.

В той день старий із пам'яті дістав
Мету своєї юної тривоги.
Та смерть уже виходила з-за рогу
І холодом студила на уста.

Тоді мости, котрі недолюбив,
Він об'єднав у лебедину пісню,
Яка ажурно мала перевиснуть
Понад дніпровим плесом голубим.

Він квапився. Він блискавки метав.
І падав одблиск на медальний профіль.
І впертий до затятості метал
Лягав римічно у залізні строфи.

Дніпро втікав із-під його руки.
Життя втікало в молоде пагіння.
Іржали потяги від нетерпіння
Заглянути у дзеркало ріки.

Чвалали дні повільно, як віки.
Здавалось, час холоне на припоні.
Та вперто кам'яні несли бики
На дужих шиях марші і прогони.

«Агей, бики. Не підведіть, бики.
Несіть хутчій мій лебединий задум.
Бо вже ж літа zostалися позаду,
На тому боці вічної ріки».

Тягли бики немислимий вантаж,
Аж обливалися бетонним потом.
Хилився день.

Лишавсь останній марш,
Що мав замкнути круг його роботи.

А смерть уже кахикала: «Коли?»
І він, зібравши всіх доріг розлуки,
Поклав замість прогона тиху руку
І вчув, як пальці берега сягли.

Долонею відчувши рух Дніпра,
І лескіт шини, і пуантів дотик,
Зітхнув полегко:

«Що ж, заходь, стара».
І руки склав, як дядько
по роботі.

ПОХОРОН УЧИТЕЛЯ

Пам'яті Олексія Антоновича Вовнянка

Як несли його тихо в нове житло
По бруку, по бруку, по бруку,—
Був місяць май. Сонце пекло.
...Мерзли руки.

Сизий пил опадав на хрести перехресть.
Зітхали старі: відмучивсь.
Шепотіли тополі. Фальшивив оркестр:
Грали учні.

А коли проминали школу і сад,
Молода... молоденька антонівка
Підійшла до труни, сахнулась назад:
— Олексію Антоновичу?!

Та чи він не почув, чи удав, що спить,
Бо несли його високо-високо,
Тільки пальці, здалось, ворухнулись на мить,
Наче листя, на жовтні висохле.

Обіч шляху тулилися скромно авто.
Шоферюги, на слово колючі,
Сигарети ховали в рукав. Бо то
Були його учні.

Затихали у хатах дрімучі сварки,
Видихалися чвари ядучі.
І стояли сумирно дебелі дядьки —
Його перші учні.

А один, що сивухою очі залив
І таке — не при дітях — варнякав,
Як побачив його, ураз прохмелів
І по-людськи заплакав.

А один генерал, увесь в орденах,
Що звитягою смерть перевершив,
Прочитав телеграму. Збілів, як стіна,
Вперше...

Я додому прийшов. Похиливсь, як верба.
Триста лих мені дивляться в вічі.
То за віщо ж до всього ще й ця журба?
Ах, за віщо, за віщо, за віщо?!

Як могли ви, учителю, вмерти, коли
Мені й так до нестями прикро?
Я ж вам вірив, як богу. Мені ви були
За отця, і духа, і... приклад.

Та коли б хоч вітрища ламали куці
Чи осіння осмута висла,
Та коли б хоч лили трафаретні дощі,—
А то ж май зацвіта, як пісня!

Він сказав:

— Не вдавайся до самобиття.

Не спіши головою з кручі.

Я тому саме в травні лишаяю життя,
Щоб його цінували учні.

* *

*

О, це осіннє журавлине «кру!».

Листя вмира

і на брук осипається.

Все повертається на правічний круг.

Все повертається... все повертається.

Сивий мій друже...

Ах, сивий мій друг,

Лихом об землю, як шапкою, вдаримо:

Все повертається на правічний круг.

Казка далека гойдається маревом.

Кінь виривається з теплих попруг —

Що йому холод,

як воля всміхається!

Все повертається на правічний круг.

Тільки літа молоді не вертаються.

Як вона хмільно спадала униз —

Руса коса твоя... руса д пояса.

Жаль, що було те давно... аж колись.

Жаль, що до днів тиж тепер —

як до полюса.

Тихо... як тихо... як тихо докруг.

Інші комусь присягаються... каються.

Все повертається на правічний круг,

Тільки слова не вертають.

Лишаються.

* *

*

Мати наша — сивая горлиця.

Все до її серденька горнеться:

Золота бджола — намистиною,

Небо — празниковою хустиною,

Сивий дуб — прокуреним прадідом,

Білочка — мальованим пряником,
Жура-журавель над криницею —
Чистою сльозою-водицею,
А земля — пшеницею ярою,
А літа — замисленим явором,
Що із сорок першого журиться:
«Де ж це, молодице, твій суджений?»
Місяць — непоколоти́м золотом,
А береза — вранішнім солодом,
Хата — ластівками над стріхою,
А туман — вдовиною втіхою.
Крашанкою — сонечко в миснику...
А вона до всіх до них — піснею.

ДИПТИХ

I

За все, що взяв од пирога життя,
Платити доведеться по рахунку:
За перший успіх і за краплю трунку,
За юний гріх і спалах поцілунку,
Ба й за прискорене серцебиття
Платити доведеться по рахунку.

То що — не руш? Не рахуйся?

Дарма:

За поміркованість, гладку і ситу.
Собі і дітям прощу не купити.
Отож бери своє.

Хоч буде чим платити,
Коли рахунок виставить зима.

II

Віддай усе, що взяв, і освятись.
Ще більше, ніж узяв, зумій віддати...
Стоїть на видноколі світла мати —
У неї вчись.

Нам при тобі не страшні вороги і хвороби.
Слався ж вівіки на селах і в городах
Бронзовим сійвом у древнім гербі хліборобів —
Найіменитіших аристократів труда.

Чи на весіллі, чи в дні поминальні скорботи,
Ти споконвіку на покуті, хлібе, у нас.
Міра єдина роботи й солоного поту,
В формі хлібини зупинений радості час.

Ночі недоспані, недоціловані губи,
Досвітки сизі, жара полуденних небес —
Все у тобі.

Тож на святі вселюдської дружби
Ми тебе ділимо — начеб даруєм себе.

Образу хліба вклонімося.

Сиріч — людині,
Високочолому сіятелю землі.
Істинно, люди: живемо не хлібом єдиним.
Істинно так... коли маємо хліб на столі.

І з б і р к и «ГОРА» (1975)

* *
*

Ніхто не забутий.

На попіл ніхто не згорів:
Солдатські портрети
на вишитих крилах пливуть...
І доки є пам'ять в людей
і живуть матері,
Допоти й сини, що спіткнулись об кулі,
живуть.

ІСТИНА

Ми світ новий задумали
створить руками чистими.
І людство в нас повірило,
як в абсолютну істину.
Не затулив нам обрію
гіркий шматок насущного:
Себе подарували ми
великому грядущому.
Ми чисті перед совістю,
нащадками й Планетою —
І правду цю освячуєм
своїми партбілетами!

Дороги наші мічені
вершинами і втратами.
Знамена наші січені
чужими автоматами.
Нас розлучали з рідними,
з життям і навіть — з мрією,
Але ніщо й ніколи нас
не розлучило з вірою!

Ми чисті перед совістю,
нащадками й Планетою —
І правду цю освячуєм
своїми партбілетами!

Нічого не надбали ми,
крім істини могутньої,
Що ранок починається
зорею п'ятикутною,
Що на терезах совісті
усе на світі золото
Не переважить мірою
вагу Серпа і Молота.
Ми чисті перед совістю,
нащадками й Планетою —
І правду цю освячуєм
своїми партбілетами!

Нічого нам у спадщину
по закутках не сховано,
Зате ми здобули собі
усю красу духовного,
Зате, коли вже любимо,—
то до краплини вірності.
Зате, коли вже мріємо,—
то з верховини вічності;
Зате, коли святкуємо
по врожаю багатому,—
Усю Планету кличемо
ми за столи побратані;
Зате, коли ми зважуєм,
по кому себе міряти,
То тільки — щоб по Леніну
і діяти, і вірити!
Ми чисті перед совістю, нащадками й Планетою —
І правду цю освячуєм
своїми партбілетами!

ГОРА

Роздум

І. ЕЛЬБРУС

І якось я знайшов
уже таку вершину,
Що інші гори скиртами здались.
Лягав мені до ніг
покірним барсом ліс,
Ховаючи в собі проваль жаккі глибини.

Так лагідно гойдався далекий небокрай,
Так царствено котило сонце в колісниці!
І миром дихало усе довкіл.

І птиці
Сріблястим щebetом
довершували рай.

Але щоразу в цій прозорій кружині,
У цій медовій тиші ідилічній
Якась тривога видивом космічним,
Не знати звідкіля,
являлася мені.

Я оглядався довкруг. Я пильно прислухавсь.
Я наслухав себе,
та все було, як завше:
Бродили вівці в оксамитній паші,
І плив розморено над ними час.

І все ж одного дня,
прозорого, мов скло,
Коли дрімало сонце в колісниці,
Раптово опеклись мої зіниці
Об тої дивної тривоги джерело.

То був Ельбрус.
На синім полотні
Розпеченого неба до знемоги
Він плив,
і сяєво холодне округ нього
Лякало і манило дух мені.

І вирішив я грань переступить,
За котрою царює інший вимір.
І в захваті безпечному повірив,
Що досягнув межі: «Спинися, мить!»

Спинилась мить.

З Ельбрусом віч-на-віч
Я порівнявся, молодий і сильний.
Довкруг мовчало безгоміння сине
На безмір гін, на тисячу сторіч.

І жестом повелителя орди
Я на плече гори поклав свою правицю.
В ногах моїх, немов колхідські вівці,
Пливли покірно хмари в нікуди.

— Я єсмь! Я буду! —

вигукнув у світ.—

Ви чуєте мене, безсмертного однині?! —
Та, наче мертвий дзвін, мовчало безгоміння
На безмір гін, на тисячу століть.

Я так хотів, щоб на землі мій клич
Почули з позахмарної гордині.
Та холодно мовчало безгоміння
На безмір гін, на тисячу сторіч.

Світ обертався важким маховиком.
Стояв, мов айсберг, непорушний спокій.
І сходила на мене самотність
Промерзлим до кісток льодовиком...

Я чув, як перст її

торкнувся моїх очей,

Як важко на плече ляга її долоня,
Як біло осіда вона на скр'онях
І серцю владно білий саван тче.

І жах мене поймав сліпий, мов сич,
І скрикнув я: — Верніть мене в людину! —
Та холодно мовчало безгоміння
На безмір гін, на тисячу сторіч.

Не раз він смерті заглядав до віч,
Але щоб так... намарне і невчасно?!

Щоб так, за безцінь, кинуть під крижину,
На дно чужої Фінської затоки,
Усе, що добувалось стільки років
Із крові й сліз по крихті і зернині?!

Ні, так не мусить статись.

Тричі — ні!!!

Йому на смерть не дарували право
Адреси й імена партійних явок,
Могили побратимів по борні.

Усі, хто впав на сніг,
на лід,
на брук,

Усі, кому столипінської ночі
В холодних ямах чорних одиночок
Довбає серце августіший крук;

Ткачі в протлілих потом сорочках,
Вмуровані в сирі підвали пралі,
Солдати на смертельному привалі
З останнім зойком у скляних очах.

На мить відчув,
як давить у плече
Розхрестя шибениці сучкувате
Із зашморгом, намиленим на брата,
Як кров Сашка йому єство пече.

Усе, що він зробив,
все, що не встиг зробити,
Усі не звершені партійні справи
Кричали: «Ні, ми не даруєм права
Тобі на смерть.

Іди. Ти мусиш жити!»

І він ішов.

Провалювався і йшов!

І як відчув опору під собою,
Уперше за життя пізнав до болю,
Що означає в корені
любов.

Він так іще ніколи не кохав
Цю землю,
тричі кляту і пречисту,
Билину кожну, кожен пальчик листу,
І гул дубів, і хлюпіт перших трав.

Весняний дзвін синиць,
переклик голубів,
Осіннє небо, вмите журавлями,
Рулади іволги
і тихий образ мами —
Він так іще ніколи не любив!

І в чужині, коли котився грім
Розпечених до білого дискусій,
Земля його укріплювала в душі,
Яку під серцем, мов дитину, грів.

О, скільки він набачився гординь,
Вождів, що на вершину слави дерлись,—
Метеоритів, що нечутно мерли
У космосі словесних холодин!

Вже так вони кипіли при столі —
Нівроку, в тілі — за велике діло!
Навивпередки люд простий любили
Так високо-високо від землі.

Ах, як вони пускали стріли злі,
Як мітили йому у серце хитро!
А він стояв під планетарним вітром
Буденно й просто на своїй землі.

Бо кожне слово, що крушило лід,
І кожна його мисль, що не питала броду,
Спиралась твердо на плече народу,
Який страждав і жив на цій землі.

І в мить, коли у петроградській млі
Ступив на броньовик державною ходюю,
Він не піднявсь Ельбрусом над юрбою —
Він з нею нарівні
стояв на цій землі.

* *
*

Отак ми йшли із ним.

Мовчала даль полів.

І раптом він примружив хитро око:

— А вийшло на твоє: Ельбрус — гора висока,
Бо теж стоїть...

одвіку на землі.

ДОЩ

Землякам-хліборобам Новосанжарівщини

Зажурилися хлопці.

Обличчям змарніли від клопоту:

Третій день, сьомий день —

з липня в серпень тече і тече

Над Санжарами дощ.

Над Полтавою дощ.

Над Європою...

Заливає комбайн у калюжу,

як Ноїв ковчег.

В кабінет опівночі

дзвінки прориваються зопалу:

— Хлопці, як там погода? —

з обкому питають район.

...Над Санжарами дощ.

Над Полтавою дощ.

Над Європою,

Хоч ставай та граблями чи вилами

хмари розгонь.

А який урожай

вилягає під зливами косими!

От хоч сядь собі й плач

чи за дідову косу берись...

— Не журись, секретарю.

Як треба — зуміємо й косами.

У війну, брат, косили! А це... Зберемо — не журись.

Трактори буксували,

комбайни сідали в чорноземі,

Але люди ішли —
і здавали окопи дощі.
На плечах секретарських
болоньї, обстріляні грозами,
Так скидались тоді на зелені військові плащі...
Дорогі земляки —
комуністи районного обрїю!
Не було вам коли рахувати недоспаних дїб.
Ваші губи пошерхлі,
смагою солоною здобрені,
Навіть в снах малювали солодке, сподіване: — Хлїб.

І коли ви зійшлись на останнім покосі,
наморені,
Закіптюжені пилом, високі, як день, сївачі,—
Вся Європа здивовано
мружилась в ярому промені
Повновидого сонця,
що спало на вашім плечі.

КІНЬ

Кайсину Кулієву

Ярим, віщим огнем
в горобину югу
Освітило слова до ества, до ядра:
«Чорний кїнь умирає на білім снігу...»
Чорний кїнь
на снігу
вмира.

Чорне полум'я гриви
згаса на снігу.
Ворон грізно сурмить у рїг.
«Ти прости, вірний коню, моему врагу —
Він цю кулю для мене... берїг.

Він давно вже за мною
їде по кривій.
Я давно його чую крок.
Я гукав йому вийти на чесний двобій,
Але він у засідці мовк.

Як тепер мені жить в неоплатнім боргу?!
Краще б я... на холоднім снігу».

Кінь сказав: «Ти — мужчина. І годі плачу.
Я інакше не міг... прости.
Я сьогодні по-братськи собою плачу,
Ти ж за нас за обох сплати.

Це одвічний закон у двобої, затам:
(Да не спитьсся твоєму врагу!),
Я за постріл його заплатив життям.
Ти однині у нього в боргу».

Чорний кінь умирає на білім снігу...
Зостається лиш вічність і мить,
Та ще постріл,
записаний першим в боргу,
Та закон невідступний:
платить.

НА ТРИВОЖНІЙ СТРУНІ

Чилійський триптих

І. ВЛАСНИКАМ АВТОМОБІЛІВ

Гей ви, власники автомобілів,
Що зрадили свого Президента!
Невже ви не чули,
Як у стайнях вами зачинених моторів
Билися в розпачі мільйони кінських сил,
Коли висихали дитячі очі
Без молока й хліба?!
...Ну що ж, ви зараз — у виграші.
І ось вам довічна виплата:
Щоночі возити на цвинтар
Свою розстріляну совість.
Щоночі, крадькома — від стадіону до цвинтаря.
І так довіку щоночі
Повзтимуть ваші автомобілі,
На котрих замість номерних знаків,
Мов каїнова печать,
Горітиме пекельним огнем
Дата смерті вашого Президента!
І так — довіку...

Коли скосять мене, інший займе квадрат.
Вам же, майстре, заміни нема.

Одказав: — Я люблю ваш красивий народ.
Ваше небо глибоке і діло ясне.
Б'ю доземно чолом з кордільєрських висот...
Але й ви зрозумійте мене:

Генеральські погони — то, зрештою, тлінь.
Комендантська година, як мить, промине.
Та коли в мою землю вчепилася тінь,
Я — при ній, зрозумійте мене.

Перша куля — у пам'ять.
Я ж — пам'ять землі.
І якщо мене вирвать, немов корінець,
Генерали полегко зітхнуть при столі:
Вже як пам'ять відходить — кінець.

Я залишусь довіку у рідній землі,
Як вулкан, що в собі не погас.
Як прихована іскра у сивій золі,
Що чекає на судний час.

Повертайтеся додому.
Та доки ще світ,—
Розкажіть, прокричіть, не простіть!
Я з поезій звезду вам до Києва міст,
Котрий витрима наступ століть.

...Над Хрещатиком — тиші оливкова віть.
Манять сни голубі в неземне...
Але ж серце моє під Сантьяго болить!
Я — солдат. Зрозумійте мене.

СІЯЧ

Академікові В. М. Ремеслу

Серед степу широкого — посивілий, як віхола.
І чоло його бронзове в голубінь вироста.
За плечима похилими літо бабине дихає.
А жита — як літа його,
а літа — як жита.

Кожне зерня він виняньчив
од весни і до інею,
Попід серцем вигойдував, як мале дитинча.
Кожен колос зове його, наче батька,
по імені,
По-синівськи довірливо
припада до плеча.

Скільки поля засіяно з рукава патріаршого,
Скільки золота в колосі — не питай, не лічи.
На хлібах його вирости
космонавти і маршали,
Геніальні мислителі, ковалі й орачі.

Так хотілось би в мармурі
його долю уславити.
Тільки ж він не у камені, а в живому — живе:
Кожне зерня лице його
береже в своїй пам'яті,
Кожен колос по імені,
наче батька, зове.

ОДА НА ЧЕСТЬ 800-ЛІТТЯ ПОЛТАВИ

В думному рокоті древніх, урочих литаврів
Іменем пращурів, що поклонялись труду,
В шані високій вінець благородного лавра
Я тобі трепетно біля підніжжя кладу.

Вісім віків ти стоїш на означеній грані,
Гордо піднявши огранений вірою щит.
В жовтім алюрі орда косоокого хана
Не осквернила слов'янських твоїх верховіть.

Враг не іспив із криниць твоїх ярого меду,
Підступ коріння русяве твоє не сточив.
Ти перетнула дорогу ординцю і шведу
Праведним гнівом освячених братством мечів.

Ім'я твоє багрянє в баладах, як ружа.
В Армії Честі, піднявши зорю на крилі,

Вірні сини твої стали на Ельбі оружно,
Власним життям оплативши грядуще землі.

Ловлять антени м'яку твою мову кленову,
Спів златоустів чарує заслуханий світ.
Ворскла півколом, неначе блакитна підкова,
Друзям на щастя дзвенить біля древніх воріт.

В колі народів, де мир у сімействі і згода,
Сива, як пісня, і юна, як орлій політ,—
Сій своє жито на тиху, рахманну погоду
Із рукава, де співа решетилівський цвіт!

Хай не оскудне твоя дароносна десниця,
Щедро підносячи повним, по вінця, цебром
Пісню і яблуко, мед і смагляву пшеницю
Людам — на радість. Планеті — на вічне добро!

Матір Полтаво!

В святому синівському праві
Іменем пращурів, що поклонялись труду,
В шані високій вінець благородного лавра
Я тобі трепетно біля підніжжя кладу!

ТАНЦЮЮТЬ ГРУЗИНИ

Танцюють грузини. І всяк собі кум і король.
Танцюють мужчини. Бровища в красивому зламі.
Довершеним станом пірамідальних тополь
Беруть до полону найгордовитішу даму.

І раптом — злетіли! Немислимо звихрено темп.
Тривога! Десь коні сполохано заіржали.
І зблиснули очі. І ворог підступний отерп.
І зброєю стали декоративні кинджали.

І знову пливуть, як по хмарах.

І кожен — король.
Сумирно на піхвах поблискує в'язь монограми.
Довершеним станом пірамідальних тополь
Беруть до полону найгордовитішу даму.

Високої істини хай не торкнеться іржа!
Її я відкрив у братерських обіймах грузина:
Коли в мого друга при боці чатує кинджал,
Ніхто мою дружбу не вцілить кинджалом у спину.

МІКЕЛАНДЖЕЛО

Диптих

I. ДАВИД

Коли вже Рим, що й небу не коривсь,
Прелати хижі довели до торби
І на його святині крутогорбі
Чужинець вигнав пастися корів.

Коли криваві чвари нанівець
Не те що славу, навіть пам'ять стерли,—
Великий флорентієць взяв різець,
Щоб зблиснув у пільмі, як владне берло.

Одрікшись насолод, пустих і марних,
Суворий, мов етрусський кипарис,
Він увійшов, як дух, в каррарський мармур
І з мармуру

Давидом
возродивсь.

І перед ликом його
бог війни
Зів'яв і заметався, як лисиця.
І раптом схопились флорентійці:
Чиї ж гріхи оплачують вони?!

Стояв він, як Давид, на прuzі часу,
І на чоло, не скорене богам,
Лягали: горній одсвіт Ренесансу
І тінь від інквізиторських багать.

II. ТВОРЕЦЬ

Сутулий чоловік з мішками під очима,
У фарбі й глині вимоклий до брів,

Востаннє пензлем лінію провів
І зморено припав до всесвіту плечима.

І грішна думка прийшла, як пізній гість:
«Ачей, наплутав в біблій біограф,
Коли шість днів позичив Саваофу
На сотворіння світу.

Стократ шість
Ночей і днів спливала потом стеля,
Аж доки я змоделював цей світ
У присмерку Сікстинської капели».

...Він падав з ніг. Земля ходила кругом.
Та ще до всього, перший між нікчем,
Погрязлий в марнолюбстві Юлій Другий,
Над ним висів з оголеним мечем.

Здавалось папі, що підступно довго
Цей впертий маляр фарби свої мене,
Кричав, що з риштовань його турне,
Коли він, врешті, не послуха бога.

Похмурий майстер клав за ниттю нить,
Позиркуючи скося на підлогу.
І думав: перше, ніж лякати богом,
Його, владико, треба ще... створить.

А день згасав,
і гасла в пальцях сила.
І, вже налитий втомою ущерть,
Він раптом вчув з далеких перехресть
Пророчий крик дельфійської Сивілли:
— Звершилось!
Відділилися вода і твердь!

Та світ ще спав, хоч був уже во плоті.
Він лиш тоді почав одвічний рух,
Коли маестро взяв стило до рук
І вивів стомлено: «Buonarroti».

...Сутулий чоловік з мішками під очима
Повільно опустився з риштовань, як з рамен,
І, тільки-но припав до всесвіту плечима,—
Заснув, як бог, на семисотий день.

Коли в капелу папа вдерсь сердито;
Щоб, врешті, давні наміри здійснить,—
Вже стелі не було: кружляв сферично світ,
А на підлозі спав сутулий... Вседержитель.

МАЯКОВСЬКОМУ

Коли уже в оратая
 хилився дух
І падали безсило
 воли, як валуни,—
Виходила поезія,
 щоб стать за плуг,
І не вмирала пісня борозни.

Коли над юним ратником
 тевтонський смерч
Заносив люту свастику
 на рижому крилі,—
Виходила поезія і брала меч
І не вмирала правда на землі...

Грими, моя поезія,
 труби у ріг,
Зови своїх подвижників
 із сонцем на чолі,
На поле недооране,
 на старт і ринг,
Щоб не вмирала ніжність на землі!

...Чотири секунданти
 і гора Машук.
Дві шпаги обмінялися
 салютом лез.
І холодно Мартинову
 вклада до рук
Іще не охололий пістолет
 Дантес.

Він добре натренований.
 Він зна, чужак,
Що серце у поезії відкрите на любов.

З непам'яті,
 з пам'яті,
 з виру морського і суші
Солдати,
 матроси,
 єфрейтори і командарми
Суворо
 проходять
 повз нас, і грядущих, і сущих.

Проходять
 поротно
 в погонах, у личках, в петлицях.

Біжать до воріт
 матері, наречені, дружини.

І дивляться,
 дивляться в лиця,
 як злякані птиці,

Шукають, питають:
 хто мужа,
 хто брата,
 хто сина.

Приходять повільно,
 неначе тумани осінні.

Велике мовчання стоїть,
 як гора, над світами.

І раптом цю тишу
 навиліт пронизує «Сину-у!»

І десь із колони,
 як з берега вічності: «Мамо-о!»

Біжать од воріт
 матері, наречені, дружини.

Злітають хустки і лягають на трави снігами.

І кришиться небо від зойків згорьованих: «Сину-у!»

І листом осіннім спада над колоною: «Мамо».

Проходять,
 проходять —
 і несть їм кінця і начала

Шукаю між тих я, що безвісти... в судну годину.
Та, батьку... Та де ж ти?

Ми ж тридцять віків тебе ждали.

І чую здалека, як з берега вічності: «Сину...»

Я сліпну!

Невже це... іде він до мене в обмотках?
Як маршальська лента,
вінчає плече йому
скатка.

Стою посивілий.

А він мені... зірку з пілотки.

О світе ж мій, світе!!!

А я ж уже старший... від батька.

І дивиться в серце

так ніжно, печально і гірко.

«Прости мені,— каже,— що виріс без отчої ласки.
Хотів, бач, з гостинцем...

Оце ж і приніс тобі зірку.

Даруй, що спізнився:

пробило під Харковом каску».

Так будьте ж ви прокляті

нині, і прісно, й назавше,

Усі, хто поваживсь на святість всесвітнього ритму.

Коли, проти глузду,

сини од батьків своїх — старші,

Коли в божевіллі за травнем — зима, наче бритва.

...Провісницькі сурми

хитнули небесні чертоги.

І знову

поротно

шикують батьків командири.

Стають перед нами, як судді,

пречисті і строгі.

І ми перед ними — на лінії їхньої віри.

З Європи до Азії,

в грізному сяйві багнетів,

Іх — двадцять мільйонів!!! —

смертей своїх дату затерши,

Встають.

І нема серед них ані других, ні третіх!

У списках планети

однині усі вони — перші.

Велике мовчання стоїть,
як гора позахмарна.
І в тиші оцій, коли чутно,
як сходить пшениця,
Охриплі в окопах, закуті в бинти командарми
Говорять нам Слово,
і віщо вдивляються в лица:

— Сини наші вірні.
Брати, матері наші й сестри.
Не треба печалі:

ми падали в січах без ляку.
Над нами ніколи не плакали тужно оркестри,
Бо з наших плацдармів живі починали атаку

За те, щоб земля не зійшла з голубої орбіти,
Щоб в юному світі
і нині, і присно, і завше
В правічному ритмі
за травнем приходило літо,
Щоб ваші сини не були від батьків своїх старші.

Ми чесно своє одробили на ратному полі.
Нам легко, бо ми
уже пам'яттю стали, мов клени.
Дивіться ж, нащадки:
в долоні синівської долі
Вручаємо світ ми
і наші високі знамена.

...Велике мовчання —
росте обеліском з граніту.

Колони
поротно
відходять в тумани осінні.
І ми стоїмо
при началі своєї орбіти,
І я відчуваю,
як досвід приходить до сина.

Нам випало, сину,
досягти і долюбити
Отецьке поле —
і стати нового початком...

І я відчуваю,
як доля великого світу
На наші рамена
ляга,
наче батькова скатка.

ПУШКІН В ОДЕСІ

Коли південна ніч, як Парфенон, повстане,
Опершись на плече подоланих століть,
Буденно сходить він із східців п'єдесталу,
Немов із ганку, де присів спочить.

І звикла до вітрів,
бентежна пелерина
Злітає над плечем, як демона крило.
І сходить тихо на його чоло
Високий знак парнаської богині.

На березі стає.
І море віщим оком
Вдивляється в його непрохололий слід.
І так мовчать вони — високо і глибоко —
Дві вічності, яким не треба слів.

На парапет віків схилилася Одеса...
Так викінчено все, що дріб'язкові — зась:
І не було інтриг, і не було Дантеса,
І не було кінця — є тільки море й час.

Якісь уривки фраз придворної мазурки,
Значущі погляди давно dospілих дів,—
Таке минуще все,
як юний камер-юнкер...
Але було і є просте:
— Я вас любив...

Ах, суєта суєт амбіцій і погорди —
Минулося, як вицвілий мотив.
Але були і є закохані народи
В старе, як грішний світ:
— Я вас любив...

Дві вічності лицем одна до 'дної стали.
Спинився поряд час
на відстані руки.
І мовчки ждуть його
пороги п'єдесталів,
Щоб він присів спочить з дороги
у віки.

СКОВОРОДА І СВІТ

До 250-річчя від дня народження
Г. С. Сковороди

І. СЦЕНА

По сірих стернях втомлених полів,
В медовій тиші зрілого поліття
Гарбою за покорою волів
Рипіло вісімнадцяте століття.

Уже пороги вкрила сивина:
Пішли універсали на підметки.
Уже гоноровита старшина
Клейноди обміняла на мастки.

Така задуха — вікна одчини!
Якби не сирівець — хоч до-могили...
Колишні рівні під мечем війни
Своїм хорунжим збіжжя молотили.

Гуляла по мастках старшина!
Під чаркою хапалася за славу:
Таке, хоч у похід сурми, їй-право,
От тільки... де ті в чорта стремена?!

На ранок, обважнілі від снання,
Пожадно одсвіжались з криниці.
І сухо торохтіли рахівниці,
Мов креймахи із-під копит коня.

Позиркували на сусідів тин:
«Хоч би теля... чи півня попід стріху».
Та все хвалили вдатну Розумиху,
Що синові дала і брови, й чин.

— Що — ти ж диви: сіряк із сіряків,
А, певно, має чоловік кебету,
Коли аж під крилом Єлизавети —
Хе-хе... кахи... гніздечко звить зумів!

Жили.

Тини плодилися, мов кролі.
І тепло так, і ситно.

От ще тільки,
Аби не той... у чорнім, як шуліка,
Що наступа на рідні мозолі,

Що не дає похрамувати всмак
І на похмілля виспатся в барлозі.
То в глузу ніч сколошкає собак,
Та костуром загрима на порозі:

— Гей ви, погрязли в смальці і гульбі,
Ну, раз би чесно глянули на себе:
Як недостойні праведного неба,
Хоч землю не паскудьте по собі!..

То сяде край дороги, між дітьми,
В уста солодкі поцілує флейту —
І так воно заскімлить під грудьми
Оте... забудьте, що й згадати де там...

І запече щось схоже на журу,
Якась тривога скинеться в задусі:
Отак, бува, здригнуть домашні гуси,
Коли з-під неба заголосить: «Кру!»

— І де він взявся, бий тебе громи!
Чи ми найбільше завинили в світі?
Ну, хай казки розповідає дітям.
Але за що караємося ми?!

Безсмертний обивателю, агов!
Ти не такий простак, як дехто дума:
Побивши диваків камінням глуму,
Ти згодом їх чіпляв до корогов,

І вчив нащадків:

— Поклоняйтесь небу, /

По наших... славних вивіряйте путь...—
Бо добре знав: як підуть діти в тебе,
То першого ж тебе камінням заклюють.

II. ВИХІД

Межа росла. Народ косив і сів.
Ревли воли. Хрестилися млини.
В шкапових чоботях ішов чудний месія,
Розхитуючи костуром тини.

Варили борщ і затірку Чорнухи.
На сонці вигрівалися коти.
Собаки ледь підводили хвости,
Ліниво позираючи на мухи.

Так пахло погребом Середньовіччя,
Якого не торкнувся Ренесанс,
Що, аби й мамонт трапився на вічі,
Ніхто б в Європі не подивувався.

В оцім спекотнім полудні без руху,
Коли в криницях позіха вода,
Розсунувши плечем малі Чорнухи,
В будучину ішов Сковорода.

Біля воріт стояв похило Сава.
У пилюзі купались горобці...
А світ уже читав грядущу славу
Крізь грань сльози на маминій щоці.

III. ДІЯ

Покіль народ стирив солоний піт,
Поки там землячок Олекса Розум
(І повезе ж людині: фаворит!)
Припудрював сентиментальні сльози
(«Ах, як співає малоруський рід!»),

Покіль гукали дзвони мідночолі,
Що в гості йде цариця молода,—
У братській школі
на старім Подолі
Себе ліпив Грицько Сковорода.

В келейній тиші шепотіли пера,
Спливав пісок в годинниках і мер.
І наслухав замислений Копернік
Високу музику небесних сфер.

Літа гатили копитами в брук,
Життя пливло від Удаю до Стіксу:
В ту мить, як Галілей себе одрікся,
Кинджал заносив непохитний Брут...

Він світом жив.

Чолом здолавши стелю,
Ставав одною із вселенських гір.
Його ще згодом заберуть в капелу —
Всолоджувати августійший двір.

Ще намагатиметься фаворит,
Упавши в малоруські сентименти,
Зманити земляка у позументи,
Але його не упіймає світ!

Бо знав: що нижче нахиляє спину
Твій рід під каменем тяжких турбот,
То вище право падає на сина:
Відстояти перед людьми народ.

IV. РИМ

Одного дня притихне вічний Рим,
Коли в його праісторичну браму
Увійде з небагатими саквами
Припалий пилом дивний пілігрим.

За ним, смагу зітерши на губах,
Бочком протиснуться дядьки чубаті.
І кожен чемно здійме бриль крислатий
На ганку міста о семи горбах.

І вийде їм назустріч гордий Рим,
І з подивом оступиться гординя,
Коли на чистій, мов сльоза, латині
До нього заговорить пілігрим:

— Поети! Мудреці — мудріші змія!
Не поминайте нашого коша.
Це — мій народ.

Покіль він жне і сіє —
Я говорю. В устах — його душа.

Вергілію, Таціте і Сенеко!
Прийдіте,
Обніміть моїх батьків.
Я відчуваю день той недалеко,
Коли мій рід промовить до віків.

Його мовчання — золота криниця.
Я — тільки посланець його коша.
Він ще запросить вас, безсмертні,
до світлиці,
О, ви ще визнаєте, яка в нього душа!

При Колізеї, мов при повній чаші,
Стояли вище хмар і журавлів.
І золотіли тоги патріарші
Від сяєва чорнухівських брилів.

V. ІНТЕРМЕЦЦО

Тяглись повільно в сутінках підводи
Чумацьким шляхом млявої доби.
А він ішов. А він народ підводив
На рівень його ж власної судьби.

Минають дні, і почесні, і слава,
Спада кохання нерозквітлий цвіт.
І тихо тужить ластівка чорнява
Йому услід вже, мабуть, двісті літ.

Він усміхнеться м'яко і печально,
Він прошепоче лагідно: «Прости.
Я повернусь в неділю у клечальну,
Коли...

зумію до народу дорости».

Іде. І сяє на погожу днину
Пшеничний бриль довкруг його чола.
І золотіє на старій свитині
Безсмертна у трудах своїх бджола.

VI. УТВЕРДЖЕННЯ

Іще над ієрогліфами світ
Схилявся, як неук, над новим канонам,
Та вже з'явивсь в родині Шампольйонів
Отой, що вирве тайну в пірамід.

Ще не було Чорнух ані Полтави,
Батий ще не збирав свою орду,—
Та вже слов'янство здобулось на право:
Подарувати нам Сковороду.

Ніщо ніколи не минає марно:
Ще тільки-но збиралося на світ,
Та вже давно дозрів шляхетний мармур,
В який ім'я його вкарбує світ.

Хай ляже на могилі незабутній
Простий вінок... ромашка і чебрець.
Але хіба він формою в майбутнім
Не нагадає дантівський вінець?

ПІСНЯ ПРО МАТІР

Посіяла людям
літа свої літечка житом,
Прибрала планету,
послала стежкам споришу,
Навчила дітей,
як на світі по совісті жити,
Зітхнула полегко —
і тихо пішла за межу.

— Куди ж це ви, мамо? —

сполохано кинулись діти.

— Куди ви, бабусю? — онуки біжать до воріт.

— Та я недалечко...

де сонце лягає спочити.

Пора мені, діти...

А ви вже без мене ростіть

— Та як же без вас ми?..

Та що ви намислили, мамо?

— А хто нас, бабусю,
у сон поведе по казках?
— А я вам лишаю
всі райдуги із журавлями,
І срібло на травах,
і золото в колосках.

— Не треба нам райдуг,
не треба нам срібла і злата,
Аби тільки ви
нас чекали завжди край воріт!
Та ми ж переробим
усю вашу вічну роботу,—
Лишайтесь, матусю.
Навіки лишайтесь. Не йдіть.

Вона посміхнулася,
красива і сива, як доля,
Змахнула рукою — злетіли увись рушники.
«Лишайтесь щасливі»,—
і стала замисленим полем
На цілу планету,
на всі покоління й віки.

* *
*

О дивна ніч, о дика ніч жаги,
Коли тремтить і чадіє любисток!
Травневий шал — до забуття любити —
Лишає обережні береги.

Усе в чеканні: спілі краплі рос,
Земля і місяць, вишні і тополі.
І тиша в тиші. І туман у полі
І навіть вуж нечутний, мов донос.

Не оскверни цю мить і не поруш
Цинічним словом чи гріховним жестом,
Коли сріблом здаються кусні жерст
І золотом — окалини калюж.

Бо встане день і буде править суд.
Він цей міраж розвіє і остудить,
І поведе нас у робочий будень,
Де все таке, як і насправді суть.

Усе в чеканні: від зорі до пня...
Ти не сумуй, що промине ця казка.
Усе в чеканні істинної ласки,
Бо навіть ніч свого чекає дня.

МЕЛОДІЯ

Заболю, затужу,
 заридаю... в собі, закурличу,
А про очі людські
 засміюсь, надломивши печаль.
Помолюсь крадькома
 на твоє праслов'янське обличчя,
І зоря покладе
 на мовчання мое печать.

Забілили сніги,
 забілили на цілому світі.
Опадає листок,
 як зів'яле чайне крило,
Там, де ми відбули,
 там, де наше відтгохкало літо,—
Забілили сніги... забілили сніги...
 замело.

Це приходить, мов сон.
 Це приходить до мене із марень:
Теплий шепіт і схлип... чи сльоза,
 чи роса од ріки?
І на обрій вечірній
 ляга, мов на еллінський мармур,
Ледь означений профіль
 і тиха лілея руки.

Я для інших одцвів,
 я під серцем сховав свої квіти.

ПАРУБОЦЬКА БАЛАДА

Я летів красивим чортом
На коні, як ворон, чорнім —
Біла піна падала, мов сніг —
Ех,
 до тієї Чураївни,
Що клялась від третіх півнів
Рушники послать мені до ніг,
Та
 до тієї... до такої,
Що як поведе рукою —
Солов'ї вмирають навесні!

Я летів...

 А на Купала
Дві зорі підбито впали,
Заридав у глухомані сич...
Гей, скоріше, коню-друже,
Щось мені на серці тужно,
Щось не договорює ця ніч,
Та
 ще ж, як на чиюсь намову,
Загубилася підкова...
Щось недобре затаїла ніч.

Я влетів з розгону в ранок
Під високий білий ганок,
Де колись уста її пізнав...
Тільки ж чом це так вогнисто
Сіють музику троїсті?
Чуєш, коню, що б воно за знак?

Розчохнулись навстіж двері —
Став біліший від паперу:
Вийшла Чураївна... у фаті.
Тонко скрикнула, мов чайка.
Випала у свахи чарка.
Три музики зблідли, як святі.

Вмерзнув повід у долоню.
Так оце, виходить, коню,
Ми з тобою гнали крізь віки,
Щоб зеленої неділі

Встигнуть... на чуже весілля?
Де ж твої, Марусю, рушники?!

Щось лепече про розлуку,
Простягає білу руку,—
Повертаймо, коню... в три хрести!
Та

скоріш від цього саду,
Де зустрів я ніжну зраду,
Та не слухай тоскного: «Прости!»

Люто вилетів на греблю,
Вдарив тугою об землю —
Обірвались струни у музик.
Закричали треті півні,
Впала з горя Чураївна
Головою в проданий рушник.

Ще не раз ти, Чураївно,
Скрикнеш чайкою осінньо,
Коли я попід твоїм вікном
На коні, як ворон, чорнім
Пролечу красивим чортом,
Хрещений весільним рушником.
Ех,
до тієї... до такої,
Що як поведе рукою —
Скрипка заголосить під смичком.
Та

до тієї, до другої,
До тії... та не такої.

Під чийм же, коню, ми вікном?!

* *
*

Я спокійно б лежав під вагою століть,
Я б давно вже й землею став,
Але ж бісова дівка на кручі стоїть,
Огорнувши вітрами стан.

Вже зітліли до кореня меч і щит,
Наді мною гуде Дніпрельстан.
Але ж бісова дівка на кручі стоїть,
Огорнувши вітрами стан.

Це було зо дві тисячі з гаком літ,
Коли стрів мене вражий спис:
От як стала на кручі, так і стоїть,
І в зіницях лукавий біс.

І зове, і чарує бровою-крилом,
І п'янить, мов козацький мед,
Перехоплений в стані купальним зелом
Ворожбитського зілля букет.

Ех, повстав я —
розпалася скіфська гора,
Наполохавши римських гусей!
Взяв я рештки меча, золоту пектораль
І сховав крадькома в музей.

Я одягся модерно в нейлон і лавсан,
На побачення біг сто літ.
А вона, огорнувши вітрами стан,
Вже на іншій межі стоїть.

Я роззув черевики, я біг сто літ,
Я побив олімпійський рекорд!
Та вона вже на третій межі стоїть,—
А нехай би взяв мене чорт!

Я поклав собі: вмерти і стерти слід.
Хай гуде по мені Дніпрельстан...
Але ж бісова дівка на кручі стоїть,
Огорнувши вітрами стан.

І з б і р к и
«ІСТИНА» (1976)

* *
*

Світ глибокий, мов колодязь.
Де я в ньому? Крикнув: «Де я?»
Лунко злинуло відлуння
До галактик — од воріт.
Вдалину подаленіло,
Лагідно торкнуло місяць,
Місяць, ніби мандоліна,
Ліна-діна — забринів.

В цьому дивному огромі
Де я? Хто я? — Крапельина.
Крапе... (лине): лина... ина...
Крапка у кінці рядків:
Строго точних — тополиних,
І задумливих — вербових,
І червоних — калинових,—
Крапка я в кінці рядків.

То, виходить, я — кінцевість?
Ні, виходить, я — початок:
Після крапки починаюсь
Я із нового рядка...
Але що це освітило
Весь огроми посеред ночі?
Що це — сонце серед ночі?!
...Матері виймають хліб.

КРЕДО

Кантата

I

Я — комуніст.

І цим усе сказав.

Я — від коріння. Я — із первовіку.
Діла мої, буденні і великі,
Відкриті перед людством, як сльоза.

Оцінью, світе, на вагах доби
Усі мої долання й перемоги,
Та пам'ятай: в незвідане дороги
Я першим клав. Собою. І — в собі.

Я важко йшов.

Мене вогонь хрестив.

Темниці облягали, ніби скелі.
Та з мороку устами Кампанелли
Я Місто Сонця людям провістив.

Увесь, як є, стою на видноті.
Мені нема що від людей ховати:
Ось мій поріг. І отча моя хата.
І хліб, і сіль — у простоті святі.

Я сію й жну.

Хай спека їсть дощі,

Хай палить сніг ще неокріплу прорість,—
Я йду!

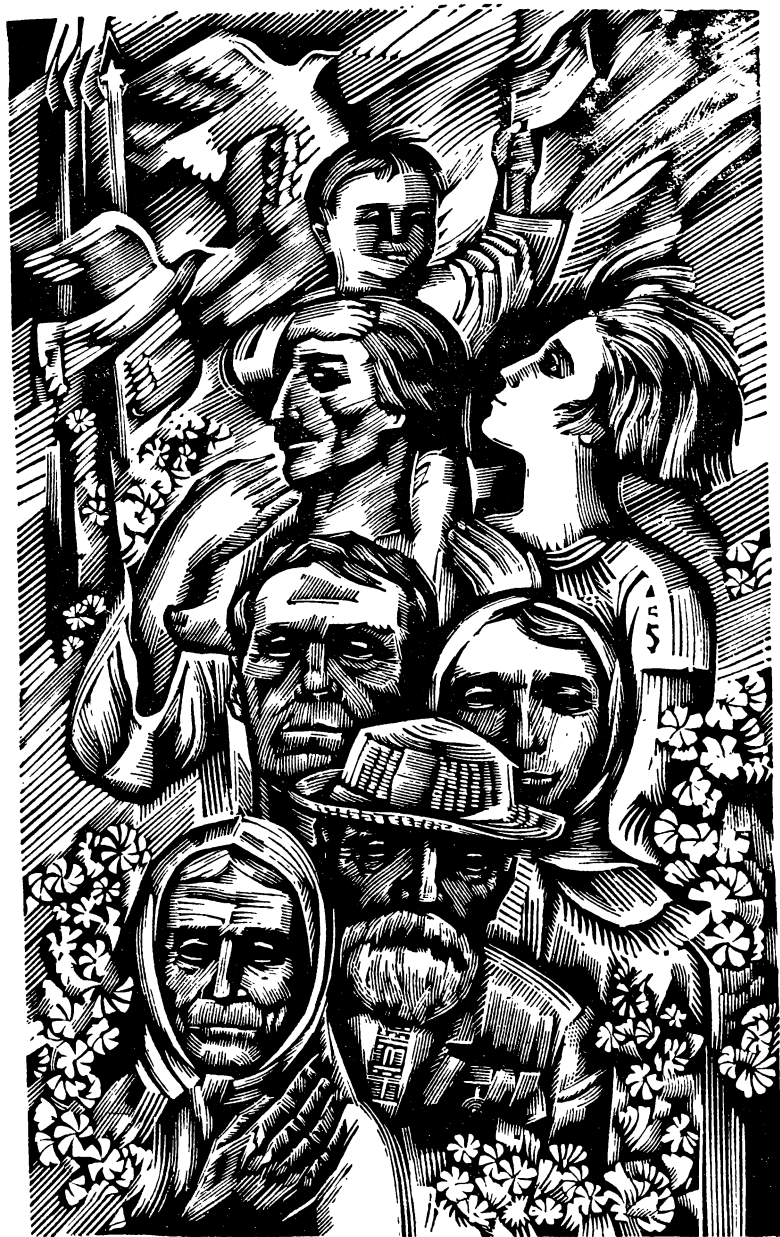
Мені не дозволяє совість

Негоду пересидіти в кущі.

Я чую, як міщух мене пасе
Очима, що одвік не знали неба:
«Чого спішиш? Тобі найбільше треба?!»
Відповідаю:

«Не найбільше — все!»

Бо я стою на крутизні стремлінь.
Мене чатують в пильному безсонні
І мертві очі двадцяти мільйонів,
І очі всіх грядущих поколінь.

II

Я — не аскет...

Мов скрипка ручая,
Я лебедів у дивному звучанні,
Коли при солов'їному світанні
Прошепотів безсмертне: «Ти — моя».

Ніхто ніколи так ще не любив!
Згортали крила люті трамонтани,
І зорі, як пелюстки, трепетали,
І світ увесь по вінця голубів...

Ніщо вселюдське не чуже мені:
Смагляві дні, і ночі чорноброві,
І сон гаїв. І гук новобудови,
І перший промінь у твоїм вікні.

III

Коли тебе обсядуть при меду
Товариші по ювілейній учті,
Я тихо й непомітно, ніби учень,
Стоятиму в останньому ряду.

Та коли грім паде на твій посів
І чорний ворон крилами закреше, —
З рядів останніх я рвонуся в перші
І горе поділю, як хліб і сіль.

IV

Я гордий, мов козацький предок мій,
Що перед можними не скинув шапки.
Я не просив у бога ласки й шани,
А чорта весело гукав на бій.

Та з непокритим молодим чолом
Стою, схилившись у пшеничнім німбі,
Пред образами матері і хліба, —
І меч мій проростає череслом.

Такий, як є, стою на кружині.
 Мені нема що від людей ховати:
 Он сад цвіте. Он... одцвітає мати.
 Он батьків сміх... у рамці на стіні.

Стоять баби — в онуках квіт їх днів.
 Стоять тітки у бабиному літі.
 Дядьки — зніяковілі, ніби діти,
 Від сяєва державних орденів.

Це — мій народ. Спогорда не дивись,
 Що руки в нього з праці вузлуваті,
 Душа ж його пречиста, яко свято.
 А в серці дума й пісня обнялись.

Я весь у нього. Весь він — у мені
 Своєю колосковою судьбою:
 З веселим сміхом понад градобої,
 І з павутинням думи по стерні.

Зоря любистком пахне над Дніпром.
 Пливають отари в надвечір'я з паші...
 Це все — моє. Це все довіку — наше,
 Але й твоє, коли прийшов з добром.

Заходь у гості.

Ось моя рука,
 У щедрості надійна й незрадлива.
 Вона розквітне гілкою оливи,
 Коли відчує щирість кунака.

Та як відчую на долоні знак
 Підступних пальців
 В метушні лукавій,
 Моя десниця в зненависті правій
 Злютується в ротфронтівський кулак.

Від імені святих отецьких ран,
 Від імені знамен моїх урочих
 Я кину в очі хижій поторочі
 Коротке, як удар: «No pasarán!»

VI

Гуде планета в буднях, як вокзал.
Встають проблеми, тихі і великі.
Рішуче написав в анкеті віку:
«Я — комуніст».

І цим усе сказав.

*Нью-Йорк,
1976*

БІЛОРУСІЇ

Три берези ростуть. А четверта — вогнем.

О, прости!

Ти прости мою пам'ять,

хоч право твоє — не прощати...

Будуть весни коханим писати зелені листи.

Та ніколи не дійдуть вони

до четвертого адресата.

Став я сивий, як лось. Став я білий, мов ядерна тінь.

Впали очі мої на обвуглену землю дощами.

Ти простила б, як мати, цю пам'ять жорстоку,

Хатинь.

Але хто ж — коли спалена ти — буде пам'ять прощати?

Ти прости. Я не смію торкатися зболених ран.

Та коли мені вечір погасне останнім стаккато,—

О дозвожь, Білорусь,

перейшовши печальний курган,

Край беріз твоїх тихих

замисленим явором стати.

...Хоча б оддалік.

ТОВАРИСТВУ

А день такий, що тільки жить і вірити!

А сад — немов Ганнуся на порі...

А ми перейдем те, що нам відміряно,

Надійним кроком впертих косарів.

Нам легко йти, позбувшись обережності,

У цьому світі, нетривкім для ніг.

На крила нам не тиснуть застережники,—

І тільки вітер та гречаний сніг...

І тільки б знати, що немарно в світі цім
Топтав дорогу, сиву од століть...
А сад цвіте... А сад такий — аж світиться!
А місяць, як печаль моя, стоїть.

Практичний вік в кібернетичнім лементі
Тверезим пальцем тиче нам в лоби:
«В природі є лиш білі й чорні лебеді».
Брехня, панове, є ще й голубі!

І є любов. І дружба неоплачена,
І, всупереч канонам прописним,
У жодному реєстрі не зазначені,
Червоні коні рвуться в наші сни.

А білий сад...

І хтось пристав наморено.
І кинулась рука на лівий бік...
Тримайсь, козаче! Поки є ми —
порівну
На наші плечі поклади свій біль.

А шлях тече і губиться за межами.
Покоси літ влягаються в стогах...
І буде нас із кожним гоном меншати,
І глибшатиме на плечах вага.

І все мине...

І, з вічністю обвінчані,
Останню чарку наллємо зорі...
Та буде сад!
Бо там, де ми закінчили,
Почнуть сини... ходою косарів...

* *
*

Все в цім світі відоме:
за щастям — біль,
За початком — кінець поеми...
І Планета виконує свій колобіг
По давно уже награній схемі.

Є Народження й Смерть — два стовпи
на Межі.

А між ними — події одвічні:
Комбінації стріч, і розлук, і жоржин,
Варіанти падінь і величчя.

На повторях живем. Тож буває часом,
Що повториш чиюсь навіть позу,
Бо окреслило путь наш примарним ласо
Вічне *circulus vitiosus* *.

Та буває: найвища із наших мрій —
Повторити чиюсь роботу...
Я хотів би, наприклад, як Екзюпері,
Просто не повернутись з польоту.

Щоб в трагічнім чеканні жінки
над Дніпром

Трепетали, як зламані стебла.
І зелені долони аеродром
У розпуці здіймав до неба,

Щоб кипів телеграф од тривоги, мов казан,
Телетайп захлинавсь кулеметом,
І щоб з ока локатора впала сльоза
На сувору печаль Планети.

...А як хтось запитав, де це я забаривсь,
І чому, й на якій роботі,
Щоби друг мій спокійно тоді повторив:
«Він іще... не вернувся з польоту».

* *

*

В ті дивні дні,
коли мої штани
Іще тримались на одній підтяжці,
Я все ніяк допетрати не міг,
Що крутиться земля,
мов куля кругла.

* Замкнене коло (*лагин.*).

Коли б земля —

так думалось мені —

Була мов куля, та ще й оберталась,
Тоді б, напевне, кавуни з баштана
Навивпередки б врозтіч розкотились,
А то — лежать...

Ех, голуба пора!

Ну що ти візьмеш з хлопчика малого,
Коли вже зараз —

мовби й у літах! —

А інколи спинюсь біля баштана,
І раптом закортить підкратись тихо,
Позв'язувать огудиння докупи,
Щоб не порозбігались кавуни.

І я б зв'язав, аби не сторож сивий.
Та ще літа примружено-лукаві:
Стоять і визирають з-за плечей...

* *

*

За рікою тільки вишні...

тільки вишні... тільки вишні,

Та дорога за тумани утіка.

І ніхто мене не чує,

і ніхто мені не пише,

І ніхто мене не жде і не гука.

Це тому, що цього ранку

з-над ріки умовним стуком

Вірний дятел мені вістку переслав,

Що, мовляв, на видноколі

засвітилася розлука,

Що печаль до мене плине

в два весла.

Це тому, що за рікою

тільки вишні... тільки вишні,

А у річці скаламучена вода.

Це тому, що цього ранку

ти на берег мій не вийшла

І не вийдеш — мені дятел передав.

Це тому, що в цьому світі
загубитися не важко

Між провулків, віражів і вітражів.

Це тому, що інші встигли
обірвати всі ромашки,
А мені тепер на серці ворожить?

Це тому, що мені в серці
поселилась тиха мука,

Це тому, що... це тому, що...
Це тому,

Що на обрії моєму
засвітилася розлука

І розтала у вишневому диму.

І з з б і р к и
«ЗАКЛИНАННЯ ВОГНЮ» (1978)

БАЛАДА

І вітер сурмив, і грім рокотав,
Коли я у світ ступив.
І серце моє стугоніло, як здвиг,
В могутніх грудях степів.

І сили в мені океаном ревли:
Плював я на Буг і Сян!
І вирішив я, необачний, тоді,
Що бога за бороду взяв.

І ліктями враз розіпхав людей,
І крикнув у світ:

— Я сам!

Коли по коліна мені Дніпро,
То що вже там Буг чи Сян!

Товариш здаля натякнув:

— Стривай,

Щось мутно мені на душі.
Воно, пак, не грішно узять собі,
А й людям же щось лиши.

А я собі нишком сміявсь:

— Говори,

Співай про людей і світ!
А все ж таки ближче сорочка своя,
І в кожного всесвіт — свій.

Чи є кому думать про інших,

коли

Усяк до стодоли пре?
І хтозна: чи світ не зі мною почавсь
І чи не зі мною вмре?

...І грім рокотав, і вітер сурмив,
Коли

я

осяг зеніт.

І, мовби довкола осі,

кружляв

Круг мене ледачий світ.

Я сам — проти сонця.

Я сонцем став.

Все небо моїм було,

Я зверхньо округ озирнувся —

і вмить

Морозом крило звело:

З-під сонця

в пронизливім віражі

На гострім куті крила

На мене шуліка ішов у піке,

Як пущена з лука стріла.

За першим ударом згорнувся світ,

За другим — змалів, як хрест!

О, де ж порятунку шукать мені,

Коли я один, мов перст!

А він мене так пригинав до землі,

Що в грудях заходивсь дух.

І пір'я летіло із крил моїх,

Немовби качиний пух.

А степ — як долоня.

Лиш десь на краю

Підводивсь далекий горб.

Та камінь на ньому лежав якийсь,

Підставивши сонцю лоб.

І, сили зібравши останні,

я,

Мов заєць, шугнув за горб.

І тої ж фатальної миті коршак

У камінь ввігнав свій дзьоб.

І в смертній озлобі на мене скосив
Він око, що кров'ю сплигло.
І з каменя, мов покривало мерця,
Опало його крило.

І напис одкрився:

«Ми тут полягли

Давно, що аж камінь осів.

Усі — за одного. Один — за всіх.

І всі, як один, — за всіх».

* *
*

Пахнуть сонцем дині спілі,
Хмелем б'ють меди скажені...
А під небом,

в чистім полі,

На вершку Савур-могили
Сіли, як трикутник в колі,
Три козаки при антені.

Добули люльки калені,
Затяглись — гадюк труїти.
Підтягли собі антени:
Що там діється у світі —
В світі білім і зеленім,
В чорнім і червонім світі?

Триста років тому з гаком
Віднесли вони султану
Знакомитий лист з Кодаку,
Та й вертають до лиману —
Вже ось триста років з гаком
Повертають в Січ кохану.

Як виходили із двору
Посинілого султана,
Підлий візир крізь дозори
Слав убивць поза тумани.
Кожен закуток Босфору
Брали в шори ятагани.

Тридцять літ важкі галери
Заганяли їх в капкани.
Півстоліття... на папері
Доганяли їх султани.
А вони додали терні
До Дніпрового лиману.

Облітали моди й стилі,
Як під сиверком полова.
Набиралося на силі
Триста з гаком
 рідне слово,
Що султанів попелило
І сміялось чорноброво...

Пахнуть літом дині спілі,
Хмелем б'ють меди скажені...
А під небом, в чистім полі,
На вершку Савур-могили
Сіли, як трикутник в колі,
Три козаки при антені.

Джинси в хлопців модернові —
Триста з гаком літ минуло!
Та не похитнулось слово,
Не зів'яло, не заснуло,
Так і жити їм у слові,—
Доки в слові не заснули —
Три козаки при антені...

ГЕКЗАМЕТР

*Пам'яті учасників
«матчу смерті» 1942 року*

Став для них стадіон
 полем останнього бою.
За перемогу
 їм смерть
 обіцяли арбітри ворожі.
...Виграли чесно вони,
 полишившись самими собою
Нині у них навіть час
 уже виграти
 не зможе.

ПРИТЧА ПРО СЛАВУ

I

Круто коні Порти місяць
Кров козачу в долині.
Хижо блимає півмісяць
Жовтим оком в тумані.

Над залізний дикий лемент,
Над криваво-сизий смерк
Крук султанського алама *
Тінь зелену розпростер.

Кошовий промовив:
— Хлопці,
Одцуралась доля нас.
Ще й за пруг не сяде сонце,
Як проб'є наш смертний час.

Обступило бусурмання.
Тане військо, що роса.
Залишилася остання
Повна сотня, як... сльоза.

Це коли б зайти з байраку
Турку в спину,
а тоді
Нагло вдарить посіпаку,
Мо', й зарадимо біді.

Тільки ж будемо одверті:
Доки проламаєм бран,
Не одного з нас із смертю
Повінчає ятаган.

...Впала тиша чорним стягом,
Зажурився очерет.
І тоді козак Нетяга
Вийшов з гурту наперед.

* Алам — вимпел, знак турецької військової частини.

Що уста, як мед у сотах,
Що вже гожий на виду!
— Дайте, — каже, — батьку, сотню.
А, дивись, і проведу.

II

У пекельнім ярім гулі
Тиша крушиться, як лід.
В правовірному Стамбулі,
Як стіна, султан ізблід.

Од козачої відваги
Втік паша, як битий лис...
Кошовий обняв Нетягу:
— Добре, сину, потрудивсь!

За отсю роботу гойну,
За веселу молотьбу
Віддаю на тиждень вольну:
Погуляй на всю губу!

III

В три меди шумує брага.
Дзвони б'ють в Чигирині.
Мчить на огирі Нетяга
Да при срібнім стремені.

В тулумбаси б'є Полтава,
Котять луни на Лубни:
— Козаку Нетязі слава!
— Мамо, двері відчини!

Вийшла з хати мати сива.
Вийшов батько до воріт:
— Та й спасибі ж тобі, сину,
Що не осоромив рід!

Древній дід спустивсь із печі,
Може, вперше за сто літ.

Обійняв онуку плечі:
— Весь же в мене, бісів квіт!

Молодиці наче пави.
Парубки немов дуби.
Тільки й чути:
— Слава, слава!
Нум, Нетяго. пригуби!

Погуляй на волі, брате,
Пій, щоб змовкли солов'ї!
Подивись, які дівчата.
Вибирай — усі твої!

IV

Встав козак:
— А що, родину,
Чом би я й не веселивсь?
Щоб як море — по коліна,
Щоб як люди — розступись!

Відробив я в слави мито,
Сам тепер гравець і жнець.
Гопаком піду по світу —
Руки в боки — навпростець.

К бісу броди-перелази,
Що нам, коню, перелаз!
І плював я на укази,
Як я сам собі — указ!

V

Дід сказав:
— А вдар по лиху,
Весь же в мене, батьків син!
Погуляй собі на втіху,
Розбирайте, хлопці, тин.

Гопаком виходь на луки,
Шквар, щоб знали паничі!
Навпростець чеши, онуку,
Лиш... могил не потопчи.

VI

Батько каже:

— Нумо, хлопче,

Погуляймо, як колись.

Межі дукам перетопчем,

Старшині потрошим ліс.

Розхитай тини ледачі,

Ситих вилупків провчи!

Лиш, дивись, при тім, козаче,

Ти своїх... не потопчи.

VII

Мати вносить сорочину,

А мережка ж — як огонь!

— Погуляй, моя дитино.

Тільки, сину, і твого.

Стежку тиху крізь отаву

По росі протолочи.

Та й гуляй собі на славу!

Тільки... жита не топчи.

ЛЕВ ТОЛСТОЙ

Крутий полянський в'яз.

Мав Зевсову подобу...

Корінням борода востаючи углиб,

Він пам'ятав себе

ще від часів потопу,

Як перші зерна висвятив на хліб.

До борозни тягло.

Умів загнути обід.

Уперто вибивався з графа — в косаря.

І шокував бомонд

його мужицький чобіт

Завбільшки з трон маленького царя.

Він сам себе воздвиг,
не прагнучи в месії.
Та, вчувши в ньому лев'ячу могуть,
Довірила йому знесилена Росія
Явити світові свою велику суть.

До нього, як в собор, вела прочан дорога.
Святий синод кипів:
— Осквернено чертог!
Бо хто повірить во єдиність бога,
Як ще один... за плугом ходить бог?!

Анафему ревли усі церкви стоглаво,
Хрестами ледь сягнувши бороди.
І дзвін замість проклять —
воскресну славу
По всій Русі гримів йому:
— Гряди!

Горою він постав — на повен зріст народу.
В грядуще заглядав і про минуле зрів.

Під ним текли віки,
як хмари у негоду,
І пил його чобіт осліплював царів.

Голубив, як отець, бліде чоло Монмартра.
На Бородінську січ благословляв полки.
І в цезарьськiм вінці
великий Бонапарте
Позиркував, як гном,
із-під його руки.

Він бачив цільним світ.
Душа ж, як бойовище,
Розколено пекла.
І дощової мли
Востаннє вирушив шукати
правду вищу,
Лишивши в дверях ключ для тих,
що вже знайшли.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВАЛЬС

*Однокласникам
Новосанжарської школи*

Золоті мої надії, молоді мої сади...
Надвечір'я вересневе одягається в кармін.
Відкурликали осінньо, відгукали поїзди.
...А на третім полустанку осипається жасмин.

Голубі мої світанки, кольорові мої сни,
Скільки літ перелетіло, скільки зим та перемін!
А крило моє травневе повертає до весни,
Де на третім полустанку прокидається жасмин.

Та не може ж того бути, що одбуте промина!
Поверніть мене до класу срібним покликком
дзвінка.
Зажурилась моя парта, третя парта од вікна.
...А твоє волосся хлюпа, наче бронзова ріка.

Відступіться, мої літа, як тумани за поля!
Випливаєш ти красиво на прощальний юний вальс.
Вся в небесно-голубому — перша дама короля.
...А зоря моєї долі тихим сумом повилась.

Білим квітом на волосся опада холодний час —
Скільки літ перелетіло! Що було, те відгуло...
А мені і досі сниться молодий вишневий вальс,
Хоч між нами всі дороги вже давно перемело.

Золоті мої надії, молоді мої сади...
Надвечір'я вересневе одягається в кармін.
Відкурликали осінньо, відгукали поїзди.
...А на третім полустанку осипається жасмин.

ПОВЕРНИСЯ!

Так негадано ця осінь
закурликала над степом,
закружляло, заячало над чолом.
Так неждано за плечима
затужилось мені небом,

застогнало висотою під крилом.
Похилилось вечорово,
зажурилося, як вербам,
защеміло перегірклим полином.

Журавлі лишають гнізда,
Холодком дихнули хмари.
Мерзнуть пальчики манюні у беріз.
Бач, і ти зібралась в ірій
з своїм судженням у парі,—
я ж крилом до цього берега приріс.
Тільки чом це потемніли
Твої тихі, твої карі
твої очі, затуманились від сліз?

Золота моя,— далека,
голуба моя,— висока,—
просурмили на дорогу вожаки.
Відлітає за тобою
моя доля сіроока.
Тільки ж ти не озирайся з-під руки.
Одвернись від мене гордо,
промини мене жорстоко!
...Пригорнися хоч туманом до щоки.

Ти лети — не озирайся
на блакитному порозі —
скільки в тебе ще попереду весни!
А мені судила доля
зоставатися в морозі,
у холодних заметілях сивини.
Не світи мені сльозою,
забувай мене в дорозі,
не вертайся, не боли і не мани!

О, не слухай! Повернися
хоч на мить, на соту весну —
з молодим своїм красивим королем!
Я з останнього морозу
від крила твого воскресну
як не лебедем, хоч сивим журавлем.
Через всі тисячоліття
на дорозі перехресній
припаду до твого сліду ковилем.

ВІД БІЛОЇ ХАТИ ДО БІЛОГО ДОМУ...

1. ЗНАЙОМСТВО

Сирий бетон аеропорту Кеннеді.
Якось зненацька вискнули шасі.
Все. Дев'ятнадцять десять за нью-йоркським.
...Давайте познайомимось, Америко.

Туман.

Несе бензинним перегаром,
Немов сивухою від пияка.
На злітних смугах блимають вогні
Багрові і зелені. Потойбічно.
Задержши хижо вигнуті дзьоби,
Зловісно, важко в небо виповзають,
Немов доісторичні птерозаври,
Похмурі надсучасні літаки.
Ет цетера... Ет цетера.
(Набір джентльменський пристанційних вражень
Короткочасних візитерів.)
Не звідси починається Америка.
Не з того боку починай знайомство...

Ти почни для знайомства
доскіпливий тест
Не з герба, що вінча
президентську карету,
Не з гучних Декларацій —
ми знаємо текст!
У двадцятім з підтексту
вивчають анкету.

Не з початку —
з фіналу вивчати почни,
І початок розкриється,
наче долоня.
...Ось квадрат тишини.
Від стіни до стіни
Вся Америка втислась
в масштаб Арлінгтона.
Акуратно. І вулиці. Назви. Проспект.
Майже все, як в житті.
Навіть краще, їй-богу...

Так себе планувала.

Огляньте проект:

Видно задум

і те, що лишилось від нього.

Все тут:

замисли горді початку доби.

І — зола по замисленім,

як від напалму.

От полегли за волю —

це засів судьби.

От врожай на сьогодні —

убиті з В'єтнаму.

Понад ними —

маленькі, лялькові хрести,

Як плюси до могил

президентських

розкішних.

...От і перший підтекст.

І — крути не крути,

Ну ніяк не збігається з текстами,

грішний!

2. ГОРИТЬ НЬЮ-ЙОРК...

Щоніч горить Нью-Йорк.

Спливає кров'ю тьма.

Обличчя горожан — як лики, литі з воску.

І все довкруг космічний жах пройма,

Немов у видавах Ієроніма Босха.

Ти погуляв, Нью-Йорк!

І от він — страшний суд:

Відьомське полум'я гуде в пекельнім танці,

Молись чи не молись: сувій гріхів несуть

Скальповані тобою індіанці.

Колись тобі, голодному,

вони

Індика принесли, наївні діти честі.

Ти щедро відплатив:

під регіт сатани

В серця їй розрядивши свій вінчестер!

...Горить, двигтить Нью-Йорк.

Рокований огонь

І я в цім ланцюгу на руки їх беру
І впевнено передаю в майбутнє

Білявих, яко день, чорніших від ночей,
Червоних, як гранат, жовтіших од лимона —
Беру до рук дітей

і в книзі їх очей
Читаю одсвіт сподівань Лінкольна.

...Коли розтане дим, і дощ паде з небес,
І, стерши піт, ми глянемо на себе,—
У серце нам кольне:

та ж ми стрічались десь...
Стривай, стривай, чи... не на кручах Ельби?

3. ПРО ЧЕРГИ

Немає черг...

Ну що ж, у чорні дні
Ми й за Америку відстояли.

По картках.
Ви, певне, вже й забули, пане Картер?
...Ми — ні.

Немає черг.

Скупилися одні.
До інших центи стукають не часто...
Бува в житті. Не всім же й на коні,
Комусь і пішки дибати до щастя.

Я — не сміюсь.

Нас вчили не дарма,
Що з бідності негоже глузувати.
Та вже як за книжками черг нема,
То це вже, президенте, страшнувато.

4. В РАМІ ПРИЦІЛУ

Все як належить:

засіда конгрес.
Шанує бізнес діло і доходи.

Кудись у небуття новітній хрест
Несе покійно статуя Свободи.

Все як годиться:

гомонить сенат.

На перехресті президента лає,
Наркотиків набравшись,
демократ...

Байдужо поліцейський позіхає.

Функціонально все... аж до ніяк,
Розграфлено до крапки, як на мапі.
І лиш в ході людей

бліда поквапність

Виказує мерзлякуватий ляк.

Я теж відчув цей гострий холодок.

Шукав його начало довго й чуло.

І от збагнув:

так промерзає дуло,

Коли лягає палець на курок.

Не доведи:

прожити все життя

Отак в прицільній — крізь оптичне — рамі!

Чекать, як дев'ять нормативних грамів

Вженуть без докору і каяття!

А так — парад!

Як гордо йдуть вони

Американським діловитим кроком!..

Та враз пригнеться котрийсь ненароком,

Як перед пострілом із-за стіни.

Цей вічний жах!

Він в кожному сидить:

В отій, що виклично підперла двері,

В сутязі, клерку. Навіть — мільярдері.

Та що там! — в президентові не спить.

От він державно висіває мак

Про право й правду — густо і сердито!

Коли ж копнуть:

він хоче утопити

У хвилях слів одвічний переляк.

Тому, урвавши велемовний лад,
Ні-ні та й зиркне з-поза мікрофона
Туди,

де вбитих президентів ряд
Шикується
у тиші Арлінгтона.

Грими і слав
свободу по Фур'є!..

Але у межах.
Най господь бороне
Ступити в круг пристріляної зони,
Де править бог по імені:
«Моє!»

І він у межах визначених гра,
Бува, й на грані фолу, та... не далі.
Бо відчува, як хтось очима стали
Його в приціл оптичний назира.

5. ПРОМЕТЕЙ ПРИРУЧЕНИЙ

Якось Нью-Йорком,
крізь ядучу сперту,
Я брів, мов Дант, в сірчанім тумані.
І раптом на скалі Рокфеллер-центру *
Сам Прометей — свят-свят! — явивсь мені.

Я вже хотів у ноги Богоборцю
В священній шані пасти долілиць,
Та щось мене спиною на півкроці,
І зник міраж, як пил з-під колісниць.
Ні скелі, ні орла.

Отямивсь: де я?!
На тлі стіни, як в дзеркалі кривім,
Блаженно возлежав із ликом Прометея
Золочений лінивий херувим.

З-під банку зиркав іронічно стражник.
Мовляв, за гроші... й не таких, либонь.

* Один з найбільших осередків бізнесу і розваг.

...І крикнув ридма я відступникові:

— Зрадник!

Ну, сам продавсь...

Так як ти міг — вогонь?!

Ти ж правив у змаганнях нам за міру.

Таж поруч тебе сам Іуда — тінь:

Той — одного продав...

А ти ж запродав віру

Мою

і всіх минулих поколінь! —

І камінь взяв я,

гострий і ребристий.

Вже замахнувся...

Та раптом височінь

Хитнулася,

і з металевим свистом

На голову мені поверглась тінь:

Над хмарочосом, що нависнув грізно,

Уп'явши кігті у криваву плоть,

Летів орел

похмуро і залізно

Чинити кару

за Евксінський Понт.

І стогін болю із гірського краю,

Протявши небо, вмерз у материк:

— Мужайтесь, люди! Я за вас вмираю,

Та доки люди ви —

не вмру повік!

І зник фальшивий дубль,

як потороча.

І я одкрив у древньому

нове:

— Покіль за нас вмираєш,

Богоборче, —

Безсмертний ти,

бо віра в нас живе.

6. ТА ВІД БІЛОЇ ХАТИ...

Та від Білої хати
аж до Білого дому —
Субмарини й ракети,
океани, туман та печаль...
Принеси мені, вітре,
хоч стеблину соломи
З материнського поля
на свинцевий Гудзонів причал.
В цім залізному світі
верховодять машини.
В темних вигинах вулиць
бродить ніж та оптичний приціл...
Принеси мені, вітре,
сизий холод ожини,
В цю задушливу ніч
принеси мені сонце в руці.
Тут безжалісно правлять
навіть з сонця проценти...
А душа моя вдома,
а душа моя шлях обійма,
Де стрічаєш ти, мамо,
поштаря із райцентру,
А листа все немає,
а листа щось від сина нема...
Не тужи, моя мамо,
при вікні,
при віконці —
Понад всі океани,
великі й малі,
Наша вишня на гілці
подає мені сонце,
Що ніколи не зайде,
бо зіходить на отчій землі.
Я до рідного сонця
прихиливсь, як до брата.
Хмарочоси щезають,
ніби ящери, в темінь століть...
Вища Білого дому
моя Білая хата,
Бо за правду стоїть.
Бо на правді одвіку стоїть.

ПРИ ГОНЧАРНИМ КРУЗИ

Цикл

Олесеві Гончару

1. ЗАЧИН

Круг провістив Гончарові,
що коло — основа спіралі...
Шосте довершив.
На сьомім ідеш у zenit олімпійський...
Станеш на сотім,— узри
не лише позаобрійні далі,
Але і перший виток в квадратурі своєї коліски.
Сину полтавських тополь,
що тримають півкулю ефіру.
Сивий сівачу ланів
українського вічного слова,—
Шану воздавши,
проте,
не сотворим із тебе кумира:
В коло любові берем.
Адже коло — спіралі основа.

2. СПОГАД

Світ міняється, як світ
У довічній колісанці:
Одійшов надвечір дід,—
Онуца знайшлося вранці.

Зійдуть трави на межі.
Відболять пекучі дати...
Так чого ж це — розкажи —
Зажурився ти, солдате?

«Гей, братове ж ви мої,
Так воно було б щасливо,
Та згадалися бої,
І приснилися усі ви.

Спалахнуло голубим,
Наче вибух при окопі:
Скільки ж вас я розгубив
По розтерзаній Європі?!

Як ви там, на чужині,
Чи не давлять вам Карпати?
Так хотілося б мені
Вам у мармурі воздати.

Вознести понад віки,
Над висоти і висотки,—
Я ж насипав лиш горбки
Із солдатської пілотки.

І тепер який горбок
Не зустріну на околі,—
Осікається мій крок,
Як в мінованому полі.

Та найбільш мені болить,
Заболить — аж до знемоги,
Як онука побіжить,
І не глянувши під ноги.

Все в мені йому кричить
Тоскним криком остороги...
А онука знай біжить,
І не глянувши під ноги... »

Ворухнулася рілля,
Перейшов по травах легіт.
Із далекого даля
Обізвалися полегли:

«Та хіба ж на смертний труд
Йшли ми, брате, задля того,
Щоб онукам перетнуть
Сірим горбиком дорогу?

Хай летять, як ластівки,
Хай в лице їм вітер свище:
Насипали ж нам горбки,
Щоб онуки стали вище!

Ти прислухайся на мить —
Наче дятлик на осонні...
Певне, хлопчик тупотить —
Чуєм стеблами долоні.

А оце ось жебонить,
Мов джерельце біля скроні.
Певне, дівчинка біжить
Подорожником долоні.

Не судилося своїх
Нам гойдати доню-сина.
Так дозвольте хоч чужих
На долонях поносити.

Доки дітям лопотить
Безберегими степами,
Доти нам не вкриє світ
Мертвим попелом непам'ять.

Кинь, солдате, сум-жалі:
Так на світі урочисто!
Скільки в тебе при столі
Назбиралось товариства!

Срібну чарку підніми
І за тих, кого немає.
Пробачай, зайшли б і ми,
Так земля... не відпускає».

3. МАРАФОН

При стартовій лінії доля рівня їх у ряд:
Усім їм однаково світять на фініші айстри.
У спразі вінця в неофітів зиниці горять...
З-під мудрих повік у дорогу вдивляється майстер.

Він знає, яка то жорстока й трудна далина,
Як зманливо легко спочатку скоряються версти,
Як важко по тому на спині дорогу цю нести
Від мертвої точки, що серце навпіл розтина.

Він знає, що многі, занадто голінні до слав,—
Не втримають темпу, падуть на узбіччі у трави,
Він їх остеріг би, але не дано йому права,
Бо в тому двобої з собою змагаєшся сам.

Суддя, як одвіку, раптово натисне курок.
Рвонуть новобранці, немов лошаки серед степу.

І тільки досвідчений майстер, не зрадивши темпу,
Спокійно перейде на свій, уже звірений крок.

Він знає: не варто спішити — тільки перша верста.
Дорога попереду — вельми підступна й далека.
Каліфи на мить, як на мед, вириваються легко.
А ти не спішиш — в тебе надто висока мета.

Ти ще їх побачиш, зів'ялих, непевних, як дим,
В уламках надій, що розбились о кремій
на друзки:
Вони проклянуть у кюветах дорогу і друзів,
Доводячи ревно, що краще ходить, як ходив.

Одного за одним в суворім прискоренні ти
Обійдеш передніх, що чорно звугліли на сонці.
І жестом руки їм накажеш:

«Тримайтеся, хлопці!»

Бо ці таки дійдуть, хоч мертвими — до мети.

Під рокіт овацій ти першим промчиш стадіон
І, скинувши втому, повернешся знову на фініш,
Де з усміхом добрим тобою ж подоланих стрінеш,
Які лиш закінчують в муках тяжкий марафон.

Їх важко хитає, утома супроти гребе.
Потріскані губи, од пилу чуби спопелілі.
Та горді вони, бо уперше здолати зуміли
І мертвий бар'єр, і дорогу, і навіть себе.

Ти їм, як синам, підставлятимеш плечі круті,
Бо знаєш: прорвавши знемоги капронові пряжі,
Приходять до фінішу тільки надійні і справжні,
Які вже ніколи не зійдуть на третій версті.

...А поки що доля рівня їх при старті у ряд:
Усім їм однаково світять на фініші айстри.
Від спраги на славу у юних зіниці горять...
Поглянувши мудро на них,

усміхається майстер.

4. ЗАВЕРШЕННЯ

Круг провістив Гончарові,
що вічне — дорівнює руху...
Звершене коло одразу ж
новому стає за основу.
Глину веде він за руку.
Веде його глина за руку.
Так вони ще раз відкриють,
що спершу було таки *с л о в о*...

СИВЕ СОНЦЕ МОЄ

Цикл

Пам'яті матері

I

Чорний вітер.
Жовтий смерч.
Гухнув пугач в оболоні.
Чи то яструб, чи то... смерть, —
Просвистіло біля скроні.

Чорний грім.
Свинцеве тло.
Небо тріснуло на скельця...
Попід горло перейшло.
Полоснуло біля серця.

Щось в душі,
на самім дні,
Застогнало, підсвідоме.
Обвуглів, як на вогні,
Жовтий лист аеродрому.

Біг я сліпо.
Падав...
Біг...
Коні сторчма — у замети.
Літаки валило з ніг,
Задихалися ракети.

На порозі хати стих.
Глянув... ноги похололи.
Захитався світ:
«Не встиг».
І ніколи вже...
ніколи...

II

Дивний той день. Безликий.
Ні праведний, ані грішний.
Апокаліпсис. День паузи...
Під зодіаком нуля.
Хтось там стоїть?
Я це стою? Чи хто інший?
Яма — на всесвіт... маленька-маленька земля.
Лугом ідуть... Степом ідуть.
Лісом померклим.
Яма їх тягне, немов сатанинський магніт.
Хтось зарідав. Хтось шамкотить:
«Вчора померла».
Хто це сказав? Хто це — скажіть?
Що ж це — скажіть?!
Вирваний день. Мінус.
Зворотного відрахунку.
Був ти чи ні? О, краще б тебе не було!
Онде стоїть. Я чи не... я?
Хряснуло лунко.
Креп на червоному.
Жовте, як віск, чоло.
Хтось — за плече. Тяжко взяли лопати.
Цвях не заходив. Примірились... в скроню мені.
Крик осліпив. З крику прозрів:
— Людоньки! Мати!..
День проминув? Вік проминув?
...Стою в однині.
Тиша глуха. Тиша сира.
Затхла, мов яма.
Вмерли годинники. Стовбма стоять. Кам'яні.
Хлопчик пробіг. Хлопчик гукнув радісне:
«Мамо-о!»

Скинувсь, як птах,— вдаривсь о горб.
...Стою в однині.

Світ, як гранітна плита,
обвалився на рамена.

О, я тепер відчуваю на власнім горбі,
Як ти покійно тримала
за себе й за мене,
Як ти несла оцей всесвіт важкий
на собі!

Важко іти. Сам, наче перст. Хрест мій — печальний.
Руку простяг: прагнув плеча... Горбик — і все.
Все — на мені. Сам я на сам.

Тепер уже — крайній.
Вітер в лице мені холод космічний несе.

Ніде сховатись. Промерзлих степів панорама.
Сніг — наче марля. Біла пустеля. Зима.
Як мені холодно... Боже, як холодно, мамо!
Холодно, мамо... Холодно, мамо...
Холодно, ма-а!!!

III

Заметілі відходили...
За веліннями дідів, заповіданими свято,
Треба матір поховати
Біля отчої могили.
Але де ж його могила?

Скільки раз шукати брався!
«Де ти, батьку?» — кличу вічно.
...Тільки прізвище на братській
Символічній...
символічно.

Тільки прізвище
та брила.
І дощі вже відходили...

Ти прости мені — благаю —
Ти прости мені, стражденна,
Що оце ж тебе ховаю
Біля батькового...
ймення.

IV

Рік проминув? Чи вік проминув? Не знаю.
Вже народилася перша трава забуття.
Гуси летять. Вдруге летять з-за Дунаю,
Все проминає...

Не проминає життя.

Зійдуть сніги. Квіт опаде. Вродять ранети.
Звершиться коло.

Новітнє почне віражі.

Тільки повік, доки кружляти планеті,
Ти не повернешся, мамо,
з тієї межі.

Думи пливуть, як літаки.

Важко. На Київ.

Ще один день тихо зійшов.

Весь — у собі...

Як я тебе розумію,

Кайсине Кулієв,

Брате мій сивий

по сірій сирітській судьбі!

От стоїмо,

похилившись, як скорбні знамена.

Гори між нами. Та горе між нами. Віки...

Так іще близько не був ти, Кайсине,

од мене:

Серцем до серця. Сльозою.

Рука до руки.

Важко нам, брате. І — легко:

не тягнуть стодоли.

Але скарбів наших стачить на весь материк:

Маємо землю отецьку,

свою, неприкуплену долю.

Рідні могили. Святі імена матерів.

Маємо все! Ні купити його, ні продати.

З віку передане,—

передамо у віки.

Чую, як легшає всесвіт важкий мені, брате.

Плечі розправив...

торкнувся твоєї руки.

Чорний вітер.

Жовтий смерч...

Так у вічній коловерті:
При дорозі бродить смерть,
Та нема дорозі смерті.

Всі колись довершим круг
На вінкові, на печалі...
Та вовік безсмертен рух
Нескінченної спіралі.

Всіх на марах понесуть...
Так доволі нам тужити:
Зерно в землю теж кладуть,
Щоб воно воскресло в житі.

Та коли б не падав цвіт
По весні під ноги літу,
Не зав'язувавсь би плід
Для нового первоцвіту.

Коні круто крешуть в брук:
Ще копита непритерті.
Доки є дорога й рух,
Доти, брате, ми безсмертні.

Тож — на коней!
Зло до пня
Підкоси мечами правди.
Хай нагірно осіня
Хустка матері, як прапор.

Рід наш — з кореня верби.
Не шукай древніше знаті!
На фамільному гербі
Ми карбуєм вічне:

М а т и!

В чорнім горі і журі
Віру нашу не підтяти:
Умирають матері,
Та не вмере ніколи

М а т и !

Поговоримо, мати.

Ніщо не завадить тепер:

Ні робота, ні клопіт.

Зітхнувши, забули сусіди.

Не осудимо їх. Так одвіку:

родився — помер.

А живим — про живе:

підрастають у клопотах діти.

Поговоримо серцем до серця.

Бо ти — у мені.

Ти вже всесвітом стала.

Зорею. Травою. Вербою.

Поговоримо навстіж.

Та й де тут узятись брехні,

Коли я говоритиму, мати,

з тобою... з собою?

Почнемо про життя.

Книгу пам'яті вітер горта.

Про життя — як життя.

Не хитнувшись ні в комі, ні в титлі.

...Одсуваю літа.

Стрілянина затихла. Світа.

Німець чоботом гримнув

у злякані двері навідліг.

Ти була молода. Вже — солдатка. Іще — не вдова.

Німець важко дивився.

Ти блідла... біліла, як вишня.

Раптом зиркнув на мене.

Сіпнуласть рудава брова.

Якось наче осів. Озирнувся незряче.

І... вийшов.

Потім скрадно повзли комендантом усічені дні.

Потім — вересень. Ранок. І крик відгорьований: «Наші!»

Потім травень. Дев'яте. І — це вже було по війні:

Сполотніла поштарка. І ти, непритомна, на паші.

...Повернувся сусід.

Моложавий і ситий, мов кіт.

Шелестіло: з полону?.. чи з тилу...
Чи звідкись у чорта...

Навалившись на хвіртку,
сміявся мордато в одвіт:

— Ви тут з німцями, знацця...
А ми, брат, із фр-онта.

Ну, чого ти ревеш? — через тин, по-кумівськи, гримів. —
Та було б хоч за ким. Молода іще, встигнеш...

пожити.
Він же в тебе — завжди перед батька.

А жити — не вмів,
Де йому воювать!

Воювати, кума, треба вміти.

Як ти плакала гірко!..

Білили мої кулаки.

Я поклявся: спалити його ненависну оселю...

А на ранок ти бігла поквапливо на буряки.

«Ну, дивись мені: вчись!» —

І зникала, як сонце веселе.

Що ти знала в житті?

Сиві будні, як наші степи.

Від зорі до зорі: то сапа, то жнива-обмолоти.

Та невже ж ти і разу не стала супроти

судьби?!

«А навіщо? — всміхнулась. — Мені аби люди

й робота».

Та невже ж тільки й щастя:

босоніж іти по росі.

По холодній. А інші?..

А он же сусід — у чоботях?

«То не нашого поля...»

А я вже, синок, як усі.

І не гірша й не краща. Та й легше босоніж.

Чого там!»

Чи було в тебе щастя?

А певне-таки, що було:

Як ви гарно співали,

йдучи із далекого поля!

Все довкола цвіло. Чепурилось голодне село.

Усміхалась із куснем макухи

полатана доля.

Ти не вчила мене.

Чи до того, коли що не крок:
Все робота й робота.

Та клопотів прірва. Без ліку.
Ти жила, як у сі.

І життя твого трудний урок
Відтепер мені, мати, учити безсонно довіку.
Як ми сіяли щедро словами: «Народу!.. Народ!..»
Говорила ти мало.

Робила багато. І — гарно.
Доки ми пересіємо,

виполеш мовчки осот —
І земля з-під твого рукава
молоділа, зугарна.

Та пощо воно, й справді, обтіпаних слів околот,
Коли кожна стеблина твоїм перекроплена потом.
І чого б тобі, врешті, хвалити на людях народ,
Як сама ти була від коріння до крони —
народом!

VII

У нашому дворі не відкидали сніг.

Чи влжати йому, як до моєї хати,
Вважай, усе село

в стонадцять юних ніг
Протоптувало шлях:
хто хоче — завертайте!

Лише сусідів двір стояв німий, як лід,
Урівень з ворітьми білів замет високий.
Коли там не коли з'являвся зненацька слід
З-під хромових чобіт,
скрадливий і жорстокий,

Він все волік у двір.

...Аж якось уночі,
Коли жорсткий мороз викручував гілляки,
Від нього збігла жінка.

І, йдучи,
Ще й плюнула: «А щоб ти щез, собако!»

А хоч би що йому!

Як і раніш було:

Все щось волік у двір,

заметами підпертий.

...Аж якось спохопилося село:

І — сліду од воріт.

Вже й день минув.

І третій.

Ніхто не йшов туди...

Покіль — і сміх, і гріх —

По шию грузнучи,

з сільради не пробились.

Зламали засуви. Ступили на поріг —

І подались назад.

Баби перехрестились.

Схолов.

У потайній кишені піджака

Червінці зледеніли, мов у льосі.

І зведена в агонії рука

Жовтіла на останньому... доносі.

Ховати кликали із третього села.

Із нашого — ніхто. І тільки ти єдина

Накинула кожух: «Ну, сину, я пішла.

Усе ж таки сусід. Який не був... людина».

І вперше я собою заступив поріг,

І крикнув:

— Не пущу! Нехай чужі... скотину! —

Ти лебеділа щось налякано про гріх,

Мовляв, не гоже так про мертвих...

про людину.

Пробач мені непослух той... Прости.

Та не простив би я собі довіку,

Аби тоді в заклятий дім пустив

Тебе,

святу, у чистоті велику.

Ні, мати, смерть не списує вини.

Усьому на землі своя відплата й дяка:

Учімось чесно навіть край труни
Собаку називать по імені:
собака.

Ця правда не для мертвих,
що вже їм!
Хоч плач, хоч заведи з похмілья пісню...
Вона потрібна, мати,
нам, живим,
Аби почули, доки ще не пізно.

VIII

Давно не був... Робота крадькома
Ковтає дні, потроху краде тижні...
Спинився біля цвинтаря. Зима.
Сніги-сніги. Безмежні і невтішні.

Чи хто ж навідався за довгі дні?
І раптом радісно кольнули сльози:
По білій, непорочній цілині
До тебе стежка бігла на морозі.

Хто протоптав її?
Чи родаки,
Чи, мо', чиясь гірка вдовина доля?
А може, та,
за котру ти рядки,
Коли вона хворіла,
дополола?

Чи, може, подруга далеких літ,
Коли ще місяць загравав з вербою?
Чи просто хтось, кому цей білий світ
Без тебе не такий, як був з тобою?

Чи, мо', ровесниця по сивині,
Поглянувши на сніг, біліший свята,
Згадала,
як іще в недавні дні
Ти побілила їй з причілка хату?

І з з б і р к и
«У ДЗЕРКАЛІ СЛОВА» (1981)

ОДА БРАТЕРСТВУ

По-братськи ми ділилися з тобою
На довгій ниві жнив і лихоліть,
Ковтком води, окопом і судьбою,—
І тільки корінь наш не поділить!

З його начал восходить соборово
Під небеса слов'янський родовід.
І пророста смаглява наша мова
Із первослів про Ігорів похід.

За віру й честь на Калці, як на грані,
Стояли ми до смертної стріли.
По нас пройшли нещадні коні ханів,
Але крізь наші душі не пройшли!

Нас не приспали в золотій неволі
Меткі лакузи жовтої орди.
Із попелищ на Куликовім полі
Ми возродились гордо назавжди.

На віщу зустріч віра в нас не гасла,
Ми на плечах несли до неї міст,
Аж доки срібним дзвоном Переяслав
Не провістив братання благовіст.

Відтоді, брате, ділимось з тобою
На довгій ниві пройдених століть,
Ковтком води, окопом і судьбою,—
І тільки корінь наш не поділить!

І навіть в ночі скорбної руїни,
Коли фашист рубав слов'янську віть,
Ми знали:

ні, не вмерти Україні,
Покіль Росія при мечі стоїть!

Упав москвич на українське жито.
Спинив киянин кулю при Орлі...
Ми навіть в смерті
вчили інших жити
У добрій згоді
на святій землі...

У тихім небі злагоди й любові,
Пославши май дібровам і полям,
Летять мої лелеки чорноброві
Навстріч твоїм русявим журавлям.

Усе навпіл — до краплі, до основи —
У дні звитяг і за столами свят!
...Коли вже й справді світ почавсь од слова,
То слово те було єдине:
«Брат!»

У ВІНОК ПАВЛОВІ ТИЧИНІ

Як він тепло ішов!
Тане слід голубий...
Ти не плач, в тулумбаси печалі не бий.

Він давно одвеснів
У всевітній потік.
Не лічи його днів —
Надто куций наш вік.

А зорею згори і хоч мить — посвіти!
Тільки так ти зумієш до нього сягти.

І побачиш на тлі
Почорнілих ракет,
Як іде по землі
В голубому поет.

Так він легко, як легіт, як лебідь, пливе.
До крила його горнеться все, що живе.

Довкруг нього бджола
Гармонійно зурмить,
На задумі чола
Його
Вічність — як мить.

Мов каблучка, красою дивуючи світ,
На середньому пальці метелик сидить.
Він не йде, а пливе,
Як сандаловий дим.
Після нього живе —
Зостається живим.

Ось він раптом, як олень, на хвилю завмер,
Наслухаючи музику зоряних сфер.

Тиша ловить у невід
Хвилин переплин.
Що він чує у небі,—
Те зна тільки він.

Та нараз ворухнулись чутливі уста,—
І явилася Слова жага золота.

Він у нього увесь
До вінця переливсь.
Не шукай його десь.
Він тепер уже — скрізь.

Он він м'яко, як завше, над пилом іде.
До крила його горнеться все молоде.

Ти по тіні довкола
Шукать його кинь,
Адже небо ніколи
Не кидає тінь.

А прислухайсь до себе. Довірся вербі.
І шукай його в слові,
яке — у тобі.

ДО ПРОБЛЕМИ ЧАСУ

Все борги відкладаєм на завтра, із будня —
на свято.
«Віддамо,— позіхаємо.— Ще й не хилилось
на пруг».
Та, якомсь позирнувши опівдні на круг
циферблата,
Ми сахаємось в розпачі: стрілка довершує
круг.
Попросив у старого, що знався на лініях легко:

«Прочитай по долоні...»

І мудрий сказав: «Не біда.
Лиш за вигином ліній видніє дорога
далека». —

«А коли ж... лаштуватись?» —

«А то вже ніхто не вгада».

Голова моя впала на руки безсило і тужно.

А старий мені каже:

«Я вивідав правду з глибин

Не затим, аби ти побивався над долею

скрушно.

А — щоб квапивсь на добре,

і марне часу не згубив».

ДО ПРОБЛЕМИ ДОБРА І ЗЛА

Де тільки я не бродив оці тисячу літ!
Скільки забулось? Забудеться скільки?

Не знаю.

Кров закипала на кризі по краплі, як глід.
Тяжко спадала на поле вороняча згряя.

Хтось мене вів через холод заплющених сіл.
Згарища станцій... Безокі віконні провали...
Лики і лиця... Поземка ядуча, мов сіль,—
Все те за вигоном пам'яті пилом припало.

Хтось мене кинув (чи зрадив?) опівніч сліпу...
Хто ж це? Забулось...

Але вкарбувалось навіки.

Жах самотності, туга посмертна в степу,
Косо —

прицільна,

на жертву —

атака шуліки...

Все те розмилось буденним, як січка, дощем,
Та запеклося тавром на пергаменті долі:
Блискавка пострілу за положливим кущем.
Отвір жорстокий у ніжному тілі тополі.

ДО ПРОБЛЕМИ «ШЕВЧЕНКО І НАРОД»

Диптих

I

Тяжко ішов, як жнивар, по нужденному полю.
Люди йому відвалили на всі терези:
Брили кутасті свого невмолимого болю,
Солі в саквах, що опала з гіркої сльози.

Шлях починався по вольній
чубато і русо!

А довершав
після хижих пустелей та бур
Лисий, як місяць, з тужбою обвислого вуса.
Жовто згасав, самотній на весь Петербург.

...Як переймали його
у сап'янцях газдині,
Як наvertsали за стіл на меду та куліш!
Все приміряли чумарку з дідівської скрині,
У вишиванку вдягали нехрещений вірш.

«Господи праведний,
що йому, зрештою, треба?
Рідний кожух, та і ми ж не чужі — земляки!
Хатку збудуєм, уділимо отчого неба,
Тихо поплачем об тім, як були козаки».

Гостро позиркував з-під еретичного лоба.
Церкву минувши, ішов у сіряцький загал.
Вслід йому сито плювався добродій: «Худоба!»
Скрушно хитав головою старий ліберал.

Жовчно цідили, дізнавшись про смерть:
«Доходився!
Маєш тепер, демократе, по всьому і — все.
Надто вже з бидлом, чи то пак,
з народом носився.
Глянем тепер: чи на цвинтар хоч хтось
понесе».

...Люди несли його, збившись у горі до купи.
Душі боліли. Пекла порожнеча рукам.

Мовчки знімали солом'яні стріхи халупи.
Шпиг нюшкував, заглядаючи в очі дядькам.

Раптом осікся, немов приторкнувся до сталі:
Вивідав з поглядів, повних жури і скорбот,
Що з р о з у м і л и уперше, кого їм не стало,
А зрозумівши, юрба виростає в н а р о д!

II

З народом загравають не треба.
Він добре бачить з-під брови:
І що ви корчите із себе,
І хто есте насправді ви.

Коли світили в нього ребра,
Коли товкли пророки злі:
Мовляв, куди йому до неба,
Як він по вуха у землі.

Життям і канчуками вчений.
Він,
загнаний під самий низ,
Останній гривеник Шевченку
На перший пам'ятник приніс!..

Народ не візьмеш на макуху,
Він зоддаля розрізнить чин:
І хто є син його по духу,
І хто — по духу! — сучий син.

ПІСНЯ

Розпрягайте, хлопці, літаки:
Хай-но спочивають, роботящі.
Гарно воно в небі,
а таки
Вдома, на землі, їй-богу, краще.

Накричавсь до хрипу шлемофон.
Нагулись мотори до агоній...

Може б, хто згадав хоч упівтон
Давню: «Розпрягайте, хлопці, коней»?

...Тихий вечір травами котив.
Льотчикам натомлено дрімалось.
Старший спогадав старий мотив,
Молоді крилом прилаштувались.

А один замислено мовчав,
Оповитий маренням, як димом.
Щось йому далеке ув очах
Засвітило нетутешнім дивом

Так, немов зійшлись усі віки,
Стали округ пісні в оболоні.
...Паслися, мов коні, літаки.
Наче літаки, летіли коні.

СТАРА ПІСНЯ НА НОВИЙ МОТИВ

Я тебе любив, я так любив,
Горе моє, зоре, ладо-знадо,
Що слова од щастя розгубив,
І ніхто довіку їх не знайде.

Я до твого двору, сам не свій,
Лебедем приходив, як на свято,
Тільки ж ти, немов на рану сіль,
Кидала лукаво: «Здрастуй, свате!»

А якось мій батько уночі
Підстеріг мене та й каже:

«Хлопче,

Ти до неї стежки не топчи,
Там давно сусіда стежку топче.

Знаю, що болить, як на ножі!
Тільки вже нехай воно... як вийшло.
Вдар об землю лихом, не тужи,
Та й шукай собі до пари іншу».

Я покинув з туги все як є.
Біг понад сльозою на край світа!
Тільки ж ти на горі на моє,
Де б я не ступав, зорею квітла.

Дунав, що зійшло за плином літ...
Але як побачив тихі ружі,
Солов'єм затьохкав білий світ,
А мені на серці — чорно й тужно.

Вже твоя коса, як у диму,
Лиш мені ти світиш юним станом...
Стала ти дружиною йому,
А мені навек зорею стала!

ОДА МУЗИЦІ

І квіт зорі, і спалахи півоній,
Космічний гул, і мовчазний туман,—
Усе довкруг в довершеній гармонії
Звучить урочим ладом, як орган,

Усе на світі неземними узами,—
Чебрець і сніг, журавку і печаль,—
Єднає мудро благовісна музика,—
Землі і неба голубий хорал.

О музо муз,— і сущого, й майбутнього,
Ти очищай нас, як жива роса,
І прихляй до поля многотрудного,
І поривай в духовні небеса!

І з з б і р к и «МІРА» (1984)

* *
*

Перед людьми і землею,
при знамені Отчизни,
Перед червневим днем,
зрубаним, наче віть,—
Воїном укріпись в клятві суворій,
пісне:
Ні перед ким, ні перед чим
не відступить!

Стань при мечі святім,
кутому з нашої муки.
Не пропусти,— інакше
матір'ю проклянем! —
Тих, що з базару ідуть гріти непевні руки
Над Вічним вогнем.

ВІЧНЕ

Не квапся знімать з таїни сповиток
І спрощувать все до нуля.
Зостав у душі заповітний куток,
Де казка дріма, як маля.

Бо в реві ракетнім — аж тоскно чортам! —
Як робот, немов без проблем,
Аби я не вивідав шостим чуттям
Того, що не зна ЕВМ.

Ти втис мене в формули, як в стремена,
А я доведу тобі днесь:
Поезія більше, ніж логіка, зна,
Оскільки — П о е з і я єсмь!

Хай в слові вовік таємниця світа!
Ти чуєш, як плаче воно:
«Зозуля йому ще дарує літа,
Хоч він уже мертвий давно».

Та є у поезії вища мета,
Не звітна і владі небес:
«Зозуля йому відкувала літа,
А він уже в Слові воскрес».

ОДА КИЇВУ

I

Чаклунської ночі Івана Купала,
У час, коли папороть тайнощі діє,
На свято кохання виходять, як пави,
Полянського роду у білому діві.

Пливуть опівночі у травах бобрових
На поклик магічний тремкого багаття.
І тихо пускають по хвилях Дніпрових,
Мов знак нареченим,
вінки-лебедята.

І Київ, такий ще малий,— на долоні.
І Кий із братами ще жив і князює.
І Либідь в любисткові на оболоні
Із ладо своїм лебедино зорює.

Світанок встає з молодого розгілля,
Гінці на комонях тривожать дорогу,
Гукаючи владно киян на весілля,
На свято народження роду нового.

...Народжуйся, роде, русявої вроди,
На трави, на зорі, на лагідні води!
І радуй вовіки, мій добрий народе,
Зерном і піснями,
всесвітні народи!

Хай лебедіє у льолі дитя
Мирному небу і нині і прісно.
Вічно пребудьмо в житті, як у пісні,
Пісня ж — немертна, як древо життя!

ЧОТИРИ ПОСВЯТИ БЕЗСМЕРТНИМ

ІНТРОДУКЦІЯ

В нехрещених борах, рожденних ще до пасхи,
Пообіч ножових, двосічних автострад
Одвіку навесні кохання славить птаство,
І кожне — на своїй.

І всяк — на власний лад.

Маленький, сірий птах,
невидимий у вітті,
В солодкім забутті закинувши дзьобок,—
Як розпочав пеан іще в палеоліті,
То вже й двадцятий вік,
а він веде смичок.

Старий зальота-крук, та ще й глухий, на лихо,
Горлав до молодиць рипуче:

«Ти — моя!»

Та, стрельнувши йому впівока,
ворониha
Ловила з-під крила рулади солов'я.

Його зімітувать хотів меткий папуга,
Під нього одягався шпак-апологет.
Він був утричі менший лев'ячого вуха,
Та навіть лев ревів розчулено:

«Поет!»

Його переспівать когут надумав здуру,
Волаючи невлад на сідалі штахет.
Та з півнячих потуг сміялись навіть кури,
І млосно мружились, коли співав Поет.

Поважні гусаки шляхетної породи,
Яким ще древній Рим пожалував герба,

Зачувши солов'я,
у всій своїй погорді
Спиналися на мить розгублено:
«Ти ба!»

...Маленький сірий птах — маліший від сльозини,
Ти вічно прилітай з незбагнених верхів.
Як чиста благовість — одпущення людині
Набутих нею в суєті гріхів.

I

Тарасові Шевченку

Опав росою на духовний голод
І рідних піль, і планетарних крес.
Його устами небеса глаголять,
Рокоче він глаголами небес.

Нетлінний весь, бо плоть його — у слові,
Що яр-зерном скресає по сівбі.
Він кожну мить являється в онові,
Щоб нас добром розбуджувать в собі.

Зоря його, немов провісна птаха,
Летить, летить за межі світлові!
І сходить вище шапки Мономаха
Козацька шапка на крутій главі.

Кожух його теплом отави диха.
Верба, злеліяна в добу глуху,
Вросла в zenit, немов зелена віха,
На нашім тричі праведнім шляху.

Чумацький вус заврунився, як волоть.
В криниці ока височінь дріма...
Його устами немовля глаголить —
Сиріч, глаголить істина сама.

Ім'я його калиновим уставом
В папірус літ вписали журавлі...
Глаголить він народними устами.
Його устами, вдосвіта уставши,
Народ себе глаголить на землі!

Як співав поет, народ мовчав.
Слухав.
Переважно — говорила преса:
— Ах, який поет народивсь у нас
Неповторний!

А народ мовчав не з глухоти.
Просто клопоти його обсіли:
Треба було горе перерости,
Повоєнну ниву с'як-так обсіять.
Ти йому даруй мовчанку, пресо:
Мав іще ж навчить він Дніпрогеси
Говорити після контузії...

Миготіли роки у вікнах шпальт.
Від нових зірок втомилась преса.
Коли це по буднях земних народ
Небо прочитав — і зачудувався:
— Слухайте, який поет народився
Неповторний!

— Та ви що: Тичина давно... пішов.
Світ же засміє! — червоніли шпальти.—
Мабуть, ви його переплутали з кимось.
Тут нових ось трійко засвітилось
Неповторних.
Певно, ви на оці мали їх?

— Ні,— зітхнув пробачливо народ,—
Ми таки його на оці мали.
Добре, що нових прийшло чимало,
Але кожен з них зі своїх висот
Тільки ще самому собі засвітився.
А Павло Тичина для нас уродився
Давно... Ще до нас.
— От тобі й раз! А час?
— ...І після нас.
Говорив народ. Вивчала преса.
Переважно — говорив народ...

КОЛИСКОВА НОВОНАРОДЖЕНОМУ КИЯНИНУ

Спи, мій маленький киянине, люлі,
Спи, мій роменовий цвіт!
Щедро тобі накували зозулі
Цілих п'ятнадцять століть.

Скільки прислали дарунків і ласки
Із багатомовних країв!
Кий-сивоус передав тобі казку
Аж із полянських гаїв.

Либідь русява тобі колискову
Грає на струнах Дніпра,
Дарниця стелить дорогу шовкову,
Вишиту ниттю добра.

Гінко рости, моя люба дитино,
Щастя моє голубе!
В злагоді вірній єдина родина
Прийме в обійми тебе.

Спи, мій маленький киянине, люлі,
Спи, мій калиновий цвіт.
Хай накують тобі щедрі зозулі
Миру на тисячі літ!

СИНІВСЬКЕ

Диптих

I

Застилають столи господині
від хати до хати.
До травневої учти
збираються мовчки солдати.
Зоддалік, при вікні, стала пам'ять війни,
І ніколи уже од вікна не відійде.

І летять жайворонням у ті полини
Онучата, мов доля сама.
Так чому ж я і досі біжу із війни?
Запитав би, а й неньки нема.

Час од спалених весен втіка в голубе.
Тільки ж пам'ять рокоче в диму:
— Ти про себе забув.

Ти запитуй себе,
Щоб тебе не спитали:
чому?!

ПЛАТОНУ ВОРОНЬКУ

Як збирався він до січі —
Похилилась тирса,
Яре полум'я жахтіло
По Сулі на Суми.
Впала мати на порозі
Чайкою в Охтирці,
Вигасали на вгородах
Соняшники сумно.

— Ти обходь мене подалі,
Смерте, стороною.
Ти не квапся потішатись
На могилах, враже!
Начувайся — осідлаю
Круто вороного,
А тоді вже в суднім полі
Доля нас розв'яже!

Як ударив копитами
Вороний в гостинець:
Три мости злетіли в небо,
А четвертий — к чорту.
Порудів із того грому
Мічений чужинець.
Став рушницю заряджати,
Від озлоби чорну.

Він в обойму заганяє
Всі чотири зразу.

А на п'ятому патроні
Змовкнули зозулі,
Бо в останньому для хлопця
У самім рейхстазі
Смерть роковано у жало
Золотої кулі.

І коли вони зійшлися
З ворогом на криці,—
На Савур-могілі тиша
Руки заломила.
Вдарив зайда у чотири
Постріли з рушниці,
А на п'ятому упала
Зірка в небосхилу.

Ти даремно впала, зоре,
З горя на планету,
Ти зарано, хижий враже,
Ставиш перемета,—
Золота твоя, підступна,
Не взяла поета,
Бо на серці не пробила
Милої кисета!

Як вертався він з походу —
Жито половіло.
Усміхались чорнобривці
Карими очима.
Три мости злетіли в небо
Лебедями біло,
А четвертий — до тієї,
Що кисет вручила.

Гей, летів на вороному
Легко, як на лови:
Не назбирував трофеїв
По великій брані.
Тільки вірним побратимам —
В сто каратів слово,
Та собі хосен безцінний
У чотири рани.

А вже осінь — на отави,
І туман — на скроні.

А вже весни колисають
Молодечу парость.
А йому гримить дорога
У таким розгоні,
Що від подиву у полі
Б'є у поли старість!

— А піднімем,— каже,— хлопці,
Першу — за дорогу.
Другу спробуєм, щоб вдома
Ненька не тужила!
Третю, хлопці,— за мого
Брата вороного.
А четвертую — за те вже,
Що не зна й дружина!

ПОМСТА ЗЕМЛІ

Чесьть осквернивший воїна,
Кров'ю затям про те:
В пам'яті нашій пробоїна
Доти не заросте,

Доки на пагорб Слави,
На мироносну синь
Падає з-за халяви
Зради твоєї тинь!

Біла твоя озлоба,
Темна, як вир, душа...
Слизько повзуть з-під лоба
Двоє кружал вужа.

Там, як хитка примара,
Важко, за кроком крок,
Йде за тобою кара,
Звівши на смерть курок.

...Чесьть осквернивший воїна,—
Доки росте трава,
Жодна земна розколина
Душу твою не схова.

Ми б тебе вже й простили,—
Мертвий еси, як пил,—
Так не дають могили.
Прощі нема в могил:

На сорокове літо,
Як в сороковий день,
Їхні зірки із дикту
В небо застогнуть:
«Де?!

Де він, що в рукопашнім
Здавсь і ступив на криве,
Що оскверняє прах наш
Тим уже, що — живе?!»

— Тут він! — гогоче бором,
Диба стає земля,
— Ось він! — рокоче ворон,
Що по тобі кружля.

Коло його все нижче
Звужує рішенець:
Хоч для мерців — живий ще,
Та для живих ти — мрець.

Суцї й забути б ладні —
Хай уже візьме тля...
Але ж і ми не владні,
Як не прийма земля.

ВСТАНЬ І ГРЯДИ, ЛЮДИНО!

Волоком тягне хмари
В наші священні межі.
Блимають, мов квазари,
Із потойбіч пожежі.

Профіль чужого птаха
У металевім зблиску

Виповз із ночі жаху
За екстремальну ризку.

Тінь його знаком пекла
Виросла в перехрестя.
Тиша під ним отерпла,
Як на світанку... в Бресті.

Доки роса
 не збіліла на кригу безводну,
Доки сльоза
 не згоріла в реакції водню,—
Ти ж не проспи,
 світе, свою годину:
Встаньте, степи!
 Встань і гряди, Людино,
Страх розтопчи
 в мирній своїй звитязі,
З піхов — мечі,
 хрещені на рейхстазі!
Мир заслони
 від сатани з Гудзону.
Встаньте, сини!
 Бийте на сполох, дзвони!

Спить у блакитній льолі
Наша земля дитинно.
Світ у ракетнім колі
Зменшився до зернини.

Страх поцілує в спину,
Рви його темні сіті!
Вищого за людину
Бога нема у світі!

Мамо, не плачте, мамо:
Встали ми, дужчі магми!
Правда сама — за нами,
Предків могили — з нами!

Мир не врятують нині
Навіть самі всевишні,—
Ти, тільки ти, Людино,
Тричі свята і грішна!

II

Снилось чи марилося:
рибою став.
Дужим осетром навспак течії
Предків дорогу у нерест верстав —
І загубив коло греблі її.

Бивсь у бетон.
Проклинав манівці.
Кров валувала із мене, як дим.
Тяжко боліли у ліктях плавці.
Мерли нащадки у лоні моїм.

III

...І обернувся на лебедя білого-білого.
Марно шугав над громадям каскадів і ферм.
Тьмяво лисніли свинцевими, сизими більмами
Гасом залиті зіниці

колишніх озер.

Впав я, нарешті, знеможено встав.
Радо пірнув... у густе і зелене.
А як злетів —
одсахнулись від мене:

Чорним я став.

Злинув у пошуках вільного, чистого плеса.
І — надломилось крило, як поглянув униз:
Зводив рушницю якийсь чоловік в піднебесся.
Люди!

Та це ж я... себе — під обріз.

IV

З жаху прокинувся. Вибіг на луки.
Тихо котила за обрій трава.
Сірим струмком пролилася гадюка.
Як я зрадів їй:

— Жива!

Над озірцем журавель споважніло
В академічній задумі ступав.
Небо синіло. Бджола дзимоніла.
Сонце загуло в коштовний опал.

Глянув у синій, неторканий став.
Чистий, мов совість.

Аж вріс я у нього,
Коли побачив себе, молодого:
Сивим я став.

ПОХВАЛА СОБАЦІ

Як він із нього знущався,
маленький садист!

Вухо викручував,
пальцем видовбував око,
Бив у соски кулачками дрібними
жорстоко,
В хижому захваті в землю затоптував хвіст.

Дужий собака покірно і тихо ячав,
В зціплених іклах тамуючи болісний вищир,
Але маленький тиран, відчуваючи вищість,
Над благородством втішався,
немов яничар.

Тільки коли вже сподіялось зовсім страшне —
Бризнула кров із обвислого вуха додолу —
Зойкнув по-людськи собака
з нелюдського болю,
Вчулося в скрикові тому:
«За що ж ти мене?!»

Я вже всього надивився.
Та вперш на віку

Сльози побачив собачі...
Якась мене сила
Кинула вихором лютим із ганку до сина,
Руку звела на покару,
швидку і тяжку.

Я шмагонув його ременем

без каяття.

Та коли вдруге возводив десницю для суду,
Владно собака поклав мені лапи на груди
І похитав головою:

«За що ж ти... дитя?!»

Сором окропом ошпарив.

Жбурнув у траву

Ремінь тужавий, що звивсь по-вужачи кільчато.
Але маленький тиран хоч би схлипнув —
затято

Вогники вовчі ховав під біляву брову!

Кинувсь із двору.

Оглянувся біля верби —

Вдарила ніжність у груди крилом лебедино:
Тихо собака лизав малюкове коліно,
Де червоніла попруга моєї ганьби.

Диво сподіялось: в синові очі жорсткі
Звільна верталась погідна наївність дитяча:
Впав головою невтішно

на лапи собачі

В першій покуті за перші провини гіркі.

Сльози лице окропили, мов лагідь Дніпра.
Мить зупинилася. Тиша тремтить, як росина.
Світ засвітився, як батько: рождалась Людина!
...Мудро всміхався собака очима добра.

* *
*

Отак вітерцем перейти за леваду шовкову —
Засвітиться гай,

а за гаєм — село.

І все проминуле до мене повернеться знову,
А літ перебутих одразу немов не було.

І я упізнаю хустину легку за плечима,
Хоч стільки у ріках злетіло води!

І ти мені тихо озвешся своїми очима..

Та це вже — ніколи...

Ніколи... Ніколи...

Завжди.

І я повернуся у пору мою світанкову,

Відчувши в долоні пелюстку руки.

І вперше промовлю колись не промовлене слово,

І вернуться в осінь з тієї весни

ластівки.

Розтане сніжок на роками притомленій скроні.

Повернеться листя в грудневі сади.

І дзенькнуть вудилами юності нашої коні.

Та це вже — ніколи...

Ніколи. Навіки.

Завжди.

Залітна сніжинка

сльозою зійшла на долоні,

Морозом шепнула мені сивина,

Що вже не повернуться юності нашої коні,

Бо надто далека між нами лягла далина.

Погасле багаття давно на вітрах холодіє,

І стільки у ріках злетіло води!

І час забувати тебе, як незбуту надію...

Та це вже — ніколи...

Ніколи... Навіки.

Завжди.

* *

*

Летів до тебе турманом через моря і дні,

Спадав із неба тугою, а ти сміялась: «Ні».

Я зіркою безсонною зацвів на кружині,

Світив у вікна соняхом, а ти своєї: «Ні».

Тоді прилинув лебедем і скрикнув на стерні.

Припав до тебе леготом, а ти сказала: «Ні».

То я заплакав річкою в гіркому долині,
Вже й пересох із відчаю, а ти своєї: «Ні».

Тоді віддав я вітрові свій розпач і одчай
І прошептав зневірено на цілий світ: «Прощай!
Злечу у небо турманом востаннє, на біду,
Впаду, мов камінь, тугою».

А ти зітхнула: «Жду».

* *
*

Аж стогнуть голуби — така погідь всевишня,
Потужна і пружка, як олень у порі...
А ти пливеш в снігах... І поруч квітнуть вишні,
І місяць парубчам підморгує зорі.

І я услід лечу в космічному піддашші.
Крило моє бринить. Земля мені — престол.
І столий князь,
хреста розгублено відклавши,
Докірливо, як дід, насварює перстом.

А під моїм крилом лукавий місяченько
На гоголівський лад забуте воскреша...
І ми спадаєм в парк,
де стомлений Шевченко
В студентському гурті нечутно походжа...

Чомусь я зупинивсь.

А ти, легка,
летіла.

Тремтіла по тобі блаватом небовись...
Аж через тридцять літ, коли вже відболіло,
Прискімлило:

чому ж тоді я зупинивсь?..

НАДІЯ

Гейкнули волам чумаки на розпутті,
Рушили в тамтому столітті
Білої понтійської солі добути
Чорне своє горе солити.

Та чи ви, панове, пішли за водою,
Чи воли осліпли в завію,
Що й Чумацький шлях вже поріс лободою —
Тільки сіль у небі сивіє!

Вдома вас чекали, та вже й перестали,
Бо таки минулось чимало:
Ледве чи не втретє ваш рід переставивсь,
Доки ви собі мандрували.

Де б отак баритися, бісові душі!
...Відгуло на сотую весну:
— Збились ми з дороги земної
у пущі,
То оце верстаєм небесну.

Що вас занесло в ті парсеки трикляті?
Ми вже завели й космолети,
Але ще такого, коб вас перейняти,
Спорядить не маєм кебети.

Як же вас вернути на рідні пороги
А хоча б на яблука пізні?
Вже ми чи не всі перебрали дороги.
Спробуєм останню... у пісні.

ДО ПРОБЛЕМИ: «РЕВОЛЮЦІЯ І МИТЕЦЬ»

О, страшна злоба сатрапа: обіходь за три версти...
Ось він берло стис у лапі; темна кров жадає мсти:

«Хто мене, обранця бога, осміяв на весь граніт?!»
Скульптор падає у ноги, але пізно: не вмовить.

«Смерть!» — суддя кладе печатку на розгублений папір.
Кесар зменшив: для початку — пожиттєво, серед гір.

...Десь за рік чи два неквапом хитрий, хтивий, як шакал,
Перший фаворит сатрапа майстра в скелях відшукав.

Він сказав йому: «Негоже марнують такий талан.
Скелі — слава тобі боже!.. Є один цікавий план:

Як не хочеш гинуть здуру — обери найвищу з гір
І преславною фігуру возведи чолом до зір.

В мить, коли довершиш діло, догодивши кесарю, —
Вибирайся на волю сміло — від корони говорю!»

О солодкі волі пута, о свободи дикий цвіт!..
Півжиття великий скульптор упокорював граніт.

Але в мить, як мав би кесар досягти вінцем висот,
Люд розгніваний у кресах учинив переворот.

«А, лакузнику сатрапський! — взяв народ за чуб митця, —
Отепер за норів рабський ти досидиш до кінця!»

А щоб легше зносив кару на покірливім горбі,
Ми підкинемо до пари кесаря твого тобі!»

...І гризуть губами грати, і кленуть своє життя:
Що один: «Аби ж то знати...», а другий: «Якби ж знаття...»

* *
*

Великий Гоголю,
Наш отче і колего!
Колего?.. А чом би й ні: в однім, вважай, коші
І за природою душі, і за... папером.
Що ж до ручки, то в мене навіть краща,
Ніж Ваше гусяче перо, колего.
Одне лише зосталось нам вчинить,
Щоб зовсім порівнятися:
Спалить, як Ви колись, усе, що не збулося.

(Ах, як воно у Вас горіло, отче:
Той племінь виден і сьогодні нам
Во дні і ночі!..)
...Зібрав якось усе своє (найкраще, зауважте),

Черкнув сірник — і хай воно горить
На славу нам, онукам — у науку!

І що б Ви думали, колего: не горить!

Чи, мо', папір од знаків водяних
одсирів? Так чистий же спалахує, мов порох!

...Послухайте, колего: а що як помінять чорнило?

* *
*

Зацний філософе Григорію Савичу
(В миру — Сковорода),
Здрастуйте!

Ми, звичайно, воздаємо Вам належне
За те, що зуміли втекти
в безмежне з буденного содому.
(«Світ ловив мене, але не впіймав» —
Цитую. Забув, щоправда, з якого тому).
Та зауважу при тому: добре було, батьку,
втікати із саквами, коли світ ганявся за Вами
...волами!

Але скажіть: як втекти чоловіку нашого,
космічного, віку? Та ще оці кляті телефони:
дзвонять у всі дзвони, як на віче!..

Пробачте, що там за сміх? Ну, вже й молодь пішла,
чоловіче!

...Чи я щось не те сказав?

* *

*

Двері в святилище Слова ногою відкривши,
Зліз на вівтар, похмелився із чаші причастя.
Три початківці поодаль принишкли, як миші.
Критик в'юнкий обернувся на вісімку: «Драсті!»
(«Жінка та й... діти ж,— подумав.—

Ану його к трясці»).

Там, за дверима, шепталися потай: «Нездаря!
А от спини — до судів і пересудів дійде,
Ба, чи й не далі...» — значущо кивали під хмари
(Ну й, не забудьмо ж: у кожного жінка та й... діти).

Тільки Поет, що давно перейшов рівнодення,
Скрушно хитав головою і думав у прозі:
— Не доведи, щоб колись і моє імення
Люди востаннє згадали з полегкістю...

у некролозі.

ДИВОВИЖА

Про світ увесь казати не берусь,
а все ж траплялась і мені нагода
у світі многоликім побувати,
що гув, як вулик, у стонадцять мов,
дивуючи одмінністю ландшафтів,
повір'їв, рас, і рис, і кольорів.

Та з-поміж див, дивин і дивовиж —
одне —

ніяк збагнути не в спроможі.

І щоб сказати: надто вже замудре,
так ні ж — простішого дарма й шукати!

...Є тип людей, чи, пак, стереотип,
що зустрічається у кожному краї
клішований:

в Канаді чи у Штатах,
в Японії, на Фіджі чи в Парижі

(немовби їх з держави у державу
везуть поперед тебе: тільки вчора,
здається, у Нью-Йорку розвітались,
а він уже у Бельгії стрічає,
хоч в іншій строї, а з лица — той самий).

З ним вельми легко увійти в контакт:
говорить мовами усього світу,
достоту жодної не знаючи.

Одначе
для діла — саме стільки, скільки треба.
(Для серця ж...

А до чого тут воно,
коли про діло йдеться?)

Як правило, натурою широкий,
без комплексу місцевих сентиментів,
він незлобливо, зверхньо посміється
над вашим і тутешнім пережитком,
чи, «хай по-твому, — патріотизмом».
Обніме широко,

через моє плече
на власну позираючи лівицю
з годинником японським: чи не довго?
І тільки вже біля самого трапу,
одвівши очі, кине мимохідь:

«Ну, як воно ведеться там у нас...
У вас, пробачте, як тепер живеться?»
І, схаменувшись, похапцем наклеїть
зневажний сміх модерного хлопчини,
що вчасно збувсь наїву хутірського:
«Усе ще там... про корінь гудемо?»
І, жестом міжнародним поплескавши
по рукаві, пластмасово докине:
«Ну що ж, давай... Лети в своє гніздо.
Салют усім!» — і кроком діловитим
господаря, вважай, усього світу
сягнуто рушить у людський загал.
І тільки на якомусь перехресті,
упевнившись, що я його не бачу,
він раптом опаде, немов листок,
прибитий вітром із чужого саду.
Прижухло-сіре, в кожному регіоні
однакове, притерте до ландшафтів,

розтане між відсталих автохтонів,
що поспішають до свого гнізда.
Від них несе міцним робітнім потом,
чужим вином, наїдками чужими,
які для кожного із них — свої.
І, доторкнувшись їх живої плоті,
воно зів'яне, як стара газета,
прочитана і кинута в смітник.
...Стоїш, розгублений: чи був насправді?
Та був же, але наче... й не було.
І тільки у бензиновому смозі
лишився присмак диму сигарети
та в присмерку — якісь чи то дві крапки,
чи очі.

І невловна тоскнота
чогось реального: «Ну, як воно тепер
у нас... у вас, пробачте?»

...Літак припав до рідного бетону.
Зітхнуло серце: слава богу, вдома!
Виходжу легко із аеропорту,
а він... уже біжить назустріч радо
і, міжнародним жестом поплескавши
по рукаві,

одною з мов планети
(здається, українською сьогодні)
гука бадьоро:
«Ну, здоров... Салют! То як воно
тепер у нас там... пробач, у них
живеться?»

І вже хазяйновито закида
твою валізу на моторну тачку,
і щось крізь награно бадьору маску
прислужливо-лякливе прозира,
і в двох кутках, де мають бути очі,
жовтіє туга двох листків промерзлих,
прибитих вітром із чужого саду,
яким немає вороття назад.
Бо де той сад — забулося давно.

...Страшніше смерті, як нема де вмерти.
Коли для всіх однаково ти свій,
чужим для всіх лишаючись одначе.

І я тобі сказати чесно мушу:
Ти можеш лущить м'яч, немов горох,
Але коли вже замахнувся на душу,—
Дивись, щоб не спіткнувся... на чотирьох!

СМІТТЯРІ

Його тягло на смітники старі
Заштатних міст.

На призабутих сховах
Він розгрібав оплюсклі мочарі
Захлівних правд, інтрижок містечкових,
Базарний несмак лілій паперових,
З яких сміялись навіть сміттярі.

Там спочивав у мушлі самоти
Усім єством. Він зневажав одвіку
Людей з печаттю вищої мети.
А вже ж радів,—

до заячого скрику! —
Коли в чийсь душі, хоч невелику,
Знаходив рідну цятку чорноти.

Його тягло на смітники старі.
Він там ставав значним собі самому.
І, притоптавши проблиски зорі,
Переконати прагнув світ у тому,
Що всі ми — люди. Себто, в основному,
Такі собі... звичайні сміттярі.

Та справжні сміттярі не прийняли
Його до спілки.

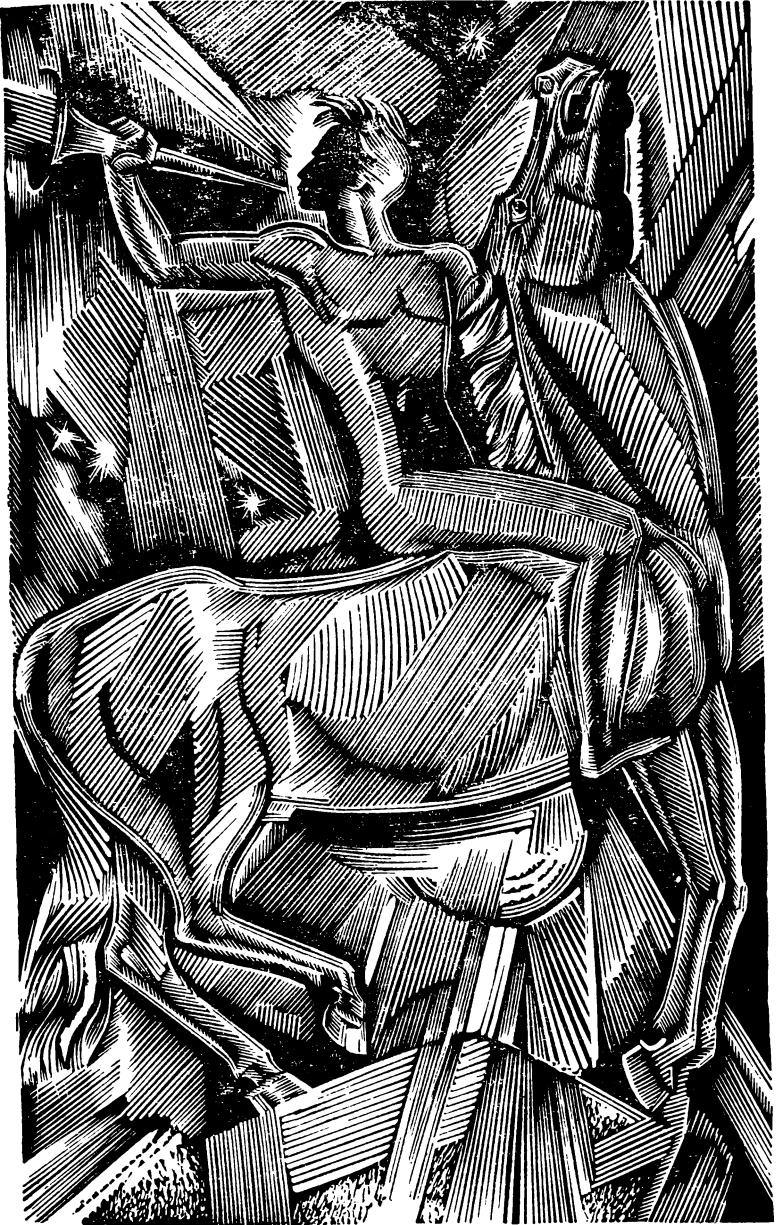
Гідні маєстату,
Сказали, що местимуть, як мели,
Сміття із хати, але цур — не в хату...

* *
*

Він гріб в такому захваті гонитви,
Немов збирався пережити віки.
І чисто чистив свояків до нитки
Метким хапком нечистої руки.

ПОЕМИ

І жах зареготав:

— Нема води!

А там, за лісом, синьою струною
Напнута між порогів і проваль,
Ріка бриніла — близько ж! —

хоч стрілою

Подай, аби в напрузі тятива.

До неї не один хотів продертись
Крізь праліс, що заліг, немов упир,
Але в зеленім затискові смерті
Навіки кров'ю власною упивсь.

І прорекли з відчаю найстаріші:

— Либонь, то небо за великий гріх
Нам визначило, нерозумним грішникам,
Покірно в сонці лютому згоріть.

І плем'я горде,

засторозі вірне,

Лягло вмирати

мовчки і покірно.

Один вояк, найдужчий з того племені
(Ходив на мамонта спокійно, як на брилу,
Лиш біцепси опукло випинались,
Тужавіли і твердли, гейби кремінь),
Так навіть цей вояк із вояків,
Підвладний засторозі найстаріших,
Уже хотів повергтись долілиць,
Але востаннє озирнувся на світ
І раптом вбачив сина...

Хлоп'як хрипів.

Кривавими губами

Лигав пісок, як воду.

І... сміявся.

В сухих зіницях, випитих вітрами,
Пісок переливався, як змія.

Вояк стерпів би все, але не це.

З жахливо перекошеним лицем

Переступив освячене табу,

І, взявши камінь гострий, як злобу,

Пішов на ліс — убити і роздерти!
Помститися за сина і... умерти.

Він бив його, повиснувши на грані
Між звіром і людиною —
на дюйм.

І корчилися порубані ліани
Тілами обезглавлених гадюк.

І кров од жаху в баобабів стигла,
Як у рокованих на смерть рабів.
І задки-задки відступали тигри,
Загнавши подив у глибінь орбіт.

Та лють вляглась на втомленість долонь,
І він спинивсь...

Але, зачувши лемент,
Оглянувся... і просвітлів чолом:
За ним ішло, ще мить покірне, плем'я!

Тупим камінням, озвірінням голим,
Пеньками пальців, скалками зубів
Воно впивалось у зелене горло,
Усе людське стоптавши у собі.

І падало, і зводилось, і мерло,
І небо кровоточило в руках.
І тіпались ліани, наче нерви
Наляканого смертю хижака.

Ліс похитнувся... Та кожную свою крону
Він оддавав недешево проте:
І гладшали на здобичі пітони,
І меншало у племені дітей.

Та плем'я йшло.

Здихало, як собака,
Але повзло туди
за кроком крок,
Де міліарди озвірілих злаків
Смоктали з річки
синьооку кров.

Тоді до нього підійшов повільно
Древніший од усіх у тому племені.
На грудях його

мамонтові бивні

Полишили нещадні монограми.

І так прорік:

— Вояче, ти вчинив

Великий гріх, бо перейшов закон.

Твій гріх утричі тяжчий,

бо його

Вчинив ти лиш заради свого сина,

А отже — задля себе одного.

І хоч який він —

але цей закон

Ми ствердили усі по добрій волі.

І хто б не був ти — і во ім'я чого,—

Порушника закону мітить смерть.

Рятуючи себе і свою кров,

Ти зло чинив, бо дбав про себе тільки.

Та, дерево зберігши задля гілки,

Ти мимоволі злом зачав добро —

Для племені всього... на зло Закону...

Але тоді скажи мені, вояче:

Якщо Закон вважає лютим злом

Добро для всіх, здобуте кров'ю й потом,

То чи законним є такий Закон?

Збагнуть це важче,

аніж смерть криниць.

І все ж ти укріпися

і — збагни!

* *
*

Уламком спопелілого боліда

Він скам'янів на березі ріки.

І важко опиралось підборіддя

В долоню непорушної руки.

Це буде потім: крізь віків порошу

За кресленнями й формулами ген

В іще не запланованім Парижі
Його відтворить з пам'яті Роден.

Ще будуть потім: рушення народів,
Потопи, війни і льодовики...
Ще буде... Та на березі ріки
Над ним сьогодні горе верховодить.

Оформлений у череп,
його мозок
Жене до звивин мислі переплин.
І кожна борозна його — як одзвук,
Полишений одним із поколінь.

Печаль і радість, щастя і розпука
Спроектувались в ліній перегин...
Мов бронзові колони,
його руки
Вростають важко в куполи колін.

Ще не осмислює, а тільки серцем чує,
Як щось його незнане протина.
Спинися, мить!
Він справді ще не зна,
Що то — нова! — лягає борозна
На сіруватій сфері його мозку,

Яка перейде з батька до синів,
Від прадідів до правнуків
і далі,
До нас. І не одного осінить
Над війни, тюрми, зради і печалі.

І суть її, як простота сама,
Із геніальністю нарівні важить:
Дорога справжня — завше лиш пряма,
І лишє до добра — дорога справжня.

Ще визріє, мов яблуко, пора,
Коли філософ одкриттям потішить:
— Тому й ціни немає у добра,
Що платиться за нього найсвятішим.

Розділ II. ДОРОГА І ЛЮДИ

У всякого своя доля
І свій шлях широкий...
Т. Г. Шевченко

ДЛЯ ТОГО І ДОРОГА, ЩОБ ІТИ...

По радіо:

— В той день,
на диво всім,
Вишневим квітом зацвіли антени,
Зачувши голос юного Антея —
Земного сина —
в космосі!

Дорога в космос!

О жага століть:

Ще з того дня,
як напівдикий пращур
У небо кинув каменем із пращі,
Вона живе,
і манить,
і болить.

Гей, непідзвітна забуття ріка,
Скількох ти проковтнула фараонів!
А от лишивсь у пам'яті Ікар,
Не маючи й абиякого трону.
І все не марно:

ні стрибок з дзвіниці,
Ні ритуальні танці інквізицій
Навколо тих,
хто небо нагинав.

Ані попівська чорнориза галич,
Ні в зашморгу вознесений Кибальчич —
Ніщо даремно в світі не мина.

Дістати неба! О крамольна мисль,
Ти жевріла, хоч як господь не стежив!
Тебе несли стріла і пружний спис,
І житня скирта, й вавілонська вежа.

І — сталося!

Радійте і...

* * *

А він згорів. Так просто й непомітно,
Як дерево. Як мить. Як вугілля.
І світ не розколовся.

І земля
Не зрушила з одвічної орбіти:
Над Зачепилівкою літній дощ
Снував із хмари невидиму пряжу;
Транзистори на чорноморських пляжах
Пиляли тишу впоперек і вздовж;

Качались кавунища на возах,
На гойдалках мамів лякали діти,
Творила древня стомлена коза
Навколо прикорня свою орбіту,

І тільки мати з страдницьким лицем
В розпуці рвала перев'ялі коси:
«О люди! Як же це:
і сонце, й роси...
А сина вже немає... Як же це?!»

* * *

Редактор уже знав: на першу сторінку...
Крупно. В чорній рамці.

Текст: «...в селі... льотне училище...
Мріяв... Збулося... Тридцять... Майора...
(«Ах, який молодий майор!» —

перешіптувалися б
Дівчата, озираючись). Героя... посмертно...»

Фото. Хмарив брови, а очі сміялися.
Які вони в нього: сірі, голубі, карі?
Напевне, сірі, бо ніс — кирпою
І чуб — світлий. І під носом — родимка.

І раптом редактор сполотнів. Рука

тремтіла,

І палець ніяк не втрапляв на цифру.
Нарешті... «Алло, Ми... Миколо, ти...
Вдома?» — «Уже вдома, тату. А що?»

Га? Тату? Що таке, тату? Чого ти мовчиш?!
Алло... алло... алло...»

Редактор опустил трубку на важіль,
Витер газетою піт з обличчя:
«Світе, яка схожість...»

* * *

І — все було. Народжувалось — мерло,
Цвіло і одцвітало. І текло...
І в Генерального Конструктора чоло
Від чорних дум поблідло і отерпло.

Неначе трієри, кібермашини
Були забиті формулами вщерть.
Шукали й не знаходили щілину,
Куди прослизла смерть.

Світ не мінявсь: народжувався й мер.
Котилися молекули, як гноми.
Лише одне змінилося:

дублер

Однині називався
«перший номер».

Ішов.

Ліниво космодром стеливсь...
Несли за ним достартову заяву.
І віхою поразки а чи слави
Нова ракета зводилась увисьь.

І все було...

Сусід з гостей вертав.
На толоку гукали мою матір.
Конав на всіх екранах гладіатор,
І звали гладіатора
Спартак.

Ішов.

І був до біса молодий,
Як той, що не вернувся із польоту,
Ішов на ризик, наче на роботу,

Хоча ніхто й не вимагав:

«Іди!»

(Дістати неба!

О висока мисль,
Ти спопеляла серце, як пожежа.
Тебе несли стріла і пружний спис,
І житня скирта, й вавілонська вежа!)

Минаючи вагання і чини,
Ішов на небо, молодий і древній,
Не певен в тому: вернеться чи ні,
Та що дублер його заступить —
певний!

І марно будуть вічні матері
Синів перепинять біля порога:
Коли вже народилася Дорога,
По ній іти. Долати.

І — горить!

**БАЛАДА ПРО ЛЮДИНУ,
У ЯКОЇ ДОРОГА НЕ ЗАКІНЧИТЬСЯ**

Василеві Симоненку

Розгнуздані коні

пророче іржуть,
Бо чують крізь мерзлу підківну іржу
Далеку дорогу,
Червону тривогу,
А може, й останню на світі межу.

Вже вітер над ними

заносить нагай...

Так де ж отой вершник

без страху й вагань,

Щоб прямо — галопом,

Потоп — так потопом,

Щоб чортові в зуби —

пропав а чи пан?!

Чи, мо', вже й не знайдеш

зі свічкою вдень?

Та ні, подивіться: аж он він іде —
Красивий, мов сокіл,
І духом високий,
І сяє опукло чоло молоде.

Аж це його вітер єхидно спиня:
— Чи знаєш ти, хлопче,
якого коня
Тобі серед поля
Вготовила доля?
Ударить копитами —
в душу стерня!

А він, посміхнувшись,
виходить на луг
І кида себе у сідло, як стрілу,
І прямо — галопом,
Потоп — так потопом,
І вигнувся кінь у стрибку,
наче лук!

Ой матінко-мамо,
не клич його в сні,
Бо вже ж того вершника не зупинить
Ні ярм горбатим,
Ні затишком хати,
Ні богом, ні чортом,
ні віком труни.

О, як він летів
в бурелом напролом,
Аж сонце, захекавшись,
потім зійшло.

І біла сорочка
Здіймалась пророчо
У хрестик вишиваним білим крилом.

І повнилось серце його молоде
Такою любов'ю до чистих людей,
Що стало затісно
Йому у затінку —
І вибухло піснею з горна грудей!
Калинова крапля
скотилась з грудей

На ниви, на роси, на визрілий день.
І впала та крапля
На праведний прапор,
Чистіший і вищий за сонце руде.

Заквакали жаби:

«Догрався, дивак!»

Вужі пред'явили на тіло права.

Копали могилу...

І раптом спинились:

Кого ж їм ховати, як пісня жива?!

**ПРИТЧА ПРО ГРОМАДУ,
КОТРИЙ ЗАСТУПИЛА ДОРОГУ
ЗАЗДРИСТЬ**

Ішли вони важко і довго
У той заповітний край,
Аж поки їм власні ноги
Вчинили сидячий страйк.

І тоді ватаг перед обідом
Кинув прибережені слова,
Що zostавсь лише один привал
До рясних садів Семіраміди.

І одразу люди просвітліли,
Як перед обов'язком святим.
Небагату розкіш —

хліб із сіллю —

Поділили чесно, як брати.

А один спідлоба глипав люттю,
Заховавши в пазуху свій хліб,
Скреготав:

— Дивись, живуть же люди:
Хліб жеруть. Ще й солі хтось нашкріб!

На сусіда в стоптаних чоботях
Позирав, сховавши в шаньку хром:
— Ти диви, у чоботях, сволота!
Ще, зануда, й дірку пропоров!

Він усьому заздри́в: навіть латці
На старих сусідових штанах.
Навіть тіні власній — небораці:
«Преться за тобою, сатана».

...От коли громада задрімала
(Покотом, на чому хто сидів),
Він одповз тихенько і помалу
Вибрався у напрямку садів.

«Треба, — думав, — першому до раю
Вскочить та хоч глянуть на красу,
Бо як налетить голодна згряя,
Всі гілляки з листям обнесуть».

Устелив, як заєць, ривчаками.
І коли здалось: уже добіг —
Так вліпився правою об камінь,
Що крутнуло землю в інший бік.

Довго лоба одтирав руками...
Відкректався. Прискородив чуб.
Але не прийняв з дороги камінь,
А тихенько, щоб ніхто не вчув,

Притрусив травою для порядку,
Щоб не видно здалеку. Отак.
І поволі рушив собі задки:
«Тільки б не прогавити спектакль».

Ох красиво ж падала громада,
Набивала душі і носи!
І уперше чоловік од радості
Сміхом нерозтраченим трусивсь:

— Ну, давай же, падай! Ох і валять,
А хапають гулі! Мов кулак. —
Та й зірвався задки у провалля —
Аж луна проваллям загула.

Кинулась громада на підмогу.
Зупинились...

Зазирнули в діл.
Позітхали: треба ж так, їй-богу,
За якісь три кроки до садів!..

Але ж хто опуститься в провалля?
— То нехай ватаг — у нього ж власть.
— А чого це все на старших валять? —
Визвірився на Петра Улас.

— А тому, що платять їм... немало.
— Лишенько! Знайшлися бідняки.
Ви ж із Гнатом стільки захарляли,
Що тріщать від золота мішки.

— Ах ти ж, стерво!
— Ну, стривайте ж, гади!
— Я ж тебе!..
І я ж тобі!..
— То бий! —

І взялася чесная громада
Щиро й нелукаво...
за чуби.

Вже у того, що в провалля вцілів,
Навіть кості терном поросли.
Вже сусідні здружені артілі
Застилають у садах столи,

А вони як стали біля яру —
Схоже, що стоятимуть віки,
Один одного вхопивши яро,
Міцно, як брати...
за петельки.

ОПОВІДАННЯ ПРО ДОРОГУ ДИВАКА

Жив собі чоловік на світі:
Довгоногий, смішний, худий.
Його звали Лелекою діти,
І тяглися до нього діти,
Як лелеки тяглись до води.

Він ходив у поношенім хакі,
Що дісталось йому від фронтів.
Та ще був у нього собака —
Довгоногий, худий, як він...

Як розгубить шалена злива
На толоці моря малі,
Він робив хлопчикам щасливим
Із пожовклих газет кораблі.

І пливли хлопчаки далеко,
Розсуваючи межі калюж.
І ставав тоді дядько Лелека
Сам од радості як малюк...

Над отарою у задуху
Він здіймався, немов димар.
І міцні хазяї в кожухах
Називали його — Дивак.

А якось за млином протрухлим,
Де бур'ян не торкала коса,
Він надумав на сміх кожухам
Посадити вишневий сад.

Сам каміння руде виважував,
Сам копав кам'яний пустир.
І ніхто з хазяїв поважних
Навіть кухлем не пригостив.

Тільки він не зважав. Дотемна
Давню мрію свою садив.
І сини, од батьків таємно,
Діставали йому води.

«Зацвіте, як засвищуть раки».
Та й забули — турбот було-о...
Аж одного травневого ранку
З дива ахнуло всеньке село:

На старому забутому звалі,
Де одвічно сивів полин,
В чистій радості, в білій печалі
Кораблями вишні пливли.

— Де Лелека? — гриміло розлого. —
Хай живе наш свояк і кумир! —
І одразу знайшлися у нього
Друзі, родичі і куми.

Вони в хату до нього дерлись,
Ніби разом садили сад.
А коли прочинили двері —
Подалися нагло назад:

Він лежав, уперше поголений.
У сорочці, як на парад.
І собака, зронивши голову,
Сльози лапами витирав.

І чомусь від синів ніяково
Свої очі ховали дядьки.
...Тільки плакали, тихо плакали
Із собакою хлопчак.

Одцвіли і розсипались маком
На кленових мостах роки.
Деся подівся старий собака...
Стали мудрими хлопчак.

Закрутило їх поміж шаблями
Переламаних перехресть.
Розбивалися їхні кораблики
Об Хасан і гранітний Брест.

Вони падали — не клонились! —
І вставали знов на штики.
Тільки більше ніхто не насмілівсь
Називати їх — Диваки.

Їх не густо з доріг далеких
Повернулось назад у село,
Дуже схожих на... дядька Лелеку,
Хоч у нього дітей
не було.

ЛЕГЕНДА ПРО ВЛАДИКУ І ЙОГО СЛУГУ

Був у Владики Слуга.
Пругкий, як гума, пружний, як пружина,
Гнучкий, як вуж, меткий, як воротар,
Лише Владиці ворухнуть мізинним —

Мов з-під землі за тронем виростав.
І так нечутно, тихо та безлико,
Так невловимо кралася нога,
Що навіть необмежений Владика
В якійсь тривозі інколи здригав.

Владика знав ціну своєму Слuzі:
Що за найменше просування вище
До обітованого сану «пан»
Він ладен шкварити на кладовищі
По черепакх праматерів гопак;
Що в нього не було хребта по вісі,
І коб вгодить Владиці хоч на мить,
Він легко міг собою цифру вісім
У вищому натхненні сотворить.

Тож недарма тримав Слугу Владика,
Бо знав:
на троні, визначенім богом,
Куди на брехнях видобувся він,
Давно б сидить достойнішим за нього
І розумом, і вдачею, й т. ін.

Слуга Владика знав, як власні пальці:
Він міг безмовно по очах читать,
Кому із претендентів завтра в спальні
Засвідчать скорбні лікарі інфаркт.
Владиці варто ворухнути вією —
Слуга напевне розумів і діяв.

Владика інколи любив пожартувати.
Якось під чарку на вечірці тайній
Він об'явив:
«Од завтра всі пости
Найвищі роздаватимуться тим,
Хто з грецької перейде на китайську».

Сказав — та й призабув.

А на похмілля
З переляку схопився за нагай,
Коли до нього по-китайськи вміло
Заговорив улесливо Слуга.

Такий-то був Слуга.

Він так навчивсь читати безголосо

Чужі думки,

що — Сам!— лякатись став...

Якось Владика ненароком скося

На матір його глянув. Просто так.

Ніхто з найближчих навіть не помітив.

Слуга ж — помітив. І сприйняв як факт...

На ранок лікарі (ох, діти, діти!)

Засвідчили у матері...

інфаркт.

І похололо в животі Владики.

Він все частіше відчував в кімнаті,

Як разом із Слугою входить... жах:

Якщо він зміг переступити матір,

Чи є для нього взагалі межа?

Він часто схоплювався серед ночі,

Намацуючи арбалет тугий:

З усіх кутків до нього кралась очі,

Знайомі очі... вірного Слуги.

Але Владика недурним був дядьком —

І покотилась чутка по державі,

Що Володар (ну й вуха ж у рабів!)

Свого Слугу не дуже любить справа,

А більше любить його лівий бік.

Владика знав, що пересудів злива

Слугу дістане, де б він не бродив.

І став вітаться з ним лише за ліву,

І навіть лівий бік нагородив.

Владика точно все розрахував,

Бо знав Слугу,

як свої власні пальці.

І тому зовсім не подивував,

Коли Слугу у власній його спальні

Застав останній у житті привал:

Під дзеркалом у золотій оправі

На килимові чорному лежав,

Всадивши власною рукою справа

У лівий бік плескатоного ножа.

І вперше не засвідчили інфаркт...

На чому й уривається строфа.

ДОРОГА БАБИ КАТЕРИНИ

Сизим інесь
 капусти цвітуть.
Аж під зорями
 літаки гудуть.
Хмара стелиться
 скатертиною
Та над бабою
 над Катериною.

Наробилася, находилася,
Натоптала стільки доріг.
Що в ногах уже не вмістилися,
То поклала їх під поріг.

І стоїть тепер над воротами,
І когось так печально жде.
Може, хтось-таки... Ну, хоч хтось-таки...
Та ніхто до неї не йде.

А було ж колись: хата ходором,
Ще й сварилася колись:
«Вже набралися... Понаходили...
Чи смоли б ви не напилися?»

Дід Іван під чаркою доблесно
Гопака у дворі шерстив:
«Та щоб я на свої, зароблені,
Товариство не пригостив?!»

Як ішов на фронт — був тверезий дід.
А її огорнула печаль...
Повернувся сусід з протезами,
А від діда привіз... медаль.

Не заплакала, не забилася,
Тільки в день той останнім сном
На віконниці зачинилося
Причілкове перше вікно.

Потім — троє ще
 в сумі сивому.
Їх нікому не одчинить:

Друге — синове...

Третє — синове...

І четверте — доччине.

І лишилось одне.

І так дивно зорить

Крізь цвітіння і падолист:

Що чотири шляхи

почались у дворі,

А куди ж вони подались?

...Наробилася, находилася,

Натоптала стільки доріг,

Що в ногах уже не вмістилися,

То поклала їх під поріг.

І стоїть тепер над воротами,

І когось так печально жде:

Може, хтось-таки...

Ну, хоч хтось-таки?..

Та ніхто до неї не йде.

Під ворітьми сусідські хлопчики

Вибивають рудий спориш.

А їй хочеться,

як їй хочеться

З хлопчачками поговорить!

Вона лагідно так їм:

«Драстуйте».

А вони пролітають:

«Привіт!»

І схиляється сива ластівка

На провислому дроті літ.

А вона б таке їм повідала,

Що ніхто на світі й не чув,

Як з-під серця її —

повірите! —

Аж чотири дороги течуть:

Перша — Іванова...

Друга — синова...

Третя — синова...

І четверта — доччина.

* * *

Сизим інеєм
капусти цвітуть.
Десь під зорями
літаки гудуть.
Хмара стелиться
скатертиною
Та над бабою
над Катериною.

...А вона б таке їм повідала,
Що ніхто на світі не чув,
Як з-під серця її —
повірите! —
Аж чотири дороги течуть.

Попід вербами
та повз школу,
Понад цвинтарний вічний сум.
Ходять гуси по них
спроквола
І корови задуму несуть.

Невисока їхня орбіта
Починається з-під воріт.
Та по них непорочні діти
Йдуть безпечно
в широкий світ.

ЕПІЛОГ

Ножами колій, гострими, як зло,
Протявши чорні отвори тунелей,
Вона бреде наморено в село
Проз яблуні,
свинарники й оселі.

Одпочива у холодку левад
І обережно переходить кладку
На той бік,
де на варту дерева
Шикуються по зросту і порядку.

І проводжають, горді і сумні,
Її на жито й захололий цвинтар,
Де сплять прожиті прадідами дні,
Спресовані віками в антрацит.

Переповза корчі та болота,
Поволі розганяється на трасі
І заліта у з'юрмлені міста,
Напруживши свої гудронні м'язи;

Вона збирає на своїй душі,
Мов колекціонер, віків останки:
І хитромудрі арабески шин,
Сліди од каблучків і траків танків;

І знов повзе на глинища руді,
Вмерзає в кригу Полюса,
і марить,
І губиться,
і гине без води
На жовтій спразі
жовтої Сахари.

Від нас — до вас,
від міста — до села,
Від Хіросіми
і до Вашингтона,
Од Евересту на Байкал бездонний
Вона у різних формах пролягла.

Під місяця надщербленим ножем,
Під золотим свічадом Козерога
Гримить, вмира і виповза вужем
Хребет Планети — втоптана Дорога.

І пилом осіда над нею час...
Так звідки ж ти, Дорого, почалась?

УРОК

I

Якось брів я звільна полем,
весь заглиблений у себе.
Поле тихло, ніби лебідь,
що на осінь відлюбив.
Та й не згледівсь,
як уплив я
в голубу тональність неба.
В пролісковій темі неба
всесвіт дихав голубим.

Голубим я став, як голуб
із небесної купелі.
Став я зовсім невагомий,
ніби вечорова тінь.
Все минуле проминуло
спраглим видивом пустелі,
все моє сумне й веселе
одлетіло в голубинь.

Десь у мене за плечима
місто мляві сні бороло:
важко чажкали заводи,
тонко звискував метал.
Там без лагідних півтонів
кут вривавсь раптово в коло,
коло різко розгиналось
в прямовисну магістраль.

Думав я, що все на світі
тонко з'єднане у сутнім:
все на світі творить в зладі
неперервний колобіг.

Думалось:

коли б не знав я
мову міста прямокутну,
то округлу тишу поля
вже пізнати б я не зміг.

Ще подумалося: в гromі
молодих прокатних станів,
у засмаглих дужих буднях,
в пропотілих сорочках
місто творить тишу поля
ув оправі філігранній,
носить ніжність, як дитину,
на своїх важких руках.

Думав я, що в кожному серці
є сьогодні, вчора й завтра.
Є минуле і сучасне,
перевтом гіркий вантаж.
Думав: от би відшукати
місто на учнівській карті,
щоб те місто мало тихий,
акварельний антураж.

От Венеція, скажімо,
голуба, немов гондола,
а чи Ріо-де-Жанейро,
як гарячий помаранч.
От би з'їхати з піраміди,
як в дитинстві — із стодоли
прямо в казку,
проминувши
суєту, і сміх, і плач.

От лягти б на дикім пляжі,
як Адам один, без Єви,
і, забувшись, наслухати,
як осінньо спить Париж.
Чи, обнявши стан гітари,
завернути в... Крагуєваць.
(Стій! Я ж думав — до Мадрида...
Крагуєваць? Що це й звідки?
Я вас не просив у вірш!)

Чи лягти під крону лавра,
вічного, як слава, дерева...
«Кр-рагуєваць!» —
знову різко
полоснуло, ніби ніж...

«Кр-рагуєваць!» —

ніби черга

автоматна.

(Кар-ркнув вор-рон. Хр-руснув чер-р-реп.
...Р-розколовся вірш).

Пам'ять блима, наче ватра...
Де це? Де це? Де ж це? Де?!!
Карту... Карту! Дайте кар-рту!!!
Серце, тихше. Тихше, серце!
(Автомат — у центр грудей).

Цвинтар... парти... цвинтар... парти...

Карта:

Париж, Афіни, Белград...

Кр-ра-гу-є-ваць.

Ю г о с л а в і я

(Будьте ж прокляті ви, карти! І той...
день).

Поховали без оркестрів.
Пульс востаннє дзьобом: тук...
(Ах, маестро. О маестро!
Та маестр-ро, дайте ж звук!)

Тихше. Тиша кане в камінь.
В тиші — зламане крило.
Все ж забуте під роками,
все ж травою поросло.
Що ж ти тягнешся руками
до мого серця, пам'ять?
Все ж минуло, все опало,
все ж травою поросло.

Тридцять років одмінилось.
Скільки згадувати можна?
Оновилось покоління,
возродивсь втридцятье світ.
Вже сини нащадків носять,
як знамена переможні.
«Ви од пам'яті, — хтось хлипа, —
хоч онука вбережіть».
...Може й справді: хай та пам'ять
в нашім серці відболить?

Син прийшов із школи.

Гучно полетів портфель під стіл.

Перед люстром округнувся.

Скоса зиркнув у вікно.

За балкон комусь петитом

таємниче засвистів.

Став нівроку. Чуб — на плечі.

Джинси, списані з кіно.

Я сказав педагогічно:

«Прибери портфель на стіл».

Він ліниво нахилився, буркнув: «Ну, почавсь урок».

«Пробачай мені, шановний,

але перше, ніж свистіть,

ти б нам з матір'ю повідав,

як з оцінками, синок?»

Він скривився: «Ат, набридло,

я ж казав, що все гаразд».

Я нахмурилась традиційно:

«Ти б, шановний, тон змінив,

це тобі не в класі, хлопче,—

нагадаю в котрий раз.

Я тобі не одноклассник...»

«Добре, тату. Зрозумів».

Сірі очі. Білобровий. Вже під носом — перша тінь.

(Інтересно: цілувався? Я ж у восьмим...)

Ат, було).

«Знаєш, цей географ, тату...»

«Ти мені ці речі кинь!»

«Ця історичка...»

«Ти знову за своє, мені на зло?!»

(А підтекстом, підсвідомо

через пам'ять, мов кризь мрево:

«К р а г у є в а ц ь».

Як вони тоді сиділи:

парами а чи по троє?

Про війну Столітню вчили

а чи про падіння Трої?

Чи й вони, як ми, на парті

імена свої лишали?

А можливо, що по карті
короля свого шукали?..)

Я сказав йому повчально:

«Географію завжди
треба, сину, добре знати:
вчення — світ, невчення — тьма».

Посміхнувся він скептично,
гумку пожував: «Зажди.

То колись, у ваші роки...

Зараз білих плям нема.

Взяв собі квиток у касі,
і лети, а хочеш: їдь».

Я постукав пальцем строго:

«Слухай, хлопче, і мовчи.

(Боже, як йому, напевне, я повчаннями набрид!)

А історію, — натиснув, — особливо, сину, вчи».

«Що ж, — зітхнув, —

ти завше правий: роки, досвід і т. ін.

Але все ж дозвольте, врешті, вам запитання одне.

Тільки: цур! На цей раз, батьку,
йде розмова двох мужчин.

Я уже давно дорослий. Ти прогавив десь мене».

До паска потягся звично...

і від подиву осів:

Вперше я помітив раптом, що ми зростом нарівні.

Господи, коли ж це сталось?

Певне, й справді я осліп:

він уже дорослий зовсім!

Хто ж простить мене мені?!

«Слухаю, — сказав я хрипло. —

Викладай усе як є».

«Треба знать усе, ти кажеш. А задумайсь-но на мент:
от історія, скажімо.

Що вона мені дає?

Ну, було щось. Ну, минуло.

А життя ж іде вперед!

От розсудимо тверезо:

раз було, то вже нема?

А коли нема,

що з того: сталося воно чи ні?

Зараз, тату, космос кличе.

Там проблем у мене тьма.

Ну, яке ракеті діло,

що було в старовині?!

Чи були троянські війни,

чи тих воєн не було б,

все одно злетить ракета,

бо в моїх руках ключі.

Ти пробач, що викладаю я свою програму в лоб.

І, коли я помиляюсь,

доведи, а не кричи».

* * *

Все довкруг, як мусить бути:

входить вечір, мерхне даль.

Зійде сонце. Зайде сонце.

А затим настане ніч.

Як банально! Як прекрасно

все округлено в спіраль

гармонійно:

так було вже

тисячу тисячоріч.

О стрункий світопорядок —

чергування вічний плин!

Все так мудро у природі:

день — за ніччю, ніч — за днем.

Батько, роль свою скінчивши,

віддає нащадкам кін.

Все минає, проминає:

день — за ніччю, ніч — за днем.

Ідеальний ритм природи:

батько вбитий,

я — живу.

Ах, який світопорядок:

ну, поплакав — і забудь.

О жорстокий ритм природи:

вбиті

падають в траву!

О зміїна мудрість кола:

ну, поплакав — і забудь.

Що ж ти тягнешся руками
до мого серця, пам'ять?
Все ж минуло, все опало,
все ж травкою поросло!

«Може, сину, й не було?»

«Може, й не було.

А... ти про що?»

III

«Та... просто згадалось. Стривай, а яке сьогодні число?»

«Ха! — соковито зареготав.— Не іронізуй, батьку,
двадцятье жовтня.

Ти ж завтра іменинник».

«Хо-го! — відгукнувся я у його стилі.— Все ж хоч одну дату ти таки пам'ятаєш. А ще кажеш: до чого мені та історія!» «Отаким, старий, ти мені подобаєшся... в гуморі». «Ну, ще б пак! Завтра ж я народився. Власне, в ніч з 20 на 21 жовтня 1935 року».

«Оце точність! Ану, загляньмо в календар: о котрій там сходило і заходило сонце? В життєписі великих кожна деталь — на вагу золота»,— він потягся до календаря, веселий і нахабно юний.

«Не треба...» — перепинив я йому руку.

Ліниво знизав плечима:

«А то чому?»

«Там... кров».

«Та ти що-о?! — відсахнувся од мене ошелешено.— Яка... кров? Де? Нічого не розумію».

«Зараз поясню, сину... документально: «В ніч з 20 на 21 жовтня 1941 року карателі під орудою майора Кеніга вдерлися в містечко Крагуєваць і розстріляли сім тисяч чоловік. Серед них — триста гімназистів. Їх вели на смерть покласно, на чолі з учителями...»

«А де цей... Крагуєваць?»

«В Сербії. За сорок верст від Белграда, сину. А ти кажеш: що мені та географія».

«Ну, до чого ж тут географія! Не про це зараз... Я просто хочу сказати: це ж випадковий збіг, і то лише в днях. Ти ж народився за шість літ до... цього».

«Е, ні, сину, у цьому світі — ти ж учив — усе зв'язане: причина — наслідок, день і ніч, народження й смерть,

куля і вказівний палець. День мого народження, як і ніч смерті Крагуєваця, увійшли у вічний колобіг народжень і смертей, ставши клітинами світобудови. Ніщо не зникає в цьому світі, сину. Закон збереження матерії і... пам'яті. Придивися пильніше: на моїй сорочці — кров».

«Облиш, тату! Це вже... містика. Мені страшно, тату».

IV

«Не бійся. То Пам'ять стає при свічі.
Он тіні якісь ворухнулись вночі.
І жахом дихнула руда каламуть.
І чоботи з ночі, як фатум, ідуть».

Немає облич. Тільки вишкір зубів.
Та усміх кривий на арійській губі.
Стискається коло, як зашморг, ривком...»
«О, тату! То ж вітер гуде за вікном».

«Ось Кеніг підносить правицю:
«Moment!»
У компасі стрілка дзвенить, як стилет.
І карта тремтить, як в Освенцімі плац.
І око свинцеве — над Крагуєваць».

«О тату, це просто здалося тобі:
То гнуться дерева в осінній журбі».

Педантичний арієць (в пунктуальності —
теж своя грація)
З чисто прусською точністю зводить
дітей із-за парт.
І в колонах по троє веде («Liebe Kinder! *
Дистанцію»).

Акуратно,
покласно на цвинтар,
в сумний листопад.
«Ідуть, як до школи. В портфелях —
книжки».

* Любі діти! (Нім.)

Сніданки завбачно поклали батьки.
І зошит в клітинку на перший урок.
І вчитель суворо вирівнює крок.
Над свіжими ямами — глина руда...»
«О тату, не треба! То ж лист опада».

«Шість тисяч сімсот вже востають у ґрунт.
А триста... на цвинтар покласно ідуть.
Географ, немов на уроці, сказав:
«А зараз ви бачите гору Триглав».
І важко плечем ворухнула гора:
«Вбивають людей, та народ

не вмира».

Історик старий повернувся до дітей:
«А зараз ви Косовим полем йдете.
Тут пращурів наших, обагривши схід,
косив ятаганом султан Баязід».
І важко плечем ворухнула гора:
«Вбивають людей, та народ

не вмира».

«А триста по Сербії мовчки грядуть...»

«О тату, то ж гуси у небі пливуть».

«Зірвавши мости, як бинти із грудей,
метається Тиса: «Куди ж ви... дітей,
Куди ж ведете ви невинних дітей?»

...Невинних дітей?!

Комендант Яновського табору (це недалеко, у Львові, сину) штурмфюрер Густав Вільгауз у спортивному азарті стріляв із автомата з балкона канцелярії у в'язнів, що працювали в майстернях, потім передавав автомат своїй дружині, і вона теж стріляла. Інколи, аби потішити дев'ятирічну доньку, Вільгауз примушував підкидати в повітря 2—4-річних дітей і стріляв у них. Донечка плескала в долоньки (боже, яка невинність!) і кричала: «Тату, ще, тату, ще!» — і він стріляв. Відтоді, сину, коли я бачу на фресках Софії білокрилих янголят, мені хочеться запитати їх: «Ви часом... не з Яновського табору?»

Зірвавши мости, як бинти із грудей,
метається Тиса: «Куди ж ви... дітей?!»

...Фінал наближає рокована грань.
На каски россою спадає туман.
І в цьому фіналі, як літера «Ф»,
рядок починає руде галіфе.

Порядок для Кеніга — понад усе:
«Дистанцію, серби! Куди вас несе?!
Покласно, слов'яни! Учїться, скоти,
хоч зараз порядок і час берегти!»

І перша колона ступає на пруг...»
«О тату, я чую: змикається круг!»

Директор гімназії рветься на смерть:
«Пустіть до дітей! Я ж учитель і серб!»

А Кеніг регоче: «Куди тобі? Weg! *
Ми цілим в майбутнє, ти ж —
Plusquamperfekt» **.

Директор відрізав: «Ти знай свій курок:
Jedem das Seine***. У мене — урок.

Хлоп'ята! Лишилось нам кілька хвилин.
З усіх вам уроків я вибрав один.
Хай править нам цвинтар однині за клас:
Історія, діти, сьогодні у нас.
Сьогодні не гоже підносити рук...»
«О тату, я чую: змикається круг».
«Оцінка єдина — для мене й для вас.
Її об'єктивно нам виставить час.

Тож перше: під оком холодним війни
уже ви не діти. Затямте, сини!
Уже ви не просто родинний оплот,
а воїни, хлопці. За вами — народ.
Судьба ваша вписана в святці хоругв».
«О тату, я чую: змикається круг».

* Геть! (Нім.)

** Давноминулий час (нім.).

*** Кожному своє (нім.).

«Вам холодно, хлопці? Так завше було,
коли садинокість студила чоло
і око свинцеве прискалював крук...»
«О тату, я чую: змикається круг».

«На кожному слові даю собі звіт:
у с і м було страшно лишати цей світ.
Ба навіть героям найвищих орбіт —
і їм було жаль полишать білий світ.
О як їм хотілось гукнуть: «Промини!»
Так чом же, питаєш, герої вони?»

На кожному слові даю собі звіт:
герої в собі відчували весь світ.
І те відчуття їм ставало за щит:
хоч він упаде, так стоятиме ж
світ!

Тож в Косовім полі султан Баязід
не просто на серба ішов, а на світ.
І кожен із сербів давав собі звіт:
хоч він упаде, та стоятиме ж світ,
Не треба, слов'яни, підносити рук...»
«О батьку, я чую — за вершився
круг».

«Он Кеніг піднявся на колонах чобіт,
в приціл назираючи вічність і мить.
І дума, що от він натисне курок
і крапкою кулі закінчить урок.
Нещасний! Чи він оддає собі звіт,
що ми впадемо, та стоятиме ж світ?!»

А Кеніг регоче: «Облиште слова!
Слова перед кулями, діду, — трава.
Я просто звезду автомат на живіт —
і в яму, старий, і тебе, і твій світ.
І це вам потвердять шість тисяч сімсот,
а він тут розводить про честь і народ!»

Учитель замислено глянув в зеніт
і тихо сказав, а почув увесь світ:
«Як рід і Вітчизна — всього лиш слова,
то що вам говорять... Белград і Москва?»

Майоре! А пам'ять в якому ряду?»
І Кеніг темніє ураз на виду:

«Старий, ти занадто далеко зайшов.
Зненавистю тхне від твоїх підошов.
Ти добре намацав, де в мене болить,
але не тобі нашу долю судить.
Історію звершую я і курок.
Ти, діду, почав. Я ж з а к і н ч у урок!»
І око холодне прискалив, мов крук...

«О батьку! Ти бачиш: я входжу в цей круг».

Директор зітхнув: «Наша вічність сплива.
Хай першими стануть останні слова:
братове! Нам вибив фатальний дзвінок.
Я вчив вас у п е р ш е творити свій крок.

Та знайте:

о с т а н н і й ваш крок на путі
не менше важливий, ніж перший в житті,
бо він увінчає спіраль, як виток,
з якого н а щ а д к и творитимуть крок
до істини з істин, якій не зітліть:
«Людина впаде, так стоятиме ж світ».

Слов'яни! Синочки... Мужайтесь... Пора.
Ми — смертні. Та знайте: народ не вмира!»
Солдати зловісно стоять, як мерці,
у Кеніга кров вигаса на лиці.
Вершина Триглав небозвід підпира
великої правди: «Народ не вмира».
Гримить над літами,

як доля, дзвінок:
то сину, скінчившись,
почався урок.

Якось, сину, брів я полем,
весь заглиблений у себе.
Поле тихло, ніби лебідь,
що на осінь відлюбив.
Та й не згледівсь, як уплив я
в голубу тональність неба.
В пролісковій темі неба
всесвіт дихав голубим.

Думав я, що в кожному серці
є сьогодні, вчора й завтра.
Є минуле і сучасне,
перевтом гіркий вантаж.
Думав: от би відшукати
місто на учнівській карті,
щоб те місто мало тихий
акварельний антураж.

Думав: є велике право
одпочити під лавром світу
всім, хто в тій війні жорстокій
ніс страждання на плечах.
Думав: нам за всіх дісталось,
то нехай хоч наші діти
не зазнають навіть тіні,
навіть пам'яті меча.

Тільки ж все у цьому світі
тонко з'єднане у сутнім:
за непам'яттю онукам
скепсис зазира до віч.
І тоді для них могили —
просто плити прямокутні,
просто символи байдужі
проминулих віковіч.

Ти прости мені сьогодні
за урок жорстокий, сину,
я поклав на твої плечі
пам'яті страшний вантаж.
Я боргів не правлю, сину.
Ти нічого нам не винен.
Боржники і кредитори —
то непевне діло, зваж.

Але ж пам'ять... Має пам'ять
зоставатись, як осердя.
Ми від неї, наче віти,
що вчувають корінь свій.
Пам'ять віри. Пам'ять роду.
Пам'ять прапора і серця.
Лиш по пам'яті в людині
пізнає Людину світ.

Одягай модерні джинси...
Суть не в джинсах і чуприні.
Мила зрадить, друг полишить —
серце з туги заболить.
Та коли людину нагло
пам'ять світова покине,
можна з гиком й у візитці
рачки гнати в неоліт
чи ввігнати в серце чергу,
вперши автомат в живіт».

V

Став нівроку. Чуб — на плечі.

Джинси, списані з кіно.

Тільки щось нове з'явилося

у криницях сірих віч.

Щось поглибшало. Зболіло. Сіллю випало на дно.

Десь далеко за безжур'ям диха сивиною ніч.

«Слухай, батьку, — він доросло доторкнувсь мого плеча.

Якось зовсім по-новому подививсь мені в лице. —

Чуєш, тату, до сьогодні я цього не помічав:

Як же ми з тобою... схожі!

Дерево і... деревце. —

Пальцями торкнувсь волосся:

— Бач, а в тебе... сивина.

Як я довго йшов до тебе, заблукавши десь... колись.

Крізь бездумність та байдужість,

через перший гріх вина.

Аж на день твоїх народин в... Крагуєваці зійшлись.

Не тремти: я не зломлюся. Бачиш, я пішов у ріст.

Не стели мені соломку на мулькй і гострий брук.

Дай мені самому з болем упізнати болю зміст.

Ти не бійсь мене впустити у всесвітній вічний круг.

Хай ударить в крила вітер. Хай мороз мене січе.

Хай відчую, як у жилах кров твоя в мені тече.

Не спіш мене од бурі затулять своїм плечем:

маю ж я колись

майбутнє

взяти на своє плече!

Я тебе сьогодні вперше так побачив... аж болить.
Я себе сьогодні вперше по-новому пізнаю.
Щось мені під серцем, батьку, так пронизливо дзвенить!
Чи не я то триста першим... в Крагуєваці стою?»

«Не треба, сину. Я не хотів цього. Мені страшно».

«Не бійся: то пам'ять стає при свічі.
Ти чуєш, як скиглять зловісно сичі?
Цей шерхїт... цей шелест надламаних крил...
То книги печально ростуть із могил.

Поранений Гете схилився, як віть:
«Wer reitet so spät durch Nacht und Wind?» *
І Шїллер, вжахнувшись, кричить віддаля:
«То Кенїг підняв на багнет немовля!
О, де ж ми з тобою, Вольфгангу, були,
як націю нашу... на розстріл вели?!
Він, може, й простить нас, невичерпний світ,
та пам'ять, Вольфганг... чи вона ж вам простить?»

Ворушиться ґрунт... розверзається ґрунт!
То триста з дев'ятого круга встають.

(Поховали без оркестрів.
Пульс востаннє дзьобом — тук...
Ах, маестро. О маестро!
Та маестр-ро, дайте ж звук!!!

Вдарте, оркестри,
щоб крига на полюсі трїсла,
громом страшним сколихнїть в праосновї цей світ,
щоби ожив і сльозою людською умився
меморїально холодний лабрадорит!

Вбиті в Обухівці **,
спалені люто в Капріві ***,
мертві з Хатині й Сонгмі,
із кривавих усюд,

* Перший рядок з балади Гете «Лїсовий цар».

** Обухівка — село на Полтавщині, що в роки війни зазнало трагічної долі Лїдїце.

*** Капріві — село в Намїбїї, разом з мешканцями спалене південноафриканськими расистами.

Встаньте із праху
в святому і праведнім гніві
на всепланетний суд!

Полеглі зітхнули: «Ми звершили суд.
Ви краще живим не давайте заснуть»).

А триста грядуть на рокований пруг.
І я з ними входжу у вічності круг.
Учитель підняв, наче долю, дзвінок:
«Народи! Нас пам'ять зове на урок!»

Директор із учнями входить в граніт,
І я серед них о шістнадцяти літ.
І все, як тоді... Навіть глина руда».

«О сину, отямся — то ж лист опада».

«І Кеніг курок ошаліло натис,
та вмер автомат, бо закінчився диск
у ніч, коли, зсунувши смерть на живіт,
стріляв у дітей, поціляючи світ.
А пам'ять гримить мені в скроні,

як ртуть:

«Ти владен простити, але — не забудь
записаний юною кров'ю урок:
з останнього кроку їх — перший твій
крок.

То правда свята, — ти даєш собі звіт, —
що діти впадуть, а стоятиме світ,
та маєш відчути плечем терезів,
що світ цей поважчав у триста разів.
Хай Кеніг своє відстріляв того дня,
а що, коли хтось йому диск поміня?»

«Все у цьому світі, сину,
тонко з'єднане у сутнім.
Все в гармонії нещадніи
вічний коLOBіг вершить.
Коли Кеніг у Сантьяго
диск новий вганяє люто,
то в Обухівці й Хатині
мертвим і живим болить».

«Все на цій планеті, батьку,
жорстко з'єднане у суті!
Куля виліта осою
з пальця правої руки.
І коли «фантом» на джунглі
у піке заходить круто,
то у нас, як в сорок першим,
у хатах летять шибки.

Гримить мені пам'ять у серце, як ртуть:
«Ти владен простити, але — не забудь».
Беру, як меча, твою пам'ять до рук,
щоб зло не прокралось у вічності круг.

Спасибі, мій тату, тобі за урок...»
«Спасибі, мій сину, тобі за урок.
Я чую крізь плин, як останній мій крок
ввіходить у перший твій крок».

ЗАКЛИНАННЯ ВОГНЮ

I

Заходить осінь в сутемінь борів.
Лукавий холод крадеться ласкаво.
Спадає лист, як проминуща слава,
Явивши неминуще стовбурів.

Стоїть висока тиша між отав,
Мов голубий нерукотворий витвір.
Замислившись, на палець собі вітер
Незчувсь, як павутину насотав.

Прочах окріп гарячих жнивних справ.
Годинник не позиркує спідлоба.
Надходить час осмислить хліборобу,
Що втратив на лану і що надбав.

Та вже і нас гукає ковила
Вертатися на землю з перелета:
У старовиннім сюртуці сонета
Пора поважних підсумків прийшла.

Притихла ритмів парубоцька гра.
Скував мороз вологих слів одлигу.
Писати строгим віршем Білу книгу
Прийшла пора.

Тепер на точну відстань одійти,
Щоб глянути на себе пильно збоку,
Пронизливо примружуючи око
В оцінці: хто є хто. І хто є ти.

Еге, мій брате... вишні одцвіли.
Вже під очима втома повилася,
І на чолі рішучим карбом часу
Різкі й глибокі борозни лягли.

Похолоділо геть на кружині.
Рясніше стало ліній на долоні.
І першим снігом притрусило скроні,
Якому вже не тануть по весні.

(Ах, сивина — перейденого слід!
Та чи завжди, як вчать колеги досі,
У ній одлунюється сріблом досвід?
А що — як попіл марно зжитих літ?)

Ачей, нелегко суд чинить собі?
Ото й воно!

Куди простіше, хлопче,
Судить когось, прибравшись уроче
У непорочні ризи голубі).

Улігся пил над обширами крес,
Де мчав я легковажно в перегоні.
Стоїть мій кінь на тихому припоні
І втомлено дожовує овес.

Так виден шлях од витоків увесь,
Немов розгілля власної долоні!..
Стоїть мій кінь на тихому припоні
І втомлено дожовує овес.

На вечір клонить.

Тиша — ніби скло.
І чи в мені, чи в струнах павутиння
Рождається мелодія осіння
І м'яко на плече кладе крило:

Потоптали літо коні,
Притоптали

літо

коні,

Пролетіли коні повз воріт
Сивим степом

понад житом...

Одлунала сріблом литим
Малинова музика копит,

Залетіли вітром в серпень,—
Тільки терен гірко стерпнув,
Тільки скрикнув болем жовтий лист.

Пролетіли

в перегоні...

Гей, куди ж ви, мої коні,
Та куди ж ви, коники мої?

Зачекайте: ще ж не вечір,
Ще ж у лет не кличе кречет,
Ще в гаях бунтують солов'ї!

Протрубили коні в просинь:
«Вже давно, козаче, осінь.
Подивись на кучері свої».

Та й розтали в оболоні...
Доторкнувсь знічев'я скроні:
Перебіг у пальцях морозець.

Це ж коли, з яких покосів
Так нечутно вийшла осінь?!
Відказала осінь: «Навпростець,

Яром-долом, попід жито,
З-за туману, через літо —
Та до тебе, хлопче, навпростець».

Обпекло, немов огниво...
Кінь стоїть, як біле диво.
«Що ж ти, коню? Де ж моє сідло?!

Та хутчій на перегони,
Доки дзвонять срібні дзвони,
Доки слід морозом не взяло!

Вдарим, коню, попід жито,
Проминем з розгону літо —
Прямо в перше весняне зело!»

Посміхнулась осінь криво...
Клонить кінь печально гриву,
Головою втомлено хита:

«Щось ти квапишся, одначе.
А чи не забув, козаче,
Що воно ж давно не ті літа.

Як би ти не брав на бога,
Все одно твоя дорога —
Хоч-не-хоч — на осінь поверта.

Озирнись назад пильніше:
Вже проїхали ми більше,
Аніж полишилось нам доріг.

Височить гора в тумані.
Може статись, що й остання.
Так що нині квапитися гріх.

Перевір-но ліпш оружжя.
Підтягни мені підпружжя —
Буде важко брати сей поріг!

Перед тим як в путь рушати,
Варто передумать, брате,
Все, що ми проскочили колись,

Бо заноси молодечі
Вже чинить нам не до речі,
Та й часу, товаришу, в обріз.

Так що думай, та не скоро,
Як достойно взяти гору,
Щоб на посміх не скотитись вниз».

II

...А й справді, коню, вже пора не та.
Поважчало перо, що понад болем
Котилось часом перекотиполем,
Не озираючись на дні й літа.

А варто б озирнутись, далєбі,
Щоб жолудь — в дуб, стерня вернулась в жито.
І встало з попелу усе прожите,
До витоку джерельця при горбі.

То як жилосьь?

Здається, не грішив.
Не крався поза спинами лукаво

І за ману скороминущу слави
Ні разу не зміняв товаришів.

Я з ними чесно порівну іспив
Весільний мед і поминальну чашу.
І вчився вкупі сповідати «наше» —
Закон нерозмежованих степів.

Брати мої по голоду й золі —
Війни священної законні діти!
Перед суворими очима світу
Ми не опустим очі до землі.

Бо маєм те, що твердість нам дає,—
Науку, над усім мудрішу й старшу:
Як світ радіє, ми говорим: «наше»,
Як світ болить, берем собі: «моє».

Отак жилося.

Над гаманцем не прів.
І слава нам, охрещеним у криці,
Що не пішли молитись на червінці:
Негусто їх було у матерів.

Спасибі, мамо, що в голодний день
Ти, мов у казці, де дарують царства,
Передала єдине із багатства —
Найвищу пробу золотих пісень.

Та ще науку: не таїти зла,
Коли в сусідки, хоч яка вже клята,
Не доведи нас — загориться хата,—
Щоб хата моя скраю не була.

Отак живу.

Здається, без сум'ять.
Човном на чисту бистрину веслюю
І словом віри не менжую всує,
Бо гріх великий — серцем гендлювать.

Здається, все гаразд.

Чому ж, однак,
Якийсь непокій дихає у спину
Так, ніби на плечі моїм провини
Горить і не згоря заклятий знак?

І як мороз напровесні сади,—
Він денно й ношно мою душу палить,
І зве суворо до бар'єра пам'ять
Обвинувальним свідком на суді.

І все частіше по стерні жене
Назад, в огонь, у сорок перший вперто,—
В зловісне літо, в сизе літо смерті,
У літо моє сьоме зве мене.

III

...Ми з матір'ю вертаємо в село
З невдалої утечі від тевтона:
Полуторка із нашої колони
Осіла на підстрелене крило.

Від Чутового до Санжар моїх —
Верстов із сотню. Тягнемо помалу.
Уже давно нас вдома поховали.
А ми йдемо... по смерті до живих.

Вже тридцять сім сплигло відтоді літ.
Чимало з пам'яті роки покрали.
Та видиво одне, страшніш покари,
Як рана наскрізна, мені болить.

...Минули вдосвіта якесь село.
За вигоном котило поле вдалеч.
Безлюдний шлях.

Лиш, мов зелена галич,
Чужий патруль бродив...
До ранку йшло.

Спадала сутінь м'яко з даліни.
Крізь світло, ще непевне і нестале,
Якісь горбки повільно проростали
Округлими кущами купини.

Все ближчають. Вглядаюся...

І вмить —
Хитнувся світ, роздерло криком рота:
Лежала навznak
вибита кіннота,
І ворон дзьоб точив о мертву віть.

З усього видно — стався наглий бій:
Хтось шаблю оголив наполовину,
Чиясь рука тяглась до карабіна...
В очах коней іще не вигас біль.

А все жило!

 Так грали небеса!
Так зірка усміхалась із будьонки!
Лиш в стрижених чупринах «під нульовку»
Холола смертним полиском роса...

Те поле на мені, в мені лежить.
Чужий патруль по ньому важко гупа.
І тягнуть руки зледенілі трупи,
І мертві коні тоскно просять пить.

Те поле, як вина, мені болить.
О світе, та яка ж моя провина,
Коли всього сім літ було ж... Дитина?!
...А світ мовчить. І коні просять пить.

Не спишеш на літа.

 Не пронесе
Ні на землі тебе, ні в горній висі,
Бо з тої миті, як на світ родився,
Ти в ньому вже відповідай за все.

За все на світі!

 ...Тоскний день зими.
О, як цинічно на промерзлій мжичці
Сміються квіти у вінках з ялиці!
Пригаслий шепіт бродить між людьми.

А я стою... Це я стою чи ні?
Лопати... Сніг... І чорна прірва ями.
І сумно світиться обличчя мами
З-під жовтої хустинки... у труні.

Було на весь непотріб дорогий
Сміялась: — Ет, не буде з баби дівка! —
А ця жовтенька ситцева хустинка
З усіх гостинців полюбила її.

Вона її на люди берегла.
І щось в очах світилося дитинне,

Коли зі сховку вносила хустину
І лагідно тулила до чола.

І хата щастям повнилась ущерть.
— Бач, угодив,— підходила до люстра.—
Така вже ловка. Бережу на люди.
Та ще — ти ж, сину, не лякайся — на смерть.

А я сміявся:

— Хай... через сто літ! —
Хіба ж я знав, що вже давно, стражденна,
Вона ховала лютий біль од мене!
Хіба ж я знав, як тяжко їй болить?!

А коли й знав би, що б тоді вчинив
Супроти невмолимої хвороби,
Що косить маршала і хлібороба,
Не розібравши вислуг і чинів?

О, я б всі квіти скликав до села!..
Але пощо тобі тепер ці квіти?
І хто мені простить на сьому світі,
Що ти на той дочасно відійшла?!

Як хочеться вину, що душу ссе,
Звалить на когось!

Та даремні мислі,
Бо з тої миті, як на світ родився,
Я вже відповідаю на нім за все!

За все на світі!..

Хто мені простить
Останній зліт Гагаріна у небо
І три зорі, що мертво серед степу
Упали із космічних верховіть?

Як ниють кості на дощі і град...
А може, справа не в дощі і хмарі,
А може, то кричали пальці Хара,
Коли трощив їх каблуками кат?

Чи думав ти про те, коли низав
В намисто свої вірші волошкові,
Що пальці, коли топчуть їх підкови,

Тріщать, як віти?

Кажеш, що не знав,

Бо то далеко. Бачиш як!

...А друг,

Такий близький, що де вже тобі ближче:

Росли ж оба на спільнім попелищі

У холоднечі повоєнних скрух.

Ходили в школу в дядькових «хабе»,

В німецьких чоботях важких, як гирі.

А так же легко мріялось в довірі,

І так манило небо голубе!

Так чисто все було. На видноті.

І юний шепіт під мовчанням вишні,

І перші вдачі, і наївні вірші —

Усе було так чесно у житті!

Який у нього був щасливий старт!

Коли на рядовій студентській сцені

Він чарував нас в юнім одкровенні,

Ми всі раділи: «Істинно — талант».

Ми знали його в щасті і в біді.

То, може, скажете: не помічали,

Як в ньому з часом щось не те помалу

Прокльовувалось вперто вже тоді?

Чого там!

Все частіше до села

Я приїздив із города без нього.

І на німе запитання небоги

Ховав свій погляд: «Знаєте... діла...»

Все рідше він ділив із нами хліб.

Усе частіше обминав спогорда.

Та як мінялася його подоба,

Коли до чільних він, як муха, лип!

За оплеск зайвий, за грайливе «біс»

Вже ладен стать і сатані за брата,

Забути нас, а може, і... продати

Себе

і все, у чому поклялись.

То ми мовчали? Ні, братове! Де ж —
Ми так його розносили суворо
По темних закапелках... коридора,
При стрічах обнімаючи: «Ростеш!»

І вже коли вчувалось: будь біди,
Що треба б чоловіка зупинити, —
Я ж і тоді мовчав... талановито.
Як г е н і а л ь н о я мовчав тоді!

Бо чистий сам, хоч одягайте німб.
О, не врятує білина манжети!
Бо з миті, як на світ родивсь, поете,
Ти вже за все відповідаєш в нім.

І ще не знати, хто в провині більш:
Чи сам неправий, чи отой із виду
Благопристойний, що промовчав кривду
І не впустив у сонну совість біль!

...Здається, жив по-людськи.

Та чи б зміг
Проголосить уріст перед добою,
Що і зерна неправди за собою
Не відчуваю, чистий, наче сніг?

Чи зміг би?..

О, пощо оце в мені
Ти розкотуржав, коню, звичний спокій,
Щоб сто питань у прямоті жорстокій
Повстали, ніби сфінкси кам'яні?!

А так же зручно малося в житті:
Ладком, неквапно. Правильно. В колону.
Ніде не переступлено закону,
Нікому не перейдено путі.

Ну, правда, натикався на осіб,
Що поклонялись богові одному:
«Мені потрібно — дайте!

А потому...

Уже й громаді.

І не руш мій сніп!»

Та, господи, за свій короткий вік
Хіба ж усю звоюєш тлю і накип?!
Ну, от сусід. Звели на нього наклеп,
Хоч я ж казав: не винен чоловік!

І вийшло на моє: десь... через рік
Вернувся: є-таки на світі правда!
Я першим кинувся до нього радо,
А він... ударив боєм з-під повік

Так, наче завинив я.

Але в чім?!

Не крав, не родичавсь із закордоном.
В своєму домі дорожу законом.
Де треба перемовчати — мовчім.

Та й не догодиш всім...

Чому ж тоді

Той біль сусідів протина багнетом?
...Коли вже народився ти поетом,—
За все відповідай у цім житті.

Не тільки за статтями.

Крім стовпів

Із приписів, є ще й закон всевладен —
Єдиний для великої Громади —
Закон нерозмежованих степів!

Закон Громади, що ввійшов у кров.
Він позира на мене пильно й строго.
І що коротша, коню, нам дорога,
То все крутіше судить кожен крок...

Одвечоріло. Тиша ніби скло.

І чи в мені, чи у яругах ночі
Якась тривога нароста, й рокоче,
І важко на плече кладе крило:

«Озирнись назад пильніше:
Вже проїхали ми більше,
Аніж полишилось нам доріг.

Височить гора в тумані.
Може статись, що й остання.
Так що нині квапитися гріх,

Бо заноси молодечі
Вже чинить нам не до речі,
Та й часу, товаришу, в обріз.

Так що думай, та не скоро,
Як достойно взяти гору,
Щоб на посміх не скотитись вниз».

IV

Так хай замкнеться круг без вороття,
Які б там не читали остороги!
А раптом все моє життя до цього
Було лиш передмовою життя?

Хай вись остання — все одно іти!
Отож, як перед боєм, в час урочий
Все мусить бути чисте: від сорочки
До помислів, позбутих марноти.

Очиститись до суті.

Суть — огонь —

Праматір і отець світобудови.
Із варива його живу основу
Узяв собі первинний ембріон,

Що кризь мільярди літ, віків і ер,
Підвладний поступу, повільно, плазом
Піднявся з примітиву протоплазми
До вінценосних сірих двох півсфер.

...Щось владне із нічної глибини
Виводить в степ, сповитий в дивне мрево.
І пророста в мені вселенське древо,
Древніше господа і сатани.

Встав я, високий, чолом — в позахмарні чертоги.
Сторонам світу вклонивсь чотирьом, як одвік.
І, укріпивши на сивій могилі триногу,
Руки простер до небес і закляття прорік:

— Птицям пророчим, корінню, кротові і листу,
Землям, і водам, і предначертанням долонь,

Знакам сузір'їв і числам магічного смислу,—
Внемліть! — наказую: я заклинаю Вогонь.

З магми пекельної, з тайни купальського цвіту,
З урвищ Тибету, з печер і огранених скель,
З Мертвого моря, з безсмертних сувоїв
санскриту,
З жовтого мрева німих Аравійських пустель;

З капищ поганських, забутих в румовищах лісу,
З надр перуанських, де сховані інків сліди,—
Отче наш, Огню мій, о заклинаю: — Явися!
Все, що минуло, і все, що гряде,— освіти!

Стань перед мене, верховніший бур і самумів,
Пломенем ярим протни до осердя світи,—
Хай стрепенуться повіки єгипетських мумій,
І да прозріють на темних іконах святі!

Гостро воззри усевидящим зором огненным
В пам'ять і серце огромом вселенських очиськ.
І, осінивши мене своїм владним знаменням,
Все дріб'язкове спали і од скверни очисть!

Щоби твоїм неоскверненим оком пророка
Шлях джерела осягти до начала води.
І до фатального подиху, скрику і кроку
Чистим зійти на останню вершину судьби!

...Важко здвигнулися сфери космічної висі,
Здвигом могутнім хитнуло з триногою твердь.
Тричі востаннє прорік я сакральне: — Явися!
Жду на життя. Та коли не судьба —
то й на смерть.

З громом розверзлось. Озвалась луна
многократно.
Вирвався стовп, осліпивши лампади небес.
З тьми допотопної, глибшої царства Урарту,
Голос, нечуваний досі, потряс мене: — Єс്മь!

Встала колона вогню у важкій позолоті,
Голос пройшов через камінь, з коріння
до крон:

— Сину, нащадку,
з моєї народжений плоті,
Ти мене кликав?
То зри: перед тебе — Огонь!

Ближче ступи. Не сахайся мене, наче звіра.
Страх твій осліплий — породження
попелу й тьми.
Знаки, закляття, триноги — лиши марновіру:
Все те нажите лукавими серцем людьми.

(Як вони руки побожно возносили небу,
Щоб... не побачили ближні нечистих долонь.
Мною клялися, продавши за ситу потребу
Власного шлунка
дарований серцю вогонь).

Марно ворушиш епохи і царства схологі,
Будиш папірус, пусті зодіаки судьби,—
Був я у всьому, що суще одвіку довкола,
Був я, перебуду і є
при тобі і в тобі.

Весь я у всьому!
У травах, воді і корінні.
Спрага ж по небу — верховний мій сенс і мета.
Кожній людині поклав я її по зернині,
Тим одділивши тебе від молюска й крота.

Кожному порівну дав я терзання прекрасне:
Неба сягнувши, тривожити небо нове.
Доки у серці зернина вогню не погасне,
Доти людина воістину в душі живе.

Кожному порівну — сиріч, ви рівні в началі,
Горді сини мої всіх кольорів і наріч.
В час благовісний, в похмуру годину печалі
Я впізнаю вас по чистому пломеню віч.

Всі ви однаково хилитесь в праці щоранку:
Кметь і мислитель, пастух і солдат на посту.
Різні обличчями, різні у списках про ранги,—
Рівні в пориві: іспити крилом висоту.

Кожному світить у серці жертвна зернина,
Кожен од неї для іншого світиться весь.
Навіть як зорі вмирають у ніч горобину,
Пломінь душі осяває чертоги небес.

Випала доля їм горда, тяжка і красива:
Самозгоряючи, світу світить.

І коли

Тіло одійде — душа їхня сяє на диво.
Адже немертні: від полум'я в пломінь пішли.

Вони — як зорі.

Та вдивись в зеніт:

Між ними на житейським небосхилі
Прогалини чорніють, як могили.
То ями тьми — мій лютий антисвіт.

Там править вавілонська круговерть,
Де верх бере у підступах спритніший,
Де спить на троні господом всевишнім
Шматок металу жовтого, як смерть.

Поріддя тьми, вони мене одвік
Ненавидять, бо гострим оком світла
Прозрів я їхню порожнечу ситу
І смерті їхньої фатальний лик.

В ділах кривих сягнувши до вінця,
Вони доконче знали, що їм треба:
Аби напевне вбить вогонь і небо,—
Завжди ловили в прорізі серця.

Вони своє пекельне ремесло
У сім потів учили даремно:
Так ями з трупами рівняли ревно,
Аби й знаку по мертвих не було.

Та в мить, коли, здавалось, на кону
Вже тільки морок правив і шабашив,—
Я піднімався в узголів'ї павших
Мечем двогострим вічного вогню.

Вдивився:

при горбку у долині,

При братських і могилах одиноких,
На всіх вітрах, низинних і високих,
Горять, як знаки віхові,—
огні.

Їм, доки світу, з варті не зійти.
Вони стоять на грані непохитно.
У сьайві їх, як під рентгеном, видно.
І хто є хто. І навіть — хто є ти...

V

Я весь у всьому.

І коли в тобі
Клекоче племінь вищої потреби:
Достойним будь синів мого неба,—
Ти мусиш начертати на гербі:

«За все і всіх триматиму одвіт:
За день грядущий,
в зав'язі сповитий,
За дуб, знічев'я в жолуді убитий,
За все на світі.
І — за цілий світ!»

І присягнись на отчім спориші
Не одступить від першого завіту:
За всі скарби і золото на світі
Не промінять святий вогонь душі!

...І присягнися: за чужу платню,
За всі заморські дива і палати
Не проміняти з отчого багаття
Ані зернини рідного вогню!

(Дивися:

онде побрели вони
На ласий кусень із чужого блюда,
Продавши дим Вітчизни
за валюту
Курильниць ложних
в храмі чужини.

Тепер вони б спалили всі ліси,
Щоб обігріти плоть свою убогу,
Та марне!

Мерзнуть о чужім порогу
В космічнім хладі, як бездомні пси);

...І присягнись:

до скону берегти
Вогонь ласкавий маминого слова,
В якому ти відкрив світобудову
І людству квіткою одкрився
ти.

(Дивись:

вони, мов кураї старі,
Згубивши ґрунт, к чужому не пристали,
І хоч громохко шелестять устами,
Та світ мовчить: не чують матері).

І присягнись:

за золоті тини,
За всі земні утіхи та багатства
Не промінять святій світильник братства:
Йому нема і не було ціни!

...І присягнись: коли поріддя тьми —
Мої довіку вороги закляті —
Тебе притиснуть дулом автомата
На виборі між звірами й людьми

І за утечу в світ, де править смерк,
Тобі життя дарують споловини,—
Клянися, що з достойністю Людини
Ти закарбуєш: «Вибираю смерть».

І присягнись зорі п'яти промінь:
Рубіновій — в державнім маєстаті,
Фанерній — над могилами солдатів,—
Що в час, як прогуде тривоги дзвін

І вже не на учбовий полігон,
А в смертну січ повзе Отчизна-мати,—
Ти чесно назовеш координати,
На себе викликаючи огонь!

...Коли відчуєш: кожен, як один,
Мій заповіт для тебе власним стане —
Рушай в дорогу: висота остання
Тобі постане першою з вершин,

З якої ти побачиш вищий пік,
І на порозі до нової висі
Пізнаєш сенс життя свого до суті:
Ти на землі затим і народився,
Аби довіку, по останній скрик
У небо прагнуть, щоб... землі сягнути.

Та добре зваж: не квапся на біду.
І коли приймеш всі мої закони,
Тоді лиш бий у вічного дзвона,
І я — прийду!

VI

Ви, чиє ім'я з великої літери пишем!
Мамо моя з пелюстками ласкавих долонь!
Роде мій древній, увінчаний хлібом всевишнім!
О, укріпіть мене:
я викликаю Вогонь!

У ДЗЕРКАЛІ СЛОВА

I

Свіча пливла.

Пергамент загадково
Шептав устами ветхими, як мох,
Що над усім
було спочатку слово,
І слово те позаначальне — «бог».

Затворник,

всохлий з виду, мов ікона,
Жадав прийняти речення святе
На вірую —
від титли і до коми,—
Усе мирське одвівши як пусте.

Одначе був людина, а не янгол:
У склеп земна вторгалась товчія...
Язык глаголив боголіпно: «Ягве»,
Луна ж, мов ересь, повертала: «Я!»

Старий темнів од жаху і печалі.
Свіча в кутку сичала, як змія.
«Спочатку — Слово...

Але ж ти мовчало,
Покіль тебе не проглаголив... я?!»

...О рід людський,— еретику в основі,
Ти досягнув у сумнівах вінця:
Хто перший мовив слово про творця,
Той, власне, і створив його... у слові!

Творець творця!

Владики пурпурові
Перед тобою меркнуть, як зола.
Та й вічність би себе не осягла,
Аби її
ти не осяг у слові!

Вовік благословенна та хвилинка,
Коли ще в позапам'ятній добі
Ти засвітив у літерах: «Людина»,
Обравши ймення назавжди собі!

І тої ж миті за новим порогом,
Ще не відкривши у крилі
пера,
Поставив слово над собою богом,
Його створивши з власного ребра.

А щоб людському роду переводу
Не сталося в баюрах забуття,
Ти слово «Пам'ять» в генетичнім кодї
Закарбував.

І тим почав життя

У слові,
що, мов дзеркало пророче,
Тебе повторить з ніг до голови,
І вже від нього не сховаєш очі
Ні за гербом, ні за стеблом трави.

О слів жорстока і солодка влада!
Не опечись на їхньому вогні...
Такі ж близькі звучанням: «рада» й «зрада»!
Які ж провалля поміж них страшні!

Закони літер — не разок намиста:
Одну хитнеш — і поміняєш суть.
І спробуй-но тоді межу збагнуть,
Приміром, між «обчислить» і «обчистить».

Ти — весь у слові, як у сповиткові,
З колиски до калини при горбі...
І вже коли ти похитнувся у слові,
Вважай, що похитнувся у собі.

II

В залізний вік, пристріляний до дня,
Коли частіше від святого «мати»
Гриміло над колискою: «війна»,—
Судилося нам безмір пізнавати.

Були нам недосяжні букварі,
Як довоєнні видива казкові,
Тому ми звикли вірити н а с л о в о
Учителям воєнної пори.

Писав директор лівою.

Перо

Злітало тяжко, як підбита птиця.
Ми ще не знали,
що його правиця
Спочила між полеглих за Дніпро.

Снарядний ящик правив замість парт.
Рівнявсь папір у вартості кресалу.
Тому ми все у пам'ять записали,
Тривкішу від сучасних перфокарт.

Схиляю перед вами прапори,
До ваших милиць припадаю низько,
Учителі воєнної пори,
В шинелях геніальні Сухомлинські!

Що за високим покликом душі
Учили зерня віднайти в полові
І до останку на своєму слові
Стояти,
як солдат на рубежі.

Ми ще у ті осиротілі дні
Закарбували правило залізне:
З усіх — два слова:

«Мати» і «Вітчизна» —

Існують

звіку

тільки

в однині.

Учителю історії,

пробач,

Що був не вельми до предмета вдатен,
Що, плутаючи прізвища і дати,
Гасав поміж епохами навскач.

Він... сам.

У статуї на перехресті.

Та скільки їх не ставлять,
знав однак:

І — те минуще...

Котресь із малечі
Знесе знічев'я голову по плечі,
Як він колись великому предтечі,
Що теж у вічність мітив, неборак.

Одне лякало й справді.
Як сова,
Щоніч підстерігав слова невгодні.
Терзав книжки й поетів.

А слова
За ним брели з учора у сьогодні.

Тоді він їх задумав приручить.
Бо знав: усе розвіється з віками,
І тільки слово, що в собі мовчить,—
Переживе його, папір і камінь.

Він бравсь до віршів.
Заганяв слова
В бездарні строфи з люттю графомана.
«Новий Гомер! Безсмертному осанна!» —
Ревли завчасно куплені горлани.
Та звідкілясь (чи не з його ества?!)
У ревище вросло: «Геть тирана!»

Поволі в'яли плоть його і хіть.
І вже коли було не до любові,
Він зваживсь на останнє:
обдурить

Слова,
щоб все ж зостатися
у слові.

Понеже в черепі його сирім
Ще з пелюшок ні тліло, ні горіло,
Він просто вирішив... спалити Рим
І тим довести, що по слову — діло.

...Рим догоряв.

Останні цурпаки
Ще тліли у вселенському багатті,
А він,
уже з-під мертвої руки,
Побачив у містичному сум'ятті:
Минаючи його, мов поторочу,
Слова ішли до тих, що над віки
Новітній Рим возводили уроче».

IV

Сивий історик в задумі пройшовся між парт:
— Трохи наплутав... як завше.

Одначе — нічого.

Врешті, поезія молиться іншому богу,
Ніж хронологія,
ревна до прізвищ і дат.

Все-таки ми не за вітром пустили слова:
В помислах ваших і наші прокинулись гени.
Радий, не криюсь, бо дещо узяв і од мене.
Що не добрав на уроці — життя довчива.

Чи не нудьгую? Коли там: урок... дівтора.
Правда, старію: не той уже з мене молотник.
Он підпирають плечима колеги молодші.
Скоро на пенсію. Бавить онуків пора.

Тільки з недавнього часу...

Хоч ти поясни:

Що за морока — почав забувати вчорашнє?

Але оте, переоране в полі війни,
Все пам'ятаю, до кулі... до крові —

аж страшно!

Часом отак серед ночі прострелить:

«Невже

Все, що ми звідали,

з нами в непам'ять одійде?

І не годилось би рани оголювать діду,
Та як не знатимуть діти про болі та біди,
Хто ж тоді пам'ять пекучу

про все вбереже?

* * *

На ранок заgrimіла далина:
В село влетіли наші з-за лиману.
...Прийшла і стала посеред майдану.
Війнуло кригою докруг:

«Вона!»

Комбат з-під зламаною козирка
Дививсь на неї важко і похмуро.
Тремтіла на розстібнутій кобурі
Несхибна у боях

його рука.

Сіріла, наче попіл, голова.
Мутна сльоза з-під вії визирала.
Вмирили на устах її

слова.

Лише одне: «Убийте!» —
не вмирало.

* * *

Люди сказали:

«Комбате,

Руку з кобури зніми
(Скільки ще вам воювати!),
Ми вже тут, сину...

самі».

Билась єдина лопата,
Що збереглась у війні.
Мовчки ховали солдата...
В неї в дворі, при вікні.

Випило люто горілки
За убійних

село.

І — одвернулось навіки,
Наче її й не було.

Стали літа, як закляті.
Просить, а смерті — нема.
Влітку їй зимно у хаті,
Спекою душить зима.

В ніч,
як уляжуться спати
Люди, надії, біда,—
З кухлем іде до солдата.
В кухлі... всихає вода.

Тулить до горбика вухо.
«Сину, — шепоче, — прости».
Сторожко. Тоскно. І — глухо.
Тільки часом з темноти,

Тихше туману з лиману,
Чується з вічної мли:
«Мамо, ви ж слово зламали.
Як же ви, мамо... могли?!»

ПЕРШИЙ РОЗДУМ З ПРИВОДУ...

Любити відчайдушно, як весна,
Ненавидіти, як зима, нещадно,—
Се повноцінність.

Але не сповна,
Коли не маєш талану прощати.

Прошу наївні огріхи людські:
Велеречивість, вибрики патлаті,
Маленький зиск (не за рахунок брата).
Прошу, за давністю, дрібні розтрати,
Щоб і мене ж — як збочу на слизькі.

Великодушний будь!

Та є межа,
Остання
в голубому всепрощенні,
Переступивши котру,
навіть геній
Себе самого нищить, як іржа:

Високе діло розміняв на слово,
Високе слово — на дрібні діла,
І нишком розпадається основа,
Що цільність душ і духа берегла.

...Є іпостасі, в первені святі,
Що заповітне мають вартувати.
Між ними горньо височіє Мати —
Жона у лебединій чистоті.

Від неї починається ріка
Життя.

Вона дає йому закони.
І вже коли б я поклонявся іконі,
То лише їй у німбі рушника.

Ми можем збочить, грішники малі,
Бо є у кого огріх замолити:
До матері на суд приходять діти,
Покіль сама 'святіша, ніж завіти,
Над котрими не владен суд землі.

Допоки цільна й чиста її суть.
Та лишень похитнеться у святому, —
Втрачає недоторканість.

По тому
Уже земний над нею владен суд.

Жорстокий суд! Простіть нас, матері...
Та що ми вдієм, коли доля грізна
Вас возвела на височінь Отчизни.
На височінь останньої зорі.

Ви можете простити огріх нам.
Ми ж вам — не владні, мамо.

Бо за вами —

Вітчизна,
котра не простить синам:
Вона себе
у Вас пильнує, мамо!

ДРУГИЙ РОЗДУМ З ПРИВОДУ...

Ми ціною життя здобулись на права:
Ставить грань поміж чорним та білим.
І відтоді на віру приймаєм слова
Лише ті, що оплачені ділом.

О, ми грамотні вийшли із ратних полів:
Ми читаєм траву й за травою!
А тому нас терзає:

і де ти поліг,
І за що ти наклав головою.

Ми давно переглянули вартість речей,
Розділивши святе і фальшиве.
Нам важливо не тільки:

якої речеш,
А і мислиш якої, важливо.

Ми навчилися ловити у проріз повік
На півслові лукавих промовців.
Нам однаково важить:

і що ти повів,
І об чім ти грайливо промовчав.

Так, полеглих не вернеш.

Доконана суть,
У кінцевім рахунку — нещадна.
Але ж очі полеглих солдатів живуть
У суворих орбітах нащадків.

І вони, прозираючи до корінця,
Хочуть знати: а що там, в осерді?
Їм не важить, якого ти роду й лиця.
Їм важливо: яке в тебе серце.

Ми набачились різних племен і держав.
Знаєм: хто і за що — поіменно.
Нам важливо, звичайно, як древко держать,
Та важливіше — колір знамена.

Ми — широкі душею.

В нас кожен співа
На своїй
у братерському колі.

Ми, буває, прощаєм неточні слова,
Та неточність у слові — ніколи.

Ми навчилися навіть в роковану мить
Чесно долі дивитись у вічі.
Нам неправда ненависна, як антисвіт.
Та півправда — ненависна вдвічі.

Ми поділимо все, що на наших столах,
Бо пізнали і холод, і скруту.
Ми прощаєм нестачу валюти в словах,
Та нещадні, як ти з гендлярем на паях
За слова прикупляєш валюту!

VI

Од бога мав. Як бог ішов. По лезу.
Античний торс. Гомерове чоло.
Орлиний лет його пругких поезій
І нас, домашніх, кликав на крило.

Маестро був. Умів приборкати слово.
Зім'ять, як віск, і сотворять дива.
І непокірне слово, як шовкове,
Стелилося з рясного рукава.

Валив народ. Виламували двері.
Од щедрості нічого не беріг.
І провінційні, в очкурах, Сальєрі
Спливали жовтю заздності й інтриг.

О владо слів, солодша від шафрана!
А ще солодша — влада над слова...
Як впильнувати, щоб вона, бува,
Не перейшла в розгнузданість тирана,

Коли вже слово, втративши свободу,
Стає рабом без імені й лиця
І, нанизавшись на перо співця,
Кружля покійно, примхам на угоду?!

...Від щедрості, дарованої вишнім,
Писалось легко.

І меткі ділки

Чернетки виривали з-під руки,
Зайнявши чергу за наступним віршем.

І так вони засмикали небогу,
Що вже й згадати не було коли
Не лиш об тім:

Але й про що
для кого і для чого,
написані були.

Зате ж навчився гаптувать уміло!
Що навіть знані світові всьому
Майстрині в Решетилівській артлі
В підметки не годилися йому!

Вже працював із словом, як у цирку!
На втіху зали, чарівник і маг,
Саджав слова, як цуценят, на циглик,
Хотів — на задні лапки піднімав.

Він слово міг підкинуть, як полтинник,
І упіймати на льоту, «орлом».
Йому вже й не плескали, а платили,
Убиті віртуозним ремеслом.

Він так і не помітив у гонитві,
На мілину загнавши корабля,
Що вже звіддавна полишив творити,
А просто заробля і відробля.

Знічев'я свистом виклика Пегаса,
Склада в куплет, мов кубики, рядки.
І легко вилітають з-під руки
Слова гнучкі і... мертві, як пластмаса.

І всі такі сумирно-іграшкові,
Що вже йому хотілося,
аби
Хоча б одне не підкорилось слово,
Вернувши в юні літа голубі,

Коли ще слава не взяла у раму,
Коли, забувши і себе, і світ,
В солодкім пеклі мучився дорана,
Аби єдине слово засвітить!

Щобезрезня ми на новій орбіті
Тебе, нового, відкриваєм знов?

...Якось в сутужні повоєнні дні,
Коли державі не було чим сіять,
Прийшов солдат до тебе із Росії,
Затисши голод туго в ремені.

Усе своє він мав при стремені:
Свинцем і толом січені дороги.
Медалі слави. Ордени.

Лиш ноги
Зосталися у спадщину війні.

О ти, вознесений на тій горі,
Яку здолать і сильним треба сили!
То ми, набившись у поводири,
Його в обхід підвезти запросили.

Він брови звів, біліші ковили,
І прогутарив, окаючи тепло:
Мовляв, не з тим він перейшов крізь пекло,
Щоб до спасителя його везли.

— Коли мене перетяли навпіл
Із кулеметів вже за Білоруссю,
Я у шпиталі порішив:

одбувся.
Кому тепер я понесу свій біль?

В ту чорну мить до мене нахиливсь
З очима вбитими сусід... по кулі,
Старий учитель, родом з-під Засулля.
Торкнув плече: «Солдате, не журись».

Три місяці, всі дев'яносто дів,
Коли життя ламалось, наче павіть,
Читав мені він «Кобзаря» напам'ять,—
І я в собі утвердивсь і окріп.

Я — вологодський.

Корінний русак.
Вважай, по духу, не лише по мові,
А так пізнав його пекуче слово
Углиб, і ввись, і на солоний смак,

Весь тоскний біль його душевних ран,
Сирітську долю, січену нещадно,
Що поруч них моє тяжке нещастя
Здалося невагоме, як туман.

І я, воскреслий, присягнув йому:
Прийти у Канів, уклонитись в ноги.
І хай крута крутішою дорога,—
Я коліньми її уріст візьму!

О ти, вознесений чолом до зізд!
Яку ж ти силу передав у слово,
Коли безногі по твоєму зову
Ідуть,
 підвівшись на вселюдський зріст?!

Мовчиш, бо виповів за всіх і — все...
Однині нам самих себе питати:
Чому цей світ стає тісний, мов хата,
Як хтось тебе до хатки занесе,

Щоб втиснути у свій іконостас,
Лоскочучи престиж і власну втіху,—
То ти, мов бриль, піднявши теплу стріху,
Ступаєш тільки у майбутній час?

Здається, знаємо тебе, як... нас,
Здається ж, вивчили, мов колискову,
Та чи завжди ми до твого слова
Піднятись гідні, як солдат піднявсь?

Як часто нас в риторику несе,
Коли святими клянемо в любові!
Бо часом любимо не стільки слово,
Як у словах себе понад усе.

(Слова, слова...

 Усе життя, бува,
Папером сплачуєм борги забуті.
А здачі вимагаєм у валюті.
І то — в твердій.

 Бо що нам ті слова!

«Народу! Людству!!»

І пішло на крик.

Які слова! Слова, але — не далі.

Шурхочуть асигнації зів'ялі.

А золотого вмісту — так, на пшик.

«Усе — усім! Всього себе!»

А мо',

Собі хоч трішки?

Постривай: а може,

За приписом лукавим живемо:

«Візьми-но, боже, що мені негоже»,—

А здачу у валюті беремо?!)

Ядуча правда! Чорна, як рілля.

Та вже коли досяг його підніжжя,—

Терпи і вчись: нехай він правду ріже,

Щоб лжа із тебе сипалась, мов тля.

Постань як є. Не кращий і не гірш.

І не шукай прихованого лазу,

Все 'дно протне до кореня, мов лазер,

Його всевидящий огненний вірш!

Учись у нього.

Легшої з наук

І важчої! — нема у цьому світі.

І що простішого: писать — як жити,

Покіль перо не випаде із рук?!

Учись у нього.

Легшої з наук

І — важчої! — допоки світ не знати.

І що простіше: жити — як писати,

Покіль перо не випаде із рук?!

З низів.

А сяє вище рай-дуги.

Бо кожне слово гніву і любові

Сповна життям оплачував.

І слово

Йому безсмертям віддає борги.

VIII

Ціна словам однакова од роду:
Чи присягаєш на вітрах сторіч
При свідкові у вірності народу,
Чи другові, без свідка, віч-на-віч,

Єдина й кара у фатальні дні
Чекає на відступника у слові,
Яким поклявсь Отчизні на призові
Чи матері у тихій таїні.

Нещадна кара.

Грізний її чин.

І ворогу не зичу того суду:
Коли вже і клястись не буде чим
І нікому
уже клястися буде!

КРИЛО

I

Потяглися журавлі
вдалеч плавко.
Доганяв їх листопад за селом.
А один, як сирота,
гірко плакав
З перебитим у лікті крилом.

А ішов собі хлоп'як через луки.
Запримітив сірому здаля.
Він узяв, як дитину,
на руки
І додому приніс журавля.

Поселив за комодом в куточку.
(Звідти смішно стирчав йому ніс).
Мати вишила журавку сорочку.
Батько кеди з крамниці приніс.

Стало швидко крило заживати.
І, коли відгуляла зима,
Якось вийшов цибато із хати,
Стрепенувся; злетів
і — нема...

Похилився хлоп'як біля ганку.
Від зажури ще більше змалів...
Коли це вересневого ранку
Повен двір прибуло журавлів!

Вийшов з гурту у кедах цибато
І сказав хлоп'яку:
— Не журись!
Щовесни прилітатиму, брате,
Бо крилом я до тебе приріс.

II

Отак вони й росли, як близнюки.
Навчив журавлик хлопчика літати.
Коли село хилилося до сну,
Вони удвох виходили на луки,
І журавель розповідав малому
Про Африку, про Ніл і піраміди,
Що вельми схожі на стоги тутешні,
Про модно розфарбованих папуг,
Які по-людськи вміють говорити.
І ще про різні дива та дива,
Що і перо журавки не опише!
А потім над селом вони злітали,
І зорі їм ховалися під крила,
І так обом їм хороше було!
Незчулись, як хлоп'як закінчив школу,
І якось він надвечір у леваду
Прийшов не сам.

І журавель сказав їй:
«Щаслива ти. Достойна в тебе пара.
Я вас обох приймаю. І — люблю».

О, як утрьох їм високо літалось!
І так у світі хороше було!

III

А поруч жив сусіда-завидюх.
Стояла в нього на два ганки хата.
Добра усякого — аж розпирало
Суцільний мур.

Лиш де-не-де у шпари
Вужами витикалися антени.

Дітей у нього не було.

Зате

Мав сад, задушений глухим парканом.
(Той сад здаля минали солов'ї).

Собаки не любили його, страх!
Тому й ходив завжди з ціпком дебелим,
А де ступав, — там не росла трава...

* * *

Якось опівночі петляв по луках:
Щось крадене за пазухою ніс.
Аж гульк — з туману виринула з'ява.
То був журавлик.

Він до чоловіка
За звичкою довірливо ішов.
(Бо думав же — людина)...

Зеленим люто засвітилися очі:
«Ага, так ось хто вистежив мене?!
То на ж тобі!» — Ціпок зловісно свиснув.
І тільки зойк злетів. І... обірвався.

* * *

Ішов по луках весело юнак
На зустріч із своїм цибатим братом.
Та зопалу об щось м'яке спіткнувся.
Під ноги глянув — сплотнів, як місяць:
Лежав долілиць мертвий журавель.
Припав до нього

і сахнувся дико,
Коли у мертвім оці журавля,
Як в дзеркалі, своє лице угледів,
Що просто на очах старіло важко:
Одна по одній зморшки проступали,
Кришилися зуби, западали щоки,—
І він ставав столітнім, древнім дідом.
А потім щось під серцем обірвалось,
І сич зареготав, як потурнак:
«Уже тобі ніколи не літати!»
Повів незрячим поглядом.

Нараз
Опікся оком об ціпок терновий —
І все до скрику зрозумів. Усе!

IV

Сусіда саме, приховавши кражу,
Уже до сну збирався.

Коли це

Примарно тихо прочинились двері,
І хтось нечутно перейшов поріг.
Він придивився — і здерев'янів:
Стояв юнак, сивіший від туману,
З обличчям сірим, як сира земля,
А з правого плеча звисало в нього
Замість руки

надламане крило.

Повільно, ніби в напівзабутті,
Він лівою господарю простяг
Ціпок терновий... у крові по лікоть.
«Не я! — завив господар, наче вовк,—
Свят-свят, не я!!!» —

він кинувсь до дверей

І остовпів: як завше,

на колоду

Вони заперті наглухо були.
Нікого. Тихо-тихо, як у ямі...
Щовечора усі, як є, замки
Перевіряв руками і зубами,
Але щоразу, саме опівночі,
На роковім дванадцятім ударі
Незрима сила прохиляла двері,
І на порозі виростав юнак
З обличчям сірим, як сира земля,
Сивіший від туману.

А з плеча

Замість правиці

важко опадало

Крило.

Повільно, ніби в напівсні,
Лівицею господарю підносив
Ціпок терновий... у крові по лікоть...
Щоночі дядько, як у пастці вовк,
Метався, бився об замки пудові,
Нікого не знаходячи.

І врешті

Зламався, як ціпок... у лікті.

Одного дня, обходячи людей,
 Поза хатами він прокравсь до суду
 І, захлинаючись, шептав:

«Це я!

Це я... убив.

О, знову він іде

По мене, т о й...

з крилом замість руки!

Сховайте... А як треба — посадить.

Та тільки ж не навсправжки,

а для ока.

Мо', пересиджу, доки т о й... забуде!»

* * *

Старий суддя замислено дививсь
 Кудись далеко, може, аж... за Ельбу.
 У нагородній планці ордени
 На піджачку пліч-о-пліч спочивали.
 Коли зарослий, вовкуватий дядько,
 Як злодій, скрадливо переступив
 Крутий поріг суворої кімнати,—
 Криваво засвітились ордени,
 Усі як є. А їх було д в а н а д ц я т ь.
 Суддя дививсь повз дядька. Говорив,
 Мов сам до себе: «Бач, схотів чого:
 В тюрмі схватись. Пересидить кару...
 Не вийде, дядьку,
 Ти таке вчинив,
 Що і статті у кодексі немає,
 За котрою судили б ми тебе.
 Ти ж найсвятіше — н е б о,— дядьку, вбив.
 А це вже вище від людського суду.
 Хіба що совістю тебе скарать?
 Так і її ти вже давно продав
 Втридорога... із салом на базарі.
 Ото хіба іще зостався страх.
 То хай хоч страх тебе щодня вбиває:
 Він, слава богу, не підсудний нам!»

* * *

Потяглися журавлі вдалеч плавко.
Доганяв їх листопад за селом.
Тільки сивий чоловік тихо плакав,
Юний... сивий чоловік німо плакав
З перебитим у лікті крилом.

З М І С Т

На високі, зажнивні літа. В. Моренець	5
---	---

ЛІРИКА

І з збірок

«Б'ЮТЬ У КРИЦЮ КОВАЛІ» (1962),
«ДВАДЦЯТИЙ ВАЛ» (1964),
«ВИБІР» (1965), «ПОЕЗІЇ» (1966)

Б'ють у крицю ковалі	27
Я до тебе йшов...	28
Тривога	29
Як упав же він...	31
Вибір	32
Живим — од полеглих...	33
П'ятий член трибуналу	34
Не для дітей	37
Формула	38
Про хоробрість	39
Мати	40
«На гострі брили кинули його...»	41
«Батьки і діти!»	41

І з бірки

«КОЛО» (1968)

Балада про вогонь і принципи	43
«Ти — зорею. А я — кленом...»	44
Ринг	45
Ялинка	46
«В снах безжурного дитинства...»	50
Чарівник	51
«Мати сіяла сон...»	52
«Ти гукай не гукай...»	53
«О ви, з одвертим поблиском очей...»	53
«Страшно зустріти смерть»	54

І з б і р к и
«ВІДЛУННЯ» (1970)

Мавзолей В. І. Леніна	55
Відлуння	57
Пам'яті Павла Тичини	58
Мій борг	60
Стою на землі	61
Притча про ноги	64
Хліб	66
Кумир	69
Миколі Кибальчичу	70
Золоті ворота	72
Пізнання (Цикл)	73
Про середину	76
«Гей, дуби мої...»	79
Принцип (В темні стройової)	80
Ніч масок (Панорама)	82
«Коли ескадрилья ішла на зближення...»	87
«Літа вже не мчать...»	88
«...То був день середини тижня...»	89
«Жінки й чоловіки малих та більших сіл...»	91
«Зрадити може гвинтівка...»	92
«Погоня... І постріл...»	93
«Був чоловік...»	94
«Мені на сірому причалі...»	95
«Між людей у будні й свята...»	96

І з б і р к и
«НА ЛІНІЇ ТИШІ» (1972)

Село (Малюнок)	98
Долоня	100
«Говорили-балакали дві верби за селом»	100
Балада про першого	101
Антитези	104
Дискусія з глобусом	105
До зали «А»	107
До зали «Б»	108
Музика	109
Та було у матері чотири сини...	109
У поета гроші завелись... (Притча)	111
Білий вірш на сірому...	114

І з з б і р к и
«РУХ» (1973)

До землі	116
Робота	118
Похорон учителя	120
«О, це осіннє журавлине «кру!»	122
«Мати наша — сивая горлиця»	122
Диптих	
I. «За все, що взяв од пирога життя...»	124
II. «Віддай усе, що взяв, і освятись...»	124
Хлібові	125

І з з б і р к и
«ГОРА» (1975)

«Ніхто не забутий»	127
Істина	127
Гора (<i>Роздум</i>)	129
Дощ	136
Кінь	137
На тривожній струні (<i>Чилійський триптих</i>)	138
Сіяч	140
Ода на честь 800-ліття Полтави	141
Танцюють грузини	142
Мікеланджело (<i>Диптих</i>)	143
Маяковському	145
На березі вічності	146
Пушкін в Одесі	150
Сковорода і світ (<i>Цикл</i>)	151
Пісня про матір	156
«О дивна ніч...»	157
Мелодія	158
«Був я вітром...»	159
Парубоцька балада	160
«Я спокійно б лежав під вагою століть...»	161

І з з б і р к и
«ІСТИНА» (1976)

«Світ глибокий, мов колодязь»	163
Кредо (<i>Кантата</i>)	
I. «Я — комуніст»	164
II. «Я — не аскет...»	166
III. «Коли тебе обсядуть при меду...»	166

IV. «Я гордий, мов козацький предок мій...»	166
V. «Такий, як є, стою на кружині»	167
VI. «Гуде планета...»	168
Білорусії	168
Товариству	168
«Все в цьому світі відоме...»	169
«В ті дивні дні...»	170
«За рікою тільки вишні...»	171

І з з б і р к и
«ЗАКЛИНАННЯ ВОГНЮ» (1978)

Балада	173
«Пахнуть сонцем дині спілі...»	175
Гекзаметр	176
Притча про славу	177
Лев Толстой	180
Прощальний вальс	182
Повернися!	182
Від Білої хати до Білого дому...	
1. Знайомство	184
2. Горить Нью-Йорк...	185
3. Про черги	187
4. В рамі прицілу	187
5. Прометей приручений	189
6. Та від Білої хати...	191
7. Клич гнізда	192
При гончарнім крузі (Цикл)	
1. Зачин	193
2. Спогад	193
3. Марафон	196
4. Завершення	198
Сиве сонце моє (Цикл)	
I. «Чорний вітер. Жовтий смерч»	98
II. «Дивний той день»	200
III. «Заметілі відходили...»	201
IV. «Рік проминув?»	202
V. «Чорний вітер. Жовтий смерч...»	203
VI. «Поговоримо, мати»	204
VII. «У нашому дворі не відкидали сніг»	206
VIII. «Давно не був...»	208
IX. «Мамо, вечір догоря...»	209

Із збірки
«У ДЗЕРКАЛІ СЛОВА» (1981)

Ода братерству	210
У вінок Павлові Тичині	212
До проблеми часу	213
До проблеми добра і зла	214
До проблеми «Шевченко і народ» (<i>Диптих</i>)	
I. «Тяжко ішов, як жниввар...»	216
II. «З народом загравають не треба»	217
Пісня	217
Стара пісня на новий мотив	218
Ода музиці	219

Із збірки
«МІРА» (1984)

«Перед людьми і землею...»	220
Вічне	220
Ода Києву (<i>I—IV</i>)	222
Чотири посвяти безсмертним	
Інтродукція	224
I. «Опає росаю на духовний голод...»	225
II. «На Горах Пушкінських...»	226
III. «Покропи мене, дощичку...»	227
IV. «Як співав поет...»	228
Колискова новонародженому киянину	229
Синівське (<i>Диптих</i>)	
I. «Застилають столи господині...»	229
II. «Чи не досить, поете?»	230
Платону Вороньку	231
Помста землі	233
Встань і гряди, людино!	234
Покута (<i>I—IV</i>)	236
Похвала собаці	238
«Отак вітерцем перейти за леваду шовкову...»	239
«Летів до тебе турманом через моря і дні...»	240
«Аж стогнуть голуби — така погідь всевишня...»	241
Надія	242
До проблеми: «Револуція і митець»	242
«Великий Гоголю...»	243
«Зацний філософе Григорію Савичу...»	244
«Двері в святилище Слова ногою відкривши...»	245

Дивовижа	245
В оборону хліба	248
Сміттярі	249
«Він гріб в такому захваті гонитви...» . . .	249
«На спаді літ над складнощами світу...» . .	250

ПОЕМИ

Дорога	252
Урок	277
Заклинання вогню	294
У дзеркалі слова	313
Крило	332

БОРИС ИЛЬЧИ ОЛИИНЫК

СТИХИ

СЕРИЯ «ШКОЛЬНА БИБЛІОТЕКА»

Киев,
видавництво художественної літератури
«Дніпро»
1986

(На українському мові)

Редактор *П. Ф. Іванов*
Художник *В. Є. Перевальський*
Художній редактор *А. І. Клименко*
Технічний редактор *Л. І. Ільченко*
Коректори *Т. Г. Білецька,*
Н. І. Забаштанська

Інформ. бланк 3245.

Здано на виробництво 31.10.85. Підписано до друку 15.05.86.
БФ 36110. Формат 84 × 108¹/₃₂. Папір книжково-журнальний.
Гарнітура шкільна. Друк високий. Умовн. друк. арк. 18,06.
Умовн. фарбовідб. 18,375. Обл.-вид. арк. 16,465. Тираж 100 000 пр.
Зам. 6-211. Ціна 1 крб.

Видавництво художньої літератури «Дніпро».
252601, Київ-МСП, вул. Володимирська, 42.

З фотоформ Головного підприємства
«Поліграфкнига»
на Харківській книжковій фабриці
ім. М. В. Фрунзе.

310057, Харків-57, вул. Донець-Захаржевського, 6/8.

Олійник Б. І.

**О-54 Поезії./ Передм. В. Моренця.— К.: Дніпро,
1986.—343 с. (Шкільна б-ка)**

До книжки відомого українського поета, лауреата Державної премії СРСР, Державної премії УРСР імені Т. Г. Шевченка, Республіканської комсомольської премії імені М. Островського, увійшли кращі ліричні вірші і поеми, рекомендовані для обов'язкового і позакласного читання в середній школі.

О 4702590200—204
M205(04)—86 204.86

84Ук7—5

Ніхто не забутий,
На попіл ніхто не згорів:
Солдатські портрети
на вишитих крилах пливуть...
І доки є пам'ять в людей
і живуть матері,
Допоти й сини,
що спіткнулись об кулі,
живуть.

Видавництво художньої літератури
«Дніпро»